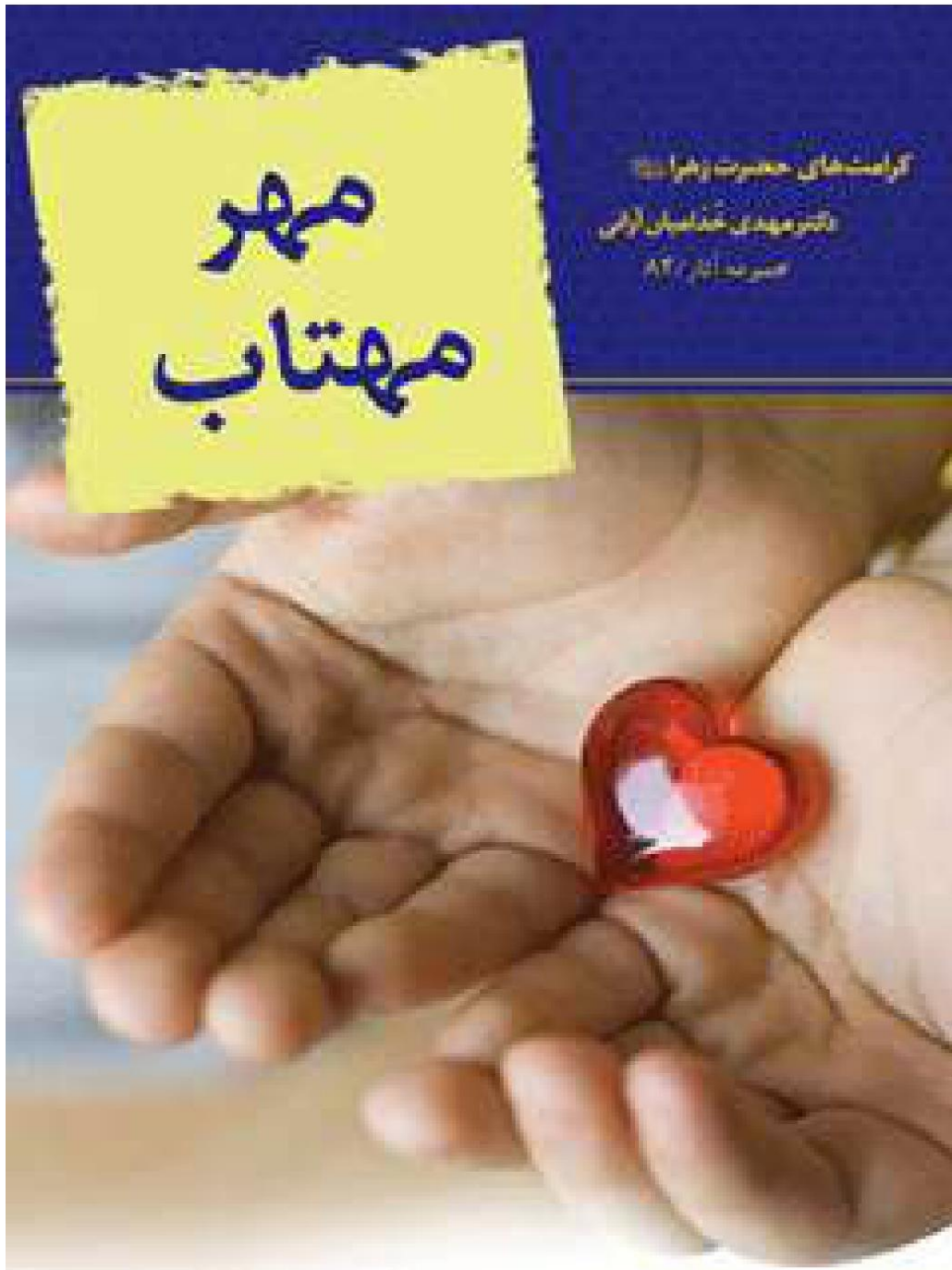

مهر مهتاب : کرامات حضرت فاطمه علیها السلام

Mehr-e Mahtab: Miracles of Lady Fāṭimah (peace be upon her)

www.TwelveBooks.com

This translation is generated by ChatGPT and may require verification for accuracy. The original Persian text is included to ensure precision."

مهر مهتاب : کرامات حضرت فاطمه علیها السلام

Table of Contents

Translator's Preface	6
Preface	8
Part 1 – Doubtful cup	11
Part 2 – Majlis which was attended by Janabe Zehra (s.a.)	14
Part 3 – Hosting the guests by tawassul	16
Part 4 – Young man was by Lady Fāṭimah(sa)	19
Part 5 - The Rescue of Sayyid Yahyā through Lady Fāṭimah's (sa) Intercession.....	23
Part 6 – The Loyalty to Majālis of Imam Ḥusayn (a.s.)	26
Part 7 – The Sunni Engineer's Oath and the Majlis for Lady Fāṭimah (sa)	30
Part 8 – Sheikh 'Alī of Yazd and the Escape from Death in Mecca	35
Part 9 – A Mother's Wish to Be Counted Among Lady Fāṭimah's Servants	39
Part 10 – A House Granted by Lady Fāṭimah's Grace	42
Part 11 – The Lesson of the Children's Tea.....	44
Part 12 – Fadak, Truth, and Lady Fāṭimah's Anger	47
Part 13 – 'Allāmah Sayyid Murtaḍā Fayrūzābādī's Dream of Lady Fāṭimah (s.a.)	52
Part 14 – A Christian Mother in Washington Finds Healing Through Lady Fāṭimah (s.a.)	55
Part 15 – The Scholar's Healing through Lady Fāṭimah (s.a.)	57
Part 16 – The Transformation of a Wayward Youth through Lady Fāṭimah (s.a.)	61
Part 17 – The Healing of the German Girl through Lady Fāṭimah (s.a.)	65
Part 18 – Saved by Lady Fāṭimah (s.a.)	68
Part 19 – The Brother Who Found Salvation through Lady Fāṭimah (s.a.).....	72
Part 20 – Serving the Sayyid and the Reward of a Dream	75
Part 21 – Five Rifles and the Rescue Through Lady Fāṭimah (s.a.)	77
Part 22 – The Dream That Saved Shaykh Kāẓim Uzri	80
Part 24 – Stranded in the Snow and Rescued by the Grace of Lady Fāṭimah (s.a.)	87
Part 25 – A Father's Illness and a Son's Plea.....	90
Part 26 – A Writer's Plea and a Mother's Mercy	93
Part 27 – Healing Before the Journey	95
Part 28 – Arrest in al-Baqī'	98
Part 29 – Five Seconds from Death.....	101
Part 30 – The Writer's Test of Worldly Temptation	104

Chapter Two.....	107
Point One	107
Point Two	108
Point Three.....	110
Point Four.....	114

مهر مهتاب : کرامات حضرت فاطمه علیها السلام

مشخصات کتاب

سرشناسه : خدامیان آرانی، مهدی، 1353 -

Khuddamiyan Arani, Mehdi

عنوان و نام پدیدآور : مهر مهتاب : کرامات حضرت فاطمه علیها السلام / مهدی خدامیان آرانی.

مشخصات نشر : قم : بهار دل ها، 1396.

مشخصات ظاهری : 120 ص؛ 5/11×5/14 س م.

شابک : 30000 ریال: 8-027-492-600-978

وضعیت فهرست نویسی : فیپا

عنوان دیگر : کرامات حضرت فاطمه علیها السلام.

موضوع : فاطمه زهرا (س)، 8؟ قبل از هجرت - 11ق. -- کرامت ها

موضوع : Fatimah Zahra, The Saint -- Karamat

موضوع : فاطمه زهرا (س)، 8؟ قبل از هجرت - 11ق. -- معجزات

موضوع : Fatimah Zahra, The Saint -- Miracles

موضوع : خدامیان آرانی، مهدی، 1353 - -- خاطرات

رده بندی کنگره : 2/27BP/خ343م9 1396

رده بندی دیویی : 973/297

شماره کتابشناسی ملی : 4973010

اطلاعات رکورد کتابشناسی : فیپا

ص: 1

Book Information

Mehr-e Mahtab: Miracles of Lady Fāṭimah (peace be upon her)

Author: مهدی خدامیان آرانی (Mehdi Khuddamiyan Arani), born 1974 (1353 AH Shamsi)

Title: *Mehr-e Mahtab: Miracles (Karāmāt) of Lady Fāṭimah (peace be upon her) / by Mehdi Khuddamiyan Arani*

Publication: Qom: Bahār-e Delhā, 2017 (1396 AH Shamsi)

Physical Description: 120 pages; size 11.5 × 14.5 cm

ISBN: 978-600-492-027-8 — Price: 30,000 Rials

Cataloging Status: FIPA (Iranian National Bibliography in Publication Data)

Alternative Title: *Karāmāt of Lady Fāṭimah (peace be upon her)*

Subjects:

- Fāṭimah al-Zahrā' (peace be upon her), 8? B.H. – 11 A.H. — Karāmāt (miracles and divine gifts)
- Fāṭimah al-Zahrā', The Saint — Miracles
- Fāṭimah al-Zahrā' (peace be upon her) — Supernatural events and spiritual favors
- Khuddamiyan Arani, Mehdi, 1974– — Memoirs

Classification:

- Library of Congress: BP27/2/1396 9م343خ
- Dewey Decimal: 297.973

National Bibliography Number (Iran): 4973010

Bibliographic Record Source: FIPA (National Bibliographic Record of Iran)

Page Reference: p. 1

Translator's Preface

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

All praise belongs to Allah, the Lord of the worlds — the Most Merciful, the Most Compassionate. Blessings and peace be upon the Seal of the Prophets, Hazrat Muḥammad (s.a.w.a.), Amīr al-Mu'minīn 'Alī ibn Abī Ṭālib (a.s.), and their pure progeny (a.s.).

We thank Allah for granting us the opportunity to translate this work, *Mehr-e Mahtab: Karāmāt of Hazrat Fāṭimah al-Zahrā (s.a.)*.

This effort is lovingly dedicated to the Lady of Light, whose patience, mercy, and intercession remain an eternal refuge for the faithful. Our hope is that this translation strengthens love for her in the hearts of readers and inspires them to seek her intercession in times of need and reflection.

In our age of artificial intelligence, knowledge has become more accessible than ever. The website www.TwelveBooks.com was created to make classical Arabic and Persian works available quickly in English. The aim is not polished academic translation, but to open the core of these precious texts to seekers. This translation is part of that effort. Readers are encouraged to consult the original Persian or Arabic texts for deeper study. The draft was generated using ChatGPT and may require verification; for accuracy, the original Persian text is included.

We are grateful to **GHBook**, whose online library of over 16,000 volumes has preserved and shared invaluable Islamic works. Their resources made this project possible.

May this humble work be accepted as a small gift of devotion to Lady Fāṭimah (s.a.), and may it bring solace to her broken heart. We pray for the swift reappearance of the Imām of our Time (a.t.f.s.), and may we be counted among his companions on the Day of Truth.

مهر مهتاب

کرامات حضرت فاطمه (علیها السلام)

دکتر مهدی خدامیان آرانی

مجموعه آثار / 84

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نزد تو آمده بودم تا با تو مشورت کنم که آیا این کتاب را بنویسم یا نه. به من رو کردی و گفتی: «چرا می خواهی به این روش بنویسی؟ مانند کتاب های قبلی ات بنویس، بگذار کتاب هایت فقط از حدیث و تاریخ بهره بگیرد». تو برایم خیلی عزیز بودی، برای همین يك سال به آنچه گفتی فکر کردم ولی سرانجام امشب تصمیم خودم را گرفتم، بین سخن تو و دلم، مدّت ها ستیز بود و سرانجام دل، پیروز این میدان شد!

خودت می دانی سال ها است که می نویسم، صد کتاب را به آن روشی که تو می پسندی نوشتم، ولی این بار می خواهم روش جدیدی برگزینم، نتیجه همه آنچه تا حال آموخته ام اهمیّت قرب معنوی به اهل بیت (علیهم السلام) است، از قرآن و احادیث آموخته ام که در مشکلات به اهل بیت (علیهم السلام) توسّل بجویم و از آنان استمداد بطلبیم که آنان بندگان برگزیده خدایند و تنها راه رسیدن به لطف اویند.

ص: 2

نمی دانم چقدر فرصت دارم، مرگ بی خبر می آید، باید مهربانی ها و کرامت های حضرت فاطمه (علیها السلام) را برای دوستانم بازگو کنم، دوست دارم مردم بدانند که پشت پرده خبرهایی است....

در این کتاب، ابتدا سی کرامت نقل کرده ام سپس در فصل دوم به چند بحث پرداخته ام: «آیا خواب حجت است؟ چگونه می شود به خواب اعتماد کرد؟ چرا در بیشتر ماجراهای این کتاب، افراد را گمنام گذاشته ام؟». فکر می کنم اگر تو در ابتدا، فصل دوم کتاب را بخوانی، بهتر باشد! اکنون نمی دانم چگونه خدا را سپاس گویم که قلب مرا با عشق فاطمه (علیها السلام) عجین کرد، من لیاقت این عشق را نداشتم، خدا بر من منت نهاد و با دلم چنین کرد...

مهدی خدامیان آرانی

آبان ماه 1396

ص: 3

فصل اوّل

اشاره

ص: 4

ص: 5

Preface

Mehr-e Mahtab

The Miracles of Lady Fāṭimah (peace be upon her)

Dr. Mehdi Khuddamiyān Ārānī

Collected Works / 84

In the Name of Allah, the Most Merciful, the Most Compassionate

I had come to you to consult whether I should write this book or not. You turned to me and said: *“Why do you want to write in this style? Write it like your previous books. Let your books draw only from hadith and history.”*

You were very dear to me; for this reason, I thought about what you said for a whole year. But tonight, at last, I have made my decision. Between your words and my heart there was a struggle for a long time, and in the end, the heart won this field!

You know well that I have been writing for years. A hundred books I wrote in the style you preferred. But this time, I want to choose a new method. The result of everything I have learned so far is the importance of spiritual closeness to the Ahl al-Bayt (peace be upon them). From the Qur’an and the hadiths I have learned that in hardships one must seek

recourse to the Ahl al-Bayt (peace be upon them), and ask their intercession, for they are God's chosen servants and the only path to His grace.

I do not know how much time I have; death comes suddenly. I must narrate the kindness and miracles of Lady Fāṭimah (peace be upon her) to my friends. I wish people to know that behind the veil there are matters they are unaware of...

In this book, I have first narrated thirty miracles. Then, in the second chapter, I have dealt with several discussions: *"Is a dream a proof? How can one rely upon a dream? Why have I left most of the individuals in these accounts anonymous?"* I think it would be better if you begin by reading the second chapter first!

Now, I do not know how to thank God, who mingled my heart with the love of Fāṭimah (peace be upon her). I was not worthy of this love. God bestowed His grace upon me and worked this miracle within my heart...

Mehdi Khuddamiyān Ārānī

November 2017 (Ābān 1396)

قسمت 1

ماه محرم که فرا می رسد منبر می روی و برای امام حسین (علیه السلام) روضه می خوانی، مردم به منبرهای تو علاقه زیادی دارند و در پای سخنان تو، برای مظلومیّت اهل بیت (علیهم السلام) گریه می کنند.

تو عادت داری که چای روضه را نمی نوشی، در آن زمان، آب لوله کشی نبود و مردم با زحمت آب را به حسینیّه می آوردند، رسم بر این بود که يك ظرف بزرگ را پر از آب می کردند و استکان های چای را داخل آن می شستند و آخر شب، آب آن ظرف را عوض می کردند، آن زمان، برای این که آب را به جوش بیاورند باید چوب می سوزاندند، تو گاهی دیده بودی در هنگام شکستن چوب ها دست بعضی ها خون می شود، چه بسا در میان روضه که جمعیت زیاد می شد، همان افراد برای شستن استکان ها اقدام می کردند، روزی از روزها سؤالی به ذهن تو رسید: «آیا آنها دست خود را می شویند یا نه؟ نکند آب آن

ص: 6

ظرف، نجس شده باشد؟ بهتر است احتیاط کنم».

این فکر باعث شده بود که تو دیگر چای روضه را نمی نوشیدی، هر چه هیأتی ها اصرار می کردند تو نمی پذیرفتی و به آنان می گفتی: «این چای احتیاط دارد!».

این کار تو، باعث شده بود تا عده ای از مردم هم دیگر چای روضه را ننوشند، اگر این کار تو ادامه پیدا می کرد، چه بسا باعث می شد که خشک مقدّس ها به این اکتفا نکنند و فردا بگویند: «ممکن است چای روضه روی فرش ها ریخته باشد، پس فرش ها هم احتیاط دارد و....»، ممکن بود این ماجرا ادامه پیدا کند و عده ای فرصت طلب از اهمیّت مجلس روضه بکاهند و با اعتقادات اصیل مردم بازی کنند.

تو به حضرت فاطمه (علیها السلام) محبّت زیادی داشتی، در منبرها از مظلومیّت آن حضرت یاد می کردی و به پهنای صورت اشک می ریختی، دیگر وقت آن بود تا آن حضرت، تو را آگاه کند.

* * *

می دانی که مردم در حسینیّه جمع هستند، مراسم عزاداری است و یکی از هیأتی ها برای عزاداران، صبحانه آماده کرده است، وارد حسینیّه می شوی و سر سفره صبحانه می نشینی، یک نان بر می داری و سپس می گویی: «بروید برای من آن ظرفی که استکان های چای را در آن می شوید بیاورید».

آن ظرف را برای تو می آورند، تو آن ظرف را جلو خود می گذاری، نان را خرد می کنی و در آن ظرف می ریزی، با قاشق شروع به خوردن آن نان می کنی و اشک از گوشه چشمت جاری می شود، همه از این کار تو تعجّب می کنند. (تو

ص: 7

حاضر نبودی چای روضه را بنوشی چون با آب این ظرف شسته می شد، حالا آب آن ظرف را می نوشی و گریه می کنی) به راستی چه شده است؟ همه می خواهند بدانند ماجرا چیست؟

حال تو منقلب است، هر چه از تو سؤال می کنند، نمی توانی پاسخ بدهی، فقط گاهی می گویی: «بانوی من! مرا ببخش»، مردم نیز از حال تو منقلب می شوند، اشک آنان هم جاری می شود. لحظاتی می گذرد، رو به مردم می کنی و می گویی: «دیشب حضرت فاطمه (علیها السلام) مرا ادب کرد»، باز گریه می کنی...

سپس چنین ادامه می دهی: دیشب خواب دیدم که قیامت بر پا شده است، همه مردم مضطرب و تشنه اند، آتش جهنم شعله می کشد. ترس، وجودم را فرا گرفته بود، تشنگی بیچاره ام کرده بود.

ندایی به گوشم رسید: «حضرت فاطمه (علیها السلام) به شیعیانش آب کوثر می دهد»، دیدم شیعیان در مکانی، صف بسته اند، من هم آنجا رفتم، همه از دست فاطمه (علیها السلام) آب کوثر می نوشیدند، دقت کردم دیدم آن حضرت آب کوثر را در همان استکان های روضه به مردم می دهد.

نوبت من که شد، آن حضرت به من گفت: «این استکان ها احتیاط دارد، تو نمی توانی از آب کوثر بنوشی!». اینجا بود که من از خواب بیدار شدم، خیلی گریه کردم و از کار خویش، توبه کردم.

ص: 8

Part 1 – Doubtful cup

When the month of Muharram arrives, you ascend the pulpit and recite elegies for Imam Husayn (peace be upon him). The people have a deep love for your sermons, and they sit at your feet weeping for the oppression of the Ahl al-Bayt (peace be upon them).

You had a habit of not drinking the tea served at the majlis. At that time, there was no running water; people would bring water to the ḥusayniyyah with difficulty. The custom was to fill a large container with water, wash the tea glasses in it, and at the end of the night replace the water in that container. At that time, in order to boil water, wood had to be burned, and sometimes you saw people's hands cut and bleeding while chopping the wood. Often, when the majlis was crowded, those same individuals would take the responsibility of washing the glasses. One day, a thought came to your mind:

"Do they wash their hands or not? Perhaps the water in that container has become impure. It is better to be cautious."

This thought led you to stop drinking the tea of the majlis. No matter how much the organizers insisted, you would not accept, and you would tell them: "This tea is doubtful!" Your refusal caused some others to also stop drinking the tea of the majlis. If you had continued this behavior, it could have led the overly scrupulous to take things further—saying next: "Maybe the tea has spilled on the carpets, so even the carpets are doubtful..." This might have continued in a way that opportunists could diminish the importance of the majlis and play with the people's true beliefs.

You had great love for Lady Fātimah (peace be upon her). On the pulpit, you would often recall her oppression and weep profusely. Now the time had come for her to awaken you.

You know the people are gathered in the ḥusayniyyah for mourning. One of the organizers has prepared breakfast for the mourners. You enter the ḥusayniyyah and sit at the breakfast

table. You pick up a piece of bread and then say:

“Bring me that container in which you wash the tea glasses.”

They bring the container. You place it before you, break the bread into pieces, put it into the container, and start eating it with a spoon. Tears stream from your eyes. Everyone is astonished at your action. (You had refused to drink the tea of the majlis because it was washed with that water, yet now you are drinking the very water of that container and weeping.)

What has happened? Everyone wants to know. Your state is shaken; you cannot answer their questions, and only from time to time you whisper: “My Lady, forgive me.” The people, seeing your condition, are also moved and begin to weep.

Moments pass. You face the people and say:

“Last night, Lady Fāṭimah (peace be upon her) disciplined me.” Then you weep again...

You continue:

“Last night I saw in a dream that the Day of Judgment had come. All people were anxious and thirsty. The fire of Hell was blazing. Fear had encompassed me, and thirst had made me miserable.

Then I heard a voice: ‘Lady Fāṭimah (peace be upon her) is giving her Shi’a to drink from the water of Kawthar.’ I saw the Shi’a lined up in rows, and I went there too. All of them were drinking the water of Kawthar from Lady Fāṭimah’s hand. I noticed she was serving the water of Kawthar in the very same tea glasses of the majlis.

When my turn came, she said to me: ‘These glasses are doubtful. You cannot drink from Kawthar!’

At that moment, I woke up. I cried a lot and repented for what I had done.”

قسمت 2

شب ها در شهر کاشان منبر می روی و حقایق دین را برای آنان بازگو می کنی و در پایان هم روضه می خوانی. جمعیت زیادی پای منبر تو می نشینند، بعد از آن مراسم سینه زنی شروع می شود.

امشب خسته ای، از صبح تا این وقت شب، چند سخنرانی داشته ای، تصمیم می گیری زودتر به خانه برگردی، از حسینیه بیرون می آیی، دیر وقت است، از خیابان عبور می کنی که شخصی به تو سلام می کند و می گوید: «امشب خانه ما روضه برپاست، خواهش می کنم تشریف بیاورید و در مجلس ما روضه بخوانید». به او می گویی که خسته ای، ولی او اصرار می کند، سرانجام قبول می کنی و همراه او به خانه اش می روی.

وارد خانه می شوی، در و دیوار را سیاه پوش کرده اند، يك صندلی گذاشته اند و پرچمی را کنار آن نصب کرده اند که روی آن نوشته شده است: «یا حسین»،

ص: 9

ولی هیچ کس آنجا نیست.

خیال می کنی که قرار است همسایگان به مجلس بیایند، کنار صندلی می نشینی و منتظر می مانی، صاحب خانه چای می آورد، وقتی چای را می نوشی می گوید: «بفرمایید روضه را شروع کنید». به او می گویی: «برای چه کسی روضه بخوانم؟ هنوز کسی نیامده است؟». او جواب می دهد: «امشب برای حضرت فاطمه (علیها السلام) روضه بخوان!». او این سخن را از روی باوری اصیل می گوید.

معمولاً وقتی منبر می روی، صدها نفر پای سخن تو می نشینند، اگر شخص دیگری جای تو بود، چه بسا ناراحت می شد و به صاحب خانه می گفت: «با این همه خستگی مرا به اینجا آورده ای تا برای در و دیوار سخنرانی کنم؟».

اینجا جای امتحان است، معلوم می شود که تو در کار خود اخلاص داری، با کمال احترام از جا برمی خیزی و روی صندلی می نشینی و «بسم الله» را می گویی، چند آیه و حدیث می خوانی و سپس شروع به خواندن روضه می کنی، ابتدا سلامی به امام حسین (علیه السلام) می دهی و چنین می گویی: «السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ». تا این سخن را می گویی ناگهان صدای گریه جمعی از زنان را می شنوی، هیچ کس غیر از تو و صاحب خانه در آنجا نیست، پس صدای گریه زنان از کجاست؟

روضه تمام می شود، با صاحب خانه خدا حافظی می کنی به سوی خانه خود حرکت می کنی ولی از خودت بارها سؤال می کنی: آن صدای گریه چه کسانی بود؟

شب در خواب به تو چنین می گویند: «دیشب حضرت فاطمه (علیها السلام) همراه با

ص: 10

جمعی از زنان بهشتی به آن مجلس آمد، او روضه تو را شنید و اشک ریخت و سپس به تو مزدی ارزشمند داد، او از خدا خواست تا در نفَس تو، اثر عجیبی قرار بدهد، از این پس، هر کجا روضه

بخوانی، مردم منقلب خواهند شد». از خواب بیدار می شوی و از این که این لطف شامل حال تو شده است، سجده شکر به جا می آوری، از آن شب به بعد، هر وقت که روضه می خوانی، حال و هوای مجلس عوض می شود و مردم بی اختیار گریه می کنند.

کم کم این نکته در شهر پخش می شود، مردم می دانند که عده ای تلاش می کنند سبک های جدید بیاورند تا اشکی بگیرند، ولی موفق نمی شوند، مردم با اشتیاق به پای منبر تو می آیند، زیرا فاطمه (علیها السلام) تو را به نوکری قبول کرده است... .

ص: 11

Part 2 – Majlis which was attended by Janabe Zehra (s.a.)

At nights in the city of Kāshān, you deliver sermons, explaining the truths of religion, and at the end, you recite elegies (rawḍah). A large crowd gathers at your pulpit, and after your recitation, the chest-beating ceremonies begin.

Tonight you are tired — since morning you have given several lectures until this late hour. You decide to return home earlier. As you leave the ḥusayniyyah and walk across the street, someone greets you and says:

“Tonight we have a majlis in our home. Please, we request you to come and recite a rawḍah for us.”

You reply that you are tired, but he insists, and finally you agree and accompany him to his house.

When you enter the house, you see the walls draped in black. A chair has been placed, and beside it a banner is raised with the words “Yā Ḥusayn” written on it — but there is no one there.

You assume the neighbors will soon arrive. You sit near the chair and wait. The host brings tea. After you drink it, he says:

“Please begin the rawḍah.”

You reply:

“For whom should I recite? No one has arrived yet.”

He answers:

“Tonight, recite the rawḍah for Lady Fāṭimah (peace be upon her)!” He says this out of sincere belief.

Usually, when you mount the pulpit, hundreds of people gather to listen. If someone else had been in your place, perhaps he would have been upset and said to the host:

“With all this exhaustion, you brought me here to speak to empty walls?”

But this was a place of testing. It revealed the sincerity of your intention. With full respect, you rise, sit on the chair, and say: “Bismillāh.” You recite a few verses of the Qur’an and some narrations, and then you begin the rawḍah.

First, you send greetings to Imam Ḥusayn (peace be upon him), saying:

“Al-salāmu ‘alayka yā Abā ‘Abdillāh.”

The moment you utter these words, you suddenly hear the sound of many women weeping. Yet, apart from you and the host, no one else is in the room. From where did this sound of crying come?

The rawḍah ends. You bid farewell to the host and head home, but on the way you repeatedly ask yourself: *Whose was that sound of weeping?*

That night, in your dream, you are told:

“Last night, Lady Fāṭimah (peace be upon her), accompanied by a group of women of Paradise, came to that gathering. She listened to your rawḍah and wept. Then she rewarded you with a precious gift: she prayed to Allah to place in your breath a wondrous effect. From now on, wherever you recite rawḍah, the hearts of the people will be moved.”

You wake up from your dream. Overcome with gratitude for this divine favor, you fall into prostration of thanks.

From that night onwards, whenever you recite rawḍah, the atmosphere of the gathering transforms, and the people cannot help but weep.

Gradually, this matter spreads throughout the city. People realize that although some try to invent new styles of recitation to draw tears, they fail. Instead, the people rush eagerly to your pulpit — because Lady Fāṭimah (peace be upon her) herself has accepted you as her servant.

قسمت 3

چندین سال در حوزه علمیه قم درس خوانده ای، دیگر وقت آن است که زکات علم خود را بدهی و مردم را با آموزه های اهل بیت (علیهم السلام) آشنا کنی، به اصفهان هجرت می کنی و در مسجدی، امام جماعت می شوی، به جوانان بیشتر بها می دهی زیرا می دانی جوانان، امید فردای جامعه هستند، کم کم حضور جوانان در مسجد بیشتر می شود و مسجد رونق بیشتری می گیرد.

زندگی ساده ای داری، خدا را شکر می کنی که به تو روحیه قناعت داده است. يك روز وقتی نماز ظهر تمام می شود، جمعی از جوانان نزد تو می آیند و می گویند: «حاج آقا! امروز ما می خواهیم برای ناهار به خانه شما بیاییم»، سخن آنان جدی است، آنها نمی دانند که آمادگی برای مهمانی دادن نداری، هیچ پولی هم در جیب تو نیست، آنان اصرار می کنند و تو خجالت می کشی «نه» بگویی، به آنان می گویی: «منزل خودتان است، بفرمایید!». آنان همراه تو

ص: 12

حرکت می کنند.

به خانه می رسی، مهمان ها را (که ده نفر هستند) به اتاق پذیرایی راهنمایی می کنی و نزد همسرت می آبی و می گویی: «امروز ناهار مهمان داریم»، او به تو می گوید: «ما که چیزی در خانه نداریم»، در آشپزخانه فقط مقداری نان خشک می بینی و مقداری ماست که قرار بوده است ناهار شما باشد! هیچ چیزی برای مهمان ها ندارید. به فکر فرو می روی، الان چه کار کنی؟ نه چیزی در خانه داری، نه پولی که برای مهمانان غذایی تهیه کنی.

يك وقت به خود می آبی و می گویی: «امروز باید به حضرت فاطمه (علیها السلام) توسل پیدا کنم و از او بخواهم تا آبرویم را بخرد»، رو به قبله می ایستی، دو رکعت نماز می خوانی و از حضرت فاطمه (علیها السلام) می خواهی یاری ات کند.

بعد از نماز، چای آماده است، می خواهی چای برای مهمانان ببری که صدای درِ خانه به گوش می رسد، درِ خانه را باز می کنی، می بینی که یکی از دوستان آمده است، او سلام می کند، در دست او زنبیلی پر از میوه و شیرینی است، او با تو دست می دهد، احساس می کنی که پولی را در دست تو می گذارد و می گوید: «این ها نذری حضرت فاطمه (علیها السلام) است، هر وقت فرصت شد يك روزه آن حضرت را بخوانید»، زنبیل را به تو می دهد و خداحافظی می کند و می رود. زنبیل را داخل خانه میبری، میوه و شیرینی را نزد مهمان ها میبری، سپس به رستورانی که نزدیک خانه دوست می روی و غذای خوشمزه ای برای مهمان ها تهیه می کنی.

ص: 13

Part 3 – Hosting the guests by tawassul

For several years you studied in the seminary of Qom. Now the time has come to pay the zakāt of your knowledge — to share it with the people and acquaint them with the teachings of Ahl al-Bayt (peace be upon them). You migrate to Isfahān and become the imam of a mosque.

You give special attention to the youth, because you know that they are the hope of the community's future. Gradually, more and more young people begin attending, and the mosque becomes lively and flourishing.

Your life is simple, and you constantly thank Allah for granting you the spirit of contentment. One day, after the noon prayer, a group of young men approach you and say:

“Hājj Āqā! Today we want to come to your house for lunch.”

Their words are serious, yet they are unaware that you are not prepared to host anyone. You have no money in your pocket, and your home has nothing prepared for guests. But

they insist, and you feel embarrassed to refuse them. So you say:
 "My home is your home, please come along!"
 They follow you, and you all arrive at your house. You guide the ten young guests into the sitting room, then you go to your wife and tell her:
 "Today, we have guests for lunch."
 She replies:
 "But we don't have anything at home!"
 You check the kitchen. All you find is a bit of dry bread and some yogurt — only enough for your own meal, not for ten guests. You fall into deep thought. What can you do? You have neither food in the house nor money to buy it.
 Then suddenly, you remind yourself:
 "Today I must seek tawassul (intercession) through Lady Fāṭimah (peace be upon her) and ask her to preserve my honor."
 Facing the qiblah, you perform two rak'ahs of prayer and plead with Lady Fāṭimah (peace be upon her) for help.
 After the prayer, you prepare tea. As you are about to take it to the guests, you hear a knock on the door. You open it, and there stands one of your friends.
 He greets you with salām. In his hand is a basket filled with fruit and sweets. As he shakes your hand, you feel money being discreetly placed into your palm. He says:
 "These are a vow (nazr) for Lady Fāṭimah (peace be upon her). Whenever you get the chance, please recite a rawḍah for her."
 He hands you the basket, says farewell, and leaves.
 You take the basket inside and present the fruit and sweets to the guests. Then, using the money he gave, you go to the nearby restaurant and buy a delicious meal for your ten guests.

قسمت 4

در حوزه علمیّه درس خوانده ای و اکنون در شهر مشهد، قاضی هستی، همواره سعی می کنی از عدالت دفاع کنی و نگذاری حقّ کسی ضایع بشود، از مظلومان حمایت می کنی و این عهدهی است که با خدای خود داری.

يك شب در خواب حضرت فاطمه (عليها السلام) را می بینی، آن حضرت به تو می گوید: «فردا که به دادگستری رفتی، پرونده ای برای تو می آورند، بدان که صاحب آن پرونده بی گناه است و باید او را از مرگ نجات بدهی!».

از خواب بیدار می شوی، شماره پرونده و نام آن شخص به خاطرت مانده است، متحیّر می مانی که چه رازی در میان است. وقت سحر است، وضو می گیری و به نماز می ایستی.

صبح به دادگستری می روی، ساعتی می گذرد، چند پرونده را برای تو می آورند تا حکم آنها را صادر کنی، پرونده ها را نگاه می کنی، يك وقت

ص: 14

چشمت به پرونده ای می افتد که آن خواب را درباره اش دیده ای، پرونده را با دقت بررسی می کنی، پرونده درباره جوانی است که قبلاً به زندان رفته است، وقتی از زندان آزاد شده است دو نفر را به قتل رسانده است.

بررسی های لازم روی این پرونده انجام شده است و در مراحل قبل، برای این شخص حکم اعدام صادر کرده اند و اکنون تو باید نظر نهایی را بدهی تا حکم اجرا شود.

دستور می دهی تا آن جوان را از زندان بیاورند، تو با مهربانی و احترام با او سخن می گویی و از او می پرسی: «تو واقعاً دو نفر را کشته ای؟» او می گوید: «بله». به او می گویی: «به این کار خود اقرار می کنی». او پاسخ می دهد: «بله، ولی جناب قاضی! من آنها را به ناحق نکشتم، من مجرای دارم». از او می خواهی مجرا را بازگو کند، پس او چنین می گوید:

جناب قاضی! من قبلاً در زندان بودم، محکومیت خویش را سپری کردم و از زندان آزاد شدم، زندگی خودم را داشتم که يك روز دو نفر از دوستانم سراغ من آمدند تا برای گردش به صحرا برویم.

در مسیر راه دختری را دیدیم که کنار جاده به سوی روستا می رفت، او از شهر بازمی گشت، هیچ کس همراه او نبود، از ماشین پیاده شدیم، همه جوان بودیم و در اوج شهوت. دور آن دختر را گرفتیم، او اشک ریخت و به ما التماس کرد که کاری به او نداشته باشیم، ولی گریه او در ما هیچ اثری نداشت، آخرین جمله ای که او گفت این بود: «من سیده ام، از اولاد فاطمه ام! به خاطر مادرم، دامن مرا آلوده نکنید». وقتی این جمله را شنیدم جلو دوستانم را گرفتم و گفتم: «زود این دختر را رها

ص: 15

کنید»، آنها ناراحت شدند و گفتند: «مگر دیوانه ایم که این موقعیت را از دست بدهیم؟»، به آنها گفتم: این حرف ها را کنار بگذارید، این دختر همانند خواهر من است، اگر بخواهید دست از پا خطا کنید با من طرف هستید».

افسوس که دوستانم این حرف های مرا مسخره کردند، من هر چه اصرار کردم آنان قبول نکردند و فقط به فکر شهوت رانی خود بودند، آنان به آن دختر نزدیک شدند، آن دختر بی گناه التماس می کرد، من هم چاره ای ندیدم، با چاقویی که همراه داشتم به دوستانم حمله کردم و آنان را از پای درآوردم، سپس دختر را سوار ماشین کردم و او را تا روستایش رساندم. بعد از مدتی دستگیر شدم و به اعدام محکوم شدم.

وقتی این سخنان را می شنوی، دیگر می فهمی که راز خواب دیشب تو چه بوده است، به آن جوان خبر می دهی که در خواب چه دیده ای، پس قلم در دست می گیری، ابتدا دستور می دهی تا حکم اعدام فعلاً اجرا نشود، سپس به چند جا نامه می نویسی، تلاش می کنی تا آن دختر را پیدا کنی، اگر آن دختر در دادگاه شهادت بدهد که آن دو نفر راه را بر او بسته اند و قصد تجاوز به او را داشته اند، حکم عوض می شود. این موضوع نیاز به زمان دارد.

تو همه تلاش خود را به کار میبری و بعد از مدتی، حکم بی گناهی آن جوان صادر می شود، وقتی آن جوان خبر آزادی خود را می شنود صورت بر روی خاك می گذارد و از حضرت فاطمه (علیها السلام) تشکر می کند.

ص: 16

Part 4 – Young man was by Lady Fāṭimah(sa)

You had studied in the Islamic seminary, and now in the city of Mashhad you were a judge. You always strove to defend justice and never allowed anyone's rights to be trampled. You supported the oppressed — this was a covenant you had made with your Lord. One night, in a dream, you saw Lady Fāṭimah (peace be upon her). She said to you: "Tomorrow, when you go to the court, a case will be brought before you. Know that the person involved in that case is innocent, and you must save him from death!"

You woke up, with the case number and the man's name firmly imprinted in your memory. You were astonished, wondering what secret was behind this vision. It was the time of dawn; you performed ablution and stood in prayer.

In the morning, you went to the courthouse. After some hours, several case files were brought to you for final judgment. As you looked through them, suddenly you saw the exact file from your dream. You carefully reviewed it: the case concerned a young man who, after being released from prison, had killed two men.

The case had already been thoroughly investigated, and previous courts had sentenced him to death. Now, it was your responsibility to give the final decision for the execution.

You ordered that the young man be brought from prison. Speaking kindly and respectfully, you asked him:

"Did you really kill two men?"

"Yes," he replied.

"You confess to this?" you asked.

"Yes," he said, "but, O Judge, I did not kill them unjustly. I have a story to tell."

You asked him to explain. The young man began:

"Your honor, I was once imprisoned. After serving my sentence, I was released and returned to my life. One day, two of my friends came to me, and we went out together to the countryside.

On the way, we saw a girl walking alone on the road towards her village. She had returned from the city. No one was with her. We got out of the car. We were young and full of lust. We surrounded the girl. She cried and begged us not to harm her, but her tears had no effect on us.

Finally, she said these words: *'I am a Sayyidah, a descendant of Fāṭimah! For the sake of my mother, do not dishonor me!'*

When I heard this, I stepped forward and stopped my friends. I told them: 'Release this girl at once.'

They grew angry and said: 'Are you mad that you would waste such an opportunity?'

I told them: 'This girl is like my sister. If you dare touch her, you will have to face me.'

But my friends mocked me. No matter how much I pleaded, they refused and only thought of satisfying their lust. They moved closer to the innocent girl, who was desperately begging. I saw no other option. With the knife I carried, I attacked my friends and killed them both.

Then, I placed the girl in the car and took her safely back to her village.

Some time later, I was arrested and sentenced to death."

When you heard this story, you immediately understood the secret of your dream. You told the young man about what you had seen the night before. Then you picked up your pen and issued an order to temporarily suspend his execution. You wrote letters to various places, trying to locate the girl. If she testified in court that those two men had tried to assault her, the sentence could be overturned.

This required time and effort, but you did everything possible. Finally, the girl was found, and her testimony proved the young man's innocence. His death sentence was cancelled, and he was declared not guilty.

When the young man heard the news of his freedom, he fell to the ground, placing his face on the soil, and gave thanks to Lady Fāṭimah (peace be upon her).

اسم تو «سیدیحیی» است، اهل علم و دانش هستی و سال های سال در حوزه علمیه درس خوانده ای. به تو خبر می رسد در شهر کرمان، فتنه ای آغاز شده است و عده ای تلاش می کنند تا مردم را از راه صحیح منحرف کنند، آنان افکار خاصی را تبلیغ می کنند و جوانان را به سمت خود جذب کرده اند.

برای تو مثل روز روشن است که این افکار با آموزه های اهل بیت (علیهم السلام) سازگاری ندارد، پس به کرمان سفر می کنی و کمر همت را می بندی، می خواهی مردم را از خطر گمراهی نجات بدهی.

مدتی می گذرد، با تلاش های شبانه روزی تو، مسیر حق آشکار می شود، آن گروه رسوا می شوند و مردم دیگر به آنان توجهی نمی کنند. سران آن گروه از دست تو عصبانی می شوند، تو آبرویی برای آنان نگذاشته ای، مریدان آنان روز به روز کم و کم تر می شوند، اگر چند روز دیگر تو در آن شهر بمانی، شکست

ص: 17

آنان قطعی است، برای همین آنان تصمیم می گیرند تو را به قتل برسانند. نقشه ای می کشند، چند نفر را نزد تو می فرستند و از تو می خواهند تا شب، در روستایی منبر بروی و برای آنان روشنگری کنی!

تو که از نقشه آنان خبر نداری، قبول می کنی و بعد از نماز مغرب، با آنان حرکت می کنی، این را وظیفه خود می دانی که هر جا نیاز به توست، حضور پیدا کنی و سخنرانی کنی.

همراه با آنان از شهر خارج می شوید، به باغی می رسید، وارد آن باغ می شوید، سپس وارد ساختمانی می شوید که در وسط باغ است، ناگهان می بینی که سران آن گروه در آنجا جمع هستند، آنان بسیار عصبانی هستند و از نگاه های آنان متوجه می شوی که قصد آنان چیست، تو در دام مرگ افتاده ای و به هیچ جا پناه نداری، دوستان تو هم از تو خبری ندارند. آنان فعلاً می خواهند شام بخورند، تو را در اتاقی زندانی می کنند تا بعد از شام، نقشه خود را عملی کنند.

اینجاست که نماز استغاثه به حضرت فاطمه (علیها السلام) را می خوانی، بعد از نماز سر به سجده می گذاری و آن بانوی مهربانی ها را صدا می زنی تا تو را نجات بدهد.

لحظاتی می گذرد، سر و صدایی به گوش می رسد، دقت می کنی، فریاد «الله اکبر» است، مردم از دیوار به درون باغ می ریزند و با آن گروه درگیر می شوند، سراغ تو را از آنان می گیرند، درِ اتاق را می شکنند و تو را نجات می دهند و به شکرانه سلامتی تو صلوات می فرستند.

به اطراف نگاه می کنی، یکی از دانشمندان شهر را می بینی که همراه جمعیت است، او به نزد تو می آید و با احترام فراوان تو را به شهر بازمی گرداند، او تو را

ص: 18

به خانه اش می برد.

وقتی به خانه می رسید، از او می پرسی: از کجا فهمیدید که من گرفتار آن گروه شدم؟ او پاسخ می دهد: من معمولاً شب ها زود می خوابم، وقتی سرم را روی بالش گذاشتم و خوابیدم، حضرت فاطمه (علیها السلام) را در خواب دیدم که به من گفت: «شیخ! بلند شو و سریع خودت را به فرزندم سیدیحیی برسان و او را نجات بده، اگر دیر کنی او را خواهند کشت». آدرس آن باغ را برایم بازگو کردند. از خواب بیدار شدم، مردم را خبردار کردم و برای نجات تو آمدم.

من هم وقتی گرفتار می شوم و همه درها به رویم بسته می شود، نماز استغاثه به حضرت فاطمه (علیها السلام) را می خوانم، می دانم که آن بانوی مهربان، پیش خدا خیلی آبرو دارد، توّسل به کسی که عصاره همه خوبی هاست، رهگشای من بوده است.

آن نماز را چگونه باید خواند؟ مرحوم طبرسی در کتاب «مکارم الاخلاق» صفحه 330 این نماز را به این صورت بیان می کند:

1 - دو رکعت نماز (مانند نماز صبح) می خوانیم.

2 - بعد از پایان نماز، سر به سجده می گذاریم و صد مرتبه می گوییم: «یا فاطمه».

3 - سپس طرف راست صورت خود را به زمین می گذاریم و صد مرتبه می گوییم: «یا فاطمه».

4 - سپس طرف چپ صورت را به زمین می گذاریم صد بار می گوییم: «یا فاطمه».

ص: 19

5 - سپس سر به سجده می گذاریم و صد و ده بار می گوییم: «یا فاطمه».

7 - سپس در سجده این دعا را می خوانیم:

يَا اَمِنًا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَ كُلُّ شَيْءٍ مِنْكَ خَائِفٌ حَذِرٌ، اَسْأَلُكَ بِاَمْنِكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَ خَوْفِ كُلِّ شَيْءٍ
مِنْكَ اَنْ تُصَلِّيَ عَلَي مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اَنْ تُعْطِيَنِي اَمَانًا لِنَفْسِي وَ اَهْلِي وَ مَالِي وَ وَلَدِي حَتَّى
لَا اَخَافُ اَحَدًا وَ لَا اُحْذَرُ مِنْ شَيْءٍ اَبَدًا اِنَّكَ عَلَي كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

ترجمه این دعا چنین است: «ای خدایی که از هیچ چیز، ترس و هراسی نداری و همه چیز از قدرت تو در هراس است، تو را می خوانم به آن ایمنی ات از هر چیز و به هراس هر چیز از تو! از تو می خواهم تا بر محمد و آل محمد درود بفرستی و به من ایمنی عطا کنی، ایمنی که برای خودم و خاندانم و ثروتم و فرزندانم باشد، تا دیگر از هیچ کس نهراسم و از هیچ چیز نترسم، به راستی که تو بر هرچیز قدرت و توانایی داری».

ص: 20

Part 5 - The Rescue of Sayyid Yahyā through Lady Fāṭimah's (sa) Intercession

Your name was **Sayyid Yahyā**, a man of knowledge who had studied for many years in the seminary. You received news that in the city of Kermān, a fitnah (sedition) had begun — a group of people were spreading false ideas to mislead others, especially attracting the youth.

To you, it was as clear as day that these ideas were in contradiction with the teachings of the Ahl al-Bayt (peace be upon them). So you traveled to Kermān, determined to save the people from this misguidance.

After some time and your tireless efforts, the truth became clear, the group was disgraced, and people stopped paying attention to them. The leaders of that group grew enraged with you, as you had destroyed their reputation and their followers were dwindling daily. If you stayed a few more days, their defeat would be certain. So, they devised a plan to kill you. They sent a few men to you, inviting you to deliver a lecture that night in a nearby village. Unaware of their plot, you accepted, considering it your duty to go wherever people sought guidance. After Maghrib prayer, you set out with them.

They took you out of the city to a garden, into a house in the middle of that garden. There you saw the leaders of the group waiting, their angry eyes betraying their intent. You realized you had fallen into the trap of death, with no one to help you and no way to escape. Your friends had no idea of your whereabouts.

They first sat down to eat dinner, locking you in a room until they would carry out their plan afterward.

At that moment, you prayed the **Salāt al-Istighātha (Prayer of Supplication) to Lady Fāṭimah, peace be upon her**. After finishing, you placed your forehead in prostration and tearfully called upon the noble Lady to rescue you.

Moments passed. Suddenly, you heard a commotion. You listened carefully — it was the cry of “**Allāhu Akbar!**”. People were storming the garden walls, rushing in to fight the conspirators. They demanded to know where you were, broke down the door of your room, and freed you. They praised God and sent salawāt in gratitude for your safety.

Looking around, you saw one of the respected scholars of the city among the rescuers. He came forward with deep respect and escorted you back to the city, taking you to his own home.

When you arrived, you asked him:

“How did you know that I was trapped by that group?”

He replied:

“Normally, I sleep early at night. But yesterday, as I laid my head on the pillow, I saw Lady Fāṭimah (peace be upon her) in my dream. She said: ‘*Shaykh, get up quickly and go to my son, Sayyid Yahyā. Rescue him at once, for if you delay, they will kill him.*’ She even told me the exact location of the garden. I woke up, alerted the people, and we rushed to save you.”

From that experience, you concluded:

Whenever I am trapped and all doors close before me, I turn to Lady Fāṭimah (sa) and pray the **Salāt al-Istighātha**. I know that this noble Lady has immense honor with God, and seeking her intercession has always opened the way for me.

Imām Ṭabarsī (ra) in his book *Makārim al-Akhḷāq* (p. 330) records the method of this prayer:

1. Perform two rak'ahs of prayer (like the Morning Prayer).
2. After finishing, go into sajdah (prostration) and say “**Yā Fāṭimah**” one hundred times.
3. Place the right side of your face on the ground and say “**Yā Fāṭimah**” one hundred times.
4. Place the left side of your face on the ground and say “**Yā Fāṭimah**” one hundred times.
5. Return to sajdah and say “**Yā Fāṭimah**” one hundred and ten times.
6. Then, in sajdah, recite this supplication:

يَا أَمِنًا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَكُلُّ شَيْءٍ مِنْكَ خَائِفٌ حَذِرٌ، أَسْأَلُكَ بِأَمْنِكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَخَوْفٍ كُلِّ شَيْءٍ مِنْكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ
 آلِ مُحَمَّدٍ وَأَنْ تُعْطِيَنِي أَمَانًا لِنَفْسِي وَ أَهْلِي وَ مَالِي وَ وَلَدِي حَتَّى لَا أَخَافَ أَحَدًا وَ لَا أَخْذَرَ مِنْ شَيْءٍ أَبَدًا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ.

"O You who are secure from everything, while everything is in fear and awe of You! I ask You by Your security from everything, and by the fear that everything has of You, that You send blessings upon Muhammad and the family of Muhammad, and that You grant me safety for myself, my family, my wealth, and my children, so that I may never fear anyone, nor ever be afraid of anything. Surely, You have power over all things."

مکارم الأخلاق، ص: 330

بحار الأنوار (ط - بیروت)، ج 88، ص: 356

قسمت 6

اهل علم هستی و در شهر قزوین زندگی می کنی، مردم شهر به تو علاقه فراوان دارند و تو را «ملا علی» می خوانند، برای آنان سخنرانی می کنی و یاد امام حسین (علیهم السلام) را در دل ها زنده نگاه می داری چرا که بقای تشیع در طول تاریخ، مدیون اشک است، کسی که برای امام مظلوم خود گریه می کند، پیوندی عمیق در قلب خود احساس می کند و این راز ماندگاری این مکتب است.

ماه محرم فرا می رسد، همه حسینیه ها سیاه پوش می شود، مردم از شب اول محرم لباس سیاه به تن می کنند و به عزاداری می پردازند. شب عاشورا فرا می رسد، تو امشب در چندین حسینیه، برنامه سخنرانی داری، نماز مغرب را که می خوانی به سمت اولین حسینیه می روی.

در بین راه چند نوجوان نزد تو می آیند، آنان در محله خود تکیه ای بسته اند و مجلس عزاتشکیل داده اند، از تو دعوت می کنند که به تکیه آنان بروی و

ص: 21

برایشان روضه بخوانی! به آنان می گویی که امشب چندین مجلس داری و فرصت نداری، از مدت ها قبل به مردم قول داده ای.

بچه ها اصرار می کنند، به آنان می گویی: «اگر موافقید بعد از آخرین جلسه ام به تکیه شما می آییم». آنان قبول می کنند، تکیه آنان دو سه کوچه بالاتر است، با آنان خداحافظی می کنی و آنان با خوشحالی به تکیه خود می روند و منتظر می مانند.

* * *

ساعت یازده شب می شود، در چندین مجلس سخنرانی کرده ای و خسته شده ای، از آخرین حسینیه خارج می شوی و به سوی خانه می روی و فراموش می کنی که بچه ها منتظر تو هستند.

فردا روز عاشورا است، باید صبح زود به مجلس دیگری بروی، برای همین شام می خوری و سریع می خوابی. لحظاتی می گذرد، در خواب حضرت فاطمه (علیها السلام) را می بینی که به تو چنین می گوید: «ملاً علی! به بچه ها قول دادی که برایشان روضه بخوانی ولی نرفتی، آنها منتظر تو هستند!».

از خواب بلند می شوی، با عجله از خانه بیرون می روی تا خودت را به تکیه بچه ها برسانی، وقتی به آنجا می رسی می بینی که چراغ ها روشن است، بچه ها منتظر تواند، چند نفرشان خوابشان برده است، بقیه دور هم نشسته اند، وقتی تو را می بینند از جای خود بلند می شوند، تو از آنان به خاطر دیر آمدنت، عذرخواهی می کنی و سپس برایشان روضه می خوانی.

ص: 22

Part 6 – The Loyalty to Majālis of Imam Ḥusayn (a.s.)

You were a man of knowledge and lived in the city of Qazvīn. The people of the city loved you greatly and would call you *Mullā 'Alī*. You used to deliver sermons for them and kept alive the remembrance of Imām Ḥusayn ('alayhi al-salām) in their hearts, for the survival of Shī'ism throughout history is indebted to tears. Whoever weeps for his oppressed Imām feels a deep bond within his heart, and this is the secret behind the endurance of this school of thought.

When the month of Muḥarram arrived, all the *ḥusayniyyahs* were draped in black. From the very first night of Muḥarram, people would wear black clothes and engage in mourning. The night of 'Āshūrā came, and tonight you had several programs of sermons in different

ḥusayniyyahs. After performing the Maghrib prayer, you set out towards the first *ḥusayniyyah*.

On the way, some youths approached you. They had set up a small *takiyyah* in their neighborhood and had organized a mourning gathering. They invited you to come to their *takiyyah* and recite *ruḍā'* (elegy) for them. You told them that tonight you already had several gatherings and had promised others long before, so you did not have time. The children insisted, and you said to them: *"If you agree, after my last gathering I will come to your takiyyah."* They accepted and went happily back to their *takiyyah* two or three alleys away, waiting for you.

It was eleven o'clock at night. You had already spoken at several gatherings and were exhausted. After leaving the last *ḥusayniyyah*, you headed home and forgot that the children were waiting for you.

The next day was 'Āshūrā, and you had to go early in the morning to another gathering. So you ate dinner and quickly went to sleep. Moments later, in your sleep, you saw Lady Fāṭimah ('alayhā al-salām). She said to you: *"Mullā 'Alī! You promised the children that you would recite ruḍā' for them, but you did not go. They are waiting for you!"*

You woke up immediately, hurried out of the house, and rushed to the children's *takiyyah*. When you arrived, you saw the lamps still lit, and the children were waiting for you. Some of them had fallen asleep, while others were still sitting together. When they saw you, they stood up from their places. You apologized to them for coming late, and then you recited *ruḍā'* for them.

قسمت 7

نام تو «عبدالزهره گعبی» است، در کشور عراق زندگی می کنی، اهل علم هستی و منبر می روی، روضه های تو به زبان عربی بسیار جانسوز است، سخنان تو، روشنگری حق و حقیقت است و راه سعادت را برای مردم آشکار می کند. ماموران صدام، چند بار تو را دستگیر کرده اند، بارها به زندان رفته ای، ولی راه خودت را ادامه می دهی و جیره خوار حکومت نمی شوی، روی منبر امام حسین (علیه السلام) از حکومت تعریف و تمجید نمی کنی.

امسال محرم که فرا می رسد به بحرین سفر می کنی، زیرا شیعیان آنجا تو را دعوت کرده اند تا برایشان منبر بروی. در بحرین در چند حسینیه مجلس داری، جمعیت زیادی در این مجالس شرکت می کنند.

روز هفتم، جوانی نزد تو می آید، سلام می کند و دست تو را می بوسد، او سنی و مهندس است، از تو می خواهد تا شب تاسوعا به منزلش بروی و روضه

ص: 23

بخوانی. به او می گویی: «شب تاسوعا واقعاً وقت من پر است، از ماه ها قبل، قول داده ام، نمی توانم بیایم».

يك وقتی می بینی که آن جوان منقلب می شود و اشکش جاری می شود و می گوید: «اگر به مجلس ما نیایی، شکایت تو را به حضرت فاطمه (علیها السلام) می کنم». پاسخ می دهی: «چشم. می آیم، فقط بعد از آخرین مجلسم، شاید کمی دیر بشود»، او خوشحال می شود و آدرس خانه اش را به تو می دهد.

شب تاسوعا فرا می رسد، به منزل آن جوان می روی، می بینی که جمعیت زیادی در آنجا جمع شده اند، گروهی از علمای اهل سنت هم آمده اند، منبری کوچک در بالای مجلس قرار داده اند، به سمت منبر می روی، آن جوان به تو می گوید: «امشب روضه پهلوی شکسته حضرت فاطمه (علیها السلام) را بخوان». نگاهی به او می کنی و می گویی: «خواسته تو، مناسب این مجلس نیست، امشب شب تاسوعاست، همه جا روضه حضرت عباس را می خوانند، در این مجلس علمای اهل سنت آمده اند».

آن جوان پاسخ می دهد: «مجلس، مال من است، آیا اجازه ندارم برای حضرت فاطمه (علیها السلام) روضه خوانی بکنم؟». تو قبول می کنی و مجلس را آغاز می کنی و سپس روضه فاطمه (علیها السلام) را می خوانی، می بینی که آن جوان با صدای بلند گریه می کند و صدا می زند: «یا فاطمه! یا فاطمه»، مردم از حال او، منقلب می شوند...

وقتی مجلس تمام می شود، سفره پهن می شود، آن جوان از همه پذیرایی خوبی می کند، سپس نزد تو می آید و چنین می گوید: «ای مردم! بدانید که مدتی است شیعه شده ام و این رستگاری خود را به برکت حضرت

ص: 24

فاطمه (علیها السلام) می دانم». از او سؤال می کنی که ماجرا چیست؟

او ماجرای خود را این طور شرح می دهد: مدّتی قبل در اداره به کارها رسیدگی می کردم که تلفن زنگ زد، گوشی را برداشتم، همسرم پشت خطّ بود، او با استرس زیاد گفت: «زود به خانه بیا که بچه‌ها دارد می میرد!». سریع خود را به خانه رساندم، دیدم بچه ام در تب و تاب است، او مشغول بازی با چند سکه بوده است، یکی از آنها را به دهان برده است و در گلوئی او گیر کرده است، سریع به بیمارستان رفتیم، به ما گفتند: «گلوئی بچه حسّاس است و عمل خطرناک است، باید او را به لندن ببری». با چه زحمتی به لندن سفر کردم و بچه را در بیمارستان بستری کردم. بچه را به اتاق عمل بردند، خیلی مضطرب بودم، در پشت اتاق عمل قدم می زدم، ناگهان یادم آمد که شیعیان در گرفتاری ها به حضرت فاطمه (علیها السلام) توسّل پیدا می کنند، سیم دلم را وصل کردم و گفتم: ای فاطمه! اگر شفای فرزندم را از خدا بخواهی من نامش را حسین می گذارم و شیعه می شوم و برایت مجلس روضه می گیرم». این سخنان را از عمق وجودم می گفتم و اشک می ریختم.

در همان لحظه دیدم که پرستارها سراسیمه از اتاق عمل بیرون آمدند، گفتم: چه خبر شده است؟ بچه ام چه شده است؟ گفتند: آیا به در خانه عیسی (علیه السلام) رفته ای؟ بچه ات شفا پیدا کرد، سکه از گلوئی او خارج شد، حال او خوب است، نیاز به عمل نیست. گریه کردم و گفتم: من به در خانه دختر پیامبرم رفتم و از او شفای بچه ام را خواستم.

ص: 25

سخن به اینجا که می رسد، آن جوان، پسرش حسین را صدا می زند و او را می بوسد و در آغوش می گیرد و بار دیگر اشکش جاری می شود، از آن سال به بعد، او هر سال شب تاسوعا، مجلس می گیرد و از منبری می خواهد تا برای فاطمه (علیها السلام) روضه بخواند تا مردم در مظلومیّت آن بانو، اشک بریزند.

ص: 26

Part 7 – The Sunni Engineer’s Oath and the Majlis for Lady Fāṭimah (sa)

Your name is ‘**Abd al-Zahrā Kā’bī**. You live in Iraq, you are a man of knowledge and a preacher. Your sermons in Arabic are deeply moving; your words clarify truth and reality and illuminate the path of salvation for the people. Saddam’s agents have arrested you several times and imprisoned you repeatedly, yet you continue on your path and never become a beneficiary of the regime. From the pulpit of Imām Ḥusayn (peace be upon him) you do not praise and glorify the government.

This year, when Muḥarram arrives, you travel to **Bahrain**, because the Shī’a there have invited you to deliver sermons for them. In Bahrain, you have gatherings in several ḥusayniyyahs, and many people attend these sessions.

On the **seventh night**, a young man comes to you. He greets you and kisses your hand. He is a **Sunni engineer**. He requests that you come to his house on the night of **Tāsū’ā** to recite a majlis (mourning sermon). You tell him:

— “The night of Tāsū’ā is really full for me. I promised months ago; I cannot come.”

At once you see that the young man becomes emotional, tears streaming down his face. He says:

— “If you don’t come to our gathering, I will complain about you to Lady Fāṭimah (peace be upon her)!”

You reply:

— “Very well, I will come. Only, it will be after my last majlis, so it might be a little late.”

He becomes happy and gives you his address.

The night of **Tāsū’ā** arrives. You go to the young man’s house and see a large crowd gathered there, including a group of Sunni scholars. A small pulpit is set up at the front of the gathering. You approach it, and the young man says to you:

— “Tonight, recite the majlis of Lady Fāṭimah’s broken rib.”

You look at him and say:

— “Your request is not suitable for this gathering. Tonight is the night of Tāsū’ā; everywhere they recite the tragedy of Ḥaḍrat ‘Abbās. Here, Sunni scholars are also present.”

The young man replies:

— “This is my gathering. Do I not have the right to hold a majlis for Lady Fāṭimah (peace be upon her)?”

You agree and begin the majlis, reciting the tragedy of Lady Fāṭimah (peace be upon her).

You see that the young man is weeping loudly, calling out:

— “O Fāṭimah! O Fāṭimah!”

The people are moved by his state...

When the majlis ends, the food is spread out and the young man serves everyone generously. Then he comes to you and says:

— “O people! Know that for some time I have become a Shī’a, and I consider this salvation to be by the blessing of Lady Fāṭimah (peace be upon her).”

You ask him: “What is your story?”

His Story

He explains:

"Some time ago, I was at work in the office when the phone rang. I picked it up; it was my wife, very distressed. She said: '*Come home quickly, our child is dying!*' I rushed home and saw my child struggling, burning with fever. He had been playing with a few coins and had swallowed one which got stuck in his throat. We hurried to the hospital. They told us: '*The child's throat is delicate, the operation is dangerous. You must take him to London.*'"

With great difficulty, I traveled to London and admitted my child into a hospital. They took him into the operating room. I was extremely anxious, pacing behind the doors of the operating theatre. Suddenly I remembered that Shī'as, in times of hardship, seek recourse to Lady Fāṭimah (peace be upon her) and ask God, by her sanctity, to grant relief. From the depths of my heart I pleaded: '*O Fāṭimah! If you ask God for the healing of my child, I will name him Ḥusayn, I will become a Shī'a, and I will hold a majlis of mourning for you.*' Tears streamed from my eyes.

At that very moment, I saw the nurses rush out of the operating room. I anxiously asked: *'What happened? What about my child?' They replied: '*Did you go to the house of Jesus (peace be upon him)? Your child has been healed. The coin came out of his throat. He is well now, and there is no need for surgery.*'

I cried and said: *'I did not go to the house of Jesus; I went to the door of the daughter of our Prophet and asked her for my child's healing.'"

At this point, the young man called his son **Ḥusayn**, embraced him, kissed him, and once again burst into tears. From that year onward, every **night of Tāsū'ā**, he holds a majlis and invites a preacher to recite about the suffering of Lady Fāṭimah (peace be upon her), so that the people may weep over her oppression.

قسمت 8

تو از علمای شهر یزد هستی، مردم تو را به نام «شیخ علی» می شناسند، وقت سفر حجّ است، عشق زیارت خانه خدا به دل داری، می خواهی به مدینه بروی و قبر پیامبر و چهار امام را زیارت نمایی، مقدّمات سفر را فراهم می کنی و همراه با جمعی از دوستان به حجّ می روی.

کوه ها و دشت ها را پشت سر می گذاری و بعد از سختی های فراوان به مکه می رسی، اعمال حجّ خود را انجام می دهی، دیگر تو حاجی شده ای.

يك روز ساعت ده صبح به سمت مسجد الحرام حرکت می کنی، می خواهی طواف مستحّبی به جا آوری، در مسیر راه يك نفر را می بینی که لباس سربازان عثمانی ها را به تن دارد. در آن زمان، مکه زیر نظر دولت عثمانی ترکیه بود، او نزدیک می آید، به تو خیره می شود و به زبان فارسی می گوید: «تو شیخ علی یزدی نیستی؟»، پاسخ می دهی: «بله. خودم هستم». او تو را در آغوش

ص: 27

می گیرد و از تو می خواهد تا برای ناهار به خانه او بروی، او چنین می گوید: «شما مهمان خدا هستید، این افتخار بزرگی برای من است که در خدمت شما باشم، قدم شما باعث برکت خانه ماست».

وقتی اصرار زیاد او را می بینی قبول می کنی، همراه او به خانه اش می روی، وقت ناهار می شود، غذایی خوشمزه برای تو می آورد، بعد از ناهار تو می خواهی نزد دوستان بروی، اما او نمی گذارد، به او می گویی: «دوستانم نگران می شوند». او می گوید: «برای چه نگران شوند؟ اینجا حرم خداست، همه در امن و امان هستند».

تا شب در آنجا می مانی، وقتی نماز عشا تمام می شود، می بینی که افراد مختلفی به این خانه می آیند، جمعیت کم کم زیاد می شود، این ها مهمانان صاحب خانه هستند، وقتی همه مهمانان آمدند او شروع به سخن می کند و از شیعیان بدگویی می کند، سپس می گوید: «شیعیان با خلیفه دوم، جناب عمر میانه خوبی ندارند، آنها در شبی که جناب عمر کشته شده است، جشن می گیرند و شادی می کنند و لعن می کنند»، بعد به تو اشاره می کند و می گوید: «این شیخ علی از همان کسانی است که در آن جشن ها شرکت می کند و جناب عمر را لعن می کند!». وقتی مهمانان این سخن را می شنوند، با تندی به تو نگاه می کنند.

تو رو به صاحب خانه می کنی و می گویی: «آخر چرا این حرف ها را می زنی؟ تو مرا که نمی شناسی؟». او می گوید: «شیخ علی! آیا در یزد، مدرسه مصلی را فراموش کرده ای؟ من شیخ جابر هستم». تا این جمله را می گوید می فهمی که او کیست. در یزد مدرسه ای به نام «مدرسه مصلی» بود، تو چند سال در آنجا

ص: 28

درس می خواندی. شخصی به نام «شیخ جابر» آنجا بود که بعضی ها می گفتند او سنی است و مذهب خودش را مخفی می کند، الان او در مکه تو را پیدا کرده است و می خواهد از تو انتقام بگیرد.

همه مهمانان، تو را دشنام می دهند و تصمیم به قتل تو می گیرند، تو به آنان می گویی: «اینجا حرم خداست و من مهمان شما هستم». آنها می گویند: «گناه تو بزرگ تر از این حرف هاست. تو سزاوار مرگ هستی». آنها درباره این که چگونه تو را به قتل برسانند با هم مشورت می کنند.

دیگر یقین پیدا می کنی که در دام مرگ گرفتار شده ای، به شیخ جابر می گویی:

-- اجازه بده که دو رکعت نماز بخوانم.

-- اشکالی ندارد.

-- اینجا که حضور قلب ندارم.

-- هر کجا می خواهی بخوان که هیچ راه فراری نداری!

به سمت حیاط می روی، در خانه قفل است، دیوار هم بلند است، راه فراری نیست. رو به قبله می ایستی و نماز استغاثه به حضرت فاطمه (علیها السلام) را می خوانی، بعد از نماز سر به سجده می گذاری و آن بانوی مهربانی را صدا می زنی: «یا فاطمه». اشک از چشمانت جاری است و چنین می گویی: «بانوی من! اجازه نده در این شهر غریب به دست دشمنان شما کشته شوم، زن و بچه ام در یزد منتظر من هستند».

ناگهان فکری به ذهنت می رسد، گویا کسی به تو می گوید: «از راه پله به سمت پشت بام برو و از آنجا خودت را به داخل کوچه بینداز! درست است که ارتفاع پشت بام تا کف کوچه زیاد است اما به خدا توکل کن، ان شاء الله که چیزی

ص: 29

نمی شود و به سلامت می توانی فرار کنی».

سر از سجده برمی داری، به سرعت از پله ها بالا می روی، وقتی به پشت بام می رسی، تعجب می کنی، پس کوه های مکه کجاست؟ مکه پر از کوه است، اینجا چقدر شبیه به یزد است! به لب بام می آیی، می بینی اینجا خانه خودت است، فکر می کنی که خواب می بینی، ولی در خواب نیستی،

آهسته زن و بچه ات را صدا می زنی، بچه ها می گویند: «صدای بابا می آید»، همسرت به آنان می گوید: «خیالاتی شده اید! بابا مگه است، تازه اعمال حج تمام شده است، تا او به اینجا برسد، چند ماه طول می کشد». (آن زمان با اسب و شتر به مگه می رفتند).

بار دیگر آنها را صدا می زنی و به همسرت می گویی: «نترس! من خودم هستم، به اینجا بیا و در پشت بام را باز کن». همسرت می آید، در را باز می کند، تو را می بیند و مات و مبهوت می شود. به او می گویی که خدا را شکر کند که به برکت توّسل به حضرت فاطمه (علیها السلام) از مرگ حتمی نجات پیدا کرده ای و سر فرصت ماجرا را برای او بازگو می کنی.

دوستان تو در مگه منتظر تو هستند، آن زمان، تلفن نبود که به آنها خبر بدهی، چند روز به دنبال تو می گردند، از تو خبری پیدا نمی کنند، از مگه حرکت می کنند و دو ماه بعد به یزد می رسند، تو به دیدن آنها می روی، وقتی تو را می بینند خیلی خوشحال می شوند و اشک شوق می ریزند، تو ماجرای خود را برای آنان بیان می کنی.

مدّتی قبل، ماجرای تو را برای یکی از دوستانم گفتم، دیدم که او خیلی تعجّب

ص: 30

کرد، گویا نمی توانست آن را باور کند، پس برای او آیه 40 سوره «نمل» را خواندم:

(قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ).

سلیمان (علیه السلام) خبردار شد که بلقیس در سرزمین «سبأ» خورشید را می پرستد، او بلقیس را به فلسطین دعوت کرد. سلیمان (علیه السلام) تصمیم گرفت که تخت باشکوه بلقیس را از سبا به فلسطین بیاورد. آصف، خواهرزاده بود، او رو به سلیمان (علیه السلام) کرد و گفت: «من آن تخت را فوری و در فاصله چشم به هم زدن، نزد تو می آورم». سلیمان (علیه السلام) به او اجازه داد، ناگهان همه دیدند که تخت باشکوه بلقیس در مقابل آنان است. همه از این کار آصف تعجّب کردند.

آری، خدا به آصف قسمتی از «علم کتاب» را عطا کرده بود و او توانست آن کار عجیب را انجام دهد. این سخن امام صادق (علیه السلام) است: «آصف فقط قسمتی از علم کتاب را داشت، خدا به ما، همه آن علم را داده است، همه علم کتاب نزد ماست».(1)

وقتی این مطلب را گفتم از دوستم سؤال کردم: آیا مقام آصف از فاطمه (علیها السلام) بالاتر است؟ دوستم پاسخ داد: آصف، شاگرد فاطمه (علیها السلام) هم نمی شود. به او گفتم: وقتی آصف به اذن خدا می تواند تخت به آن بزرگی را هزار کیلومتر جا به جا کند، چطور فاطمه (علیها السلام) نمی تواند به اذن خدا يك نفر را از مکه به یزد بیاورد؟

اینجا بود که دوست من به فکر فرو رفت، سپس از من تشکر کرد و در حَقَم

ص: 31

1- . الکافی ج 1 ص 257، بحار الأنوار ج 26 ص 197.

دعا کرد، معلوم بود که مشکل او حل شده است.

ص: 32

Part 8 – Sheikh ‘Alī of Yazd and the Escape from Death in Mecca

You are one of the scholars of the city of **Yazd**, known among the people as “**Sheikh ‘Alī**.” It is the season of **Ḥajj**, and the love of visiting the House of God fills your heart. You prepare for the journey, longing to travel to **Medina** to visit the grave of the Prophet (peace be upon him and his family) and the four Imāms buried there. You gather the provisions for the journey and depart for **Ḥajj** along with a group of friends.

You pass through mountains and deserts, enduring many hardships, until you finally reach **Mecca**. You perform the rituals of **Ḥajj**; now you are a **ḥājī**.

One morning at about ten o’clock, you set out for **Masjid al-Ḥarām**, intending to perform a recommended **ṭawāf**. On the way, you see a man dressed in the uniform of the Ottoman soldiers (for at that time, Mecca was under the rule of the Ottoman state). He approaches you, stares at you, and in Persian asks:

— “Aren’t you Sheikh ‘Alī Yazdī?”

You reply:

— “Yes, I am.”

He embraces you and insists that you come to his home for lunch. He says:

— “You are a guest of God. It is a great honor for me to serve you. Your presence will bring blessings to our home.”

Seeing his insistence, you agree and go with him to his house. When it is time for lunch, he brings you delicious food. After eating, you want to return to your friends, but he does not let you go.

You say:

— “My friends will be worried.”

He replies:

— “Why should they worry? This is the sanctuary of God; everyone is safe here.”

You stay there until night. When the ‘**Ishā**’ prayer ends, you notice many different people coming to the house. The gathering grows larger. These are the host’s guests. When everyone has arrived, the host begins to speak ill of the Shī’a. Then he says:

— “The Shī’a have no love for the second caliph, ‘Umar. On the night that ‘Umar was killed, they celebrate, rejoice, and curse him.”

Then he points toward you and says:

— “This Sheikh ‘Alī is one of those who attends such gatherings and curses ‘Umar!”

When the guests hear this, they glare at you with hostility.

You turn to the host and say:

— “Why do you say such things? You don’t even know me.”

He replies:

— “Sheikh ‘Alī! Have you forgotten the **Muṣallā School** in Yazd? I am **Sheikh Jābir**.”

The moment he says this, you realize who he is. In Yazd there had been a school called **Madreseh Muṣallā** where you had studied for years. A man named Sheikh Jābir was there—some said he was a Sunni who concealed his true sect. Now in Mecca he has found you and seeks revenge.

All the guests insult you and decide to kill you. You tell them:

— “This is the sanctuary of God, and I am your guest.”

They reply:

— “Your sin is greater than that. You deserve death.”

They begin consulting on how to kill you. You are now certain you have fallen into the trap of death. You say to Sheikh Jābir:

— “Allow me to perform two units of prayer.”

He says:

— “No problem.”

You add:

— “But I cannot concentrate here.”

He answers:

— “Pray wherever you like, you have no way to escape!”

You go to the courtyard. The door is locked. The wall is high. There is no escape. Facing the **qiblah**, you begin the **Prayer of Seeking Aid from Lady Fāṭimah (peace be upon her)**. After the prayer, you fall into prostration and call upon the kind Lady:

— “O Fāṭimah! Do not allow me to be killed by your enemies in this foreign land. My wife and children are waiting for me in Yazd.”

Suddenly, a thought comes to your mind, as if someone whispers to you:

— “Go up the stairs to the rooftop and throw yourself down into the alley! Yes, the height from the roof to the ground is great, but trust in God; God willing, nothing will happen and you will be safe.”

You rise from prostration and quickly climb the stairs. When you reach the roof, you are astonished. Where are the mountains of Mecca? Mecca is full of mountains—yet here it looks just like Yazd! You walk to the edge of the roof and see that it is your own house. You think you are dreaming, but you are not. Softly, you call your wife and children. The children say: “We hear father’s voice.” Your wife replies: “You are imagining things! Your father is in Mecca; his pilgrimage has only just ended. It will take months for him to return.” (At that time, people traveled to Mecca by horse and camel.)

You call out again and say to your wife:

— “Don’t be afraid! It is me. Come and open the rooftop door.”

Your wife comes, opens the door, and sees you—staring in astonishment. You tell her to thank God, for by the blessing of seeking Lady Fāṭimah’s (peace be upon her) intercession you have been saved from certain death. Later, when the time is right, you recount the entire incident to her.

Your friends in Mecca are waiting for you. At that time there was no telephone to inform them. They search for you for several days but find no trace. They leave Mecca and arrive in Yazd two months later. You go to meet them. When they see you, they are overjoyed and tears of happiness flow. You tell them your story.

At one point, some time earlier, you had recounted your story to a friend. He was very surprised, as if he could not believe it. So you recited to him **verse 40 of Sūrah al-Naml**: “The one who had knowledge of the Book said: ‘I will bring it to you before your glance returns to you.’” [Naml 27:40]

Prophet **Sulaymān (peace be upon him)** learned that **Bilqīs** in the land of Saba’ was worshiping the sun. He invited her to Palestine. Sulaymān (peace be upon him) decided to have her magnificent throne brought from Saba’ to Palestine. **Āṣif**, his nephew, said to Sulaymān:

— “I will bring that throne to you instantly, in the twinkling of an eye.”

Sulaymān (peace be upon him) permitted him, and suddenly everyone saw that the grand throne of Bilqīs was before them. Everyone was astonished at what Āṣif had done.

Indeed, God had granted Āṣif a portion of the *knowledge of the Book*, and with it he was able to perform that wondrous act. Imām al-Ṣādiq (peace be upon him) said:

— “Āṣif only possessed a portion of the knowledge of the Book. God has given us all of the knowledge of the Book; the entire knowledge of the Book is with us.” [الكافي 1:257, بحار الأنوار 26:197]

When I said this, I asked my friend: “Is Āṣif’s rank higher than Lady Fāṭimah’s (peace be upon her)?” My friend replied: “Āṣif would not even be considered a student before Lady Fāṭimah.” I told him: “If Āṣif, by God’s permission, could move Bilqīs’s vast throne a thousand kilometers in an instant, how could Lady Fāṭimah (peace be upon her), by God’s permission, not bring someone from Mecca to Yazd?”

At that moment, my friend was lost in thought. Then he thanked me and prayed for me. It was clear his difficulty had been resolved.

خدا پدرت را رحمت کند که تو را به این راه، رهنمون کرد، وقتی نوجوان بودی دست تو را گرفت و به حوزه علمیه برد تا عالم دین و چراغ هدایت مردم بشوی، اکنون در اصفهان سخنرانی می کنی و همه از دانش تو بهره می برند.

پدر از دنیا می رود، تو مادر را به خانه خودت آورده ای، سنّ و سالی از او گذشته است، او برکت خانه توست.

ماه محرم که فرا می رسد، تو تا دیر وقت منبر داری، وقتی به خانه برمی گردی می بینی که مادرت دم در خانه نشسته است و منتظر توست. این کار هر شب اوست. وقتی تو به خانه می رسی مادر می گوید: «پسرم! چرا این قدر دیر کردی؟» پاسخ می دهی: «مادر! این شب ها هیأت ها مجلس دارند و من باید برای آنان منبر بروم». پیشانی مادر را می بوسی، عصایش را به دست او می دهی و به او کمک می کنی تا داخل خانه بیاید.

ص: 33

شبی از شب ها، هوا سرد می شود، تو دیرتر از همیشه به خانه می آیی، می بینی مادر دم در خانه در آن سرما نشسته است، وقتی تو را می بیند می گوید: «پسرم! امشب خیلی دیر کردی؟» پاسخ می دهی: «مادر جان! امشب منبر من طول کشید». مادر با مهربانی می گوید: «پسرم! می دانم که برای امام حسین (علیه السلام) منبر رفته بودی» از او می پرسی: «مادر! آخر برای چه به خودت زحمت می دهی و هر شب می آیی اینجا می نشینی؟» او پاسخ می دهد: «پسرم! من پیر شده ام، دیگر نمی توانم به مجلس روضه بروم، دلم خوش است که شب ها بیایم اینجا چشم انتظار تو بنشینم، این تنها کاری است که من می توانم انجام بدهم، شاید حضرت فاطمه (علیها السلام) مرا جزء کنیزان خودش حساب کند!». او این جمله را می گوید و اشک می ریزد.

مادر بیمار می شود و بعد از مدّتی از دنیا می رود، به بستگان خبر می دهی، همه برای تشییع جنازه او می آیند، وقتی می خواهند او را به خاک سپارند خودت وارد قبر می شوی، پیکر مادر را می

گیری و داخل قبر قرار می دهی، بند کفن را باز می کنی تا صورت او را روی خاک بگذاری، لحظه وداع تو با مادر است، به یاد مهربانی های او می افتی، اشکت جاری می شود.

ناگهان سخن مادرت به یادت می آید که در ماه محرم، در آن سرما می آمد در خانه می نشست، چقدر او دوست داشت که حضرت فاطمه (علیها السلام) او را به کنیزی قبول کند، گریه امان نمی دهد، به بانوی کرامت توسل پیدا می کنی و چنین می گویی: «یا فاطمه! من روضه خوان پسرت حسین (علیه السلام) هستم، به خاطر حسینت مادرم را یاری کن و او را در این شرایط تنها نگذار!».

ص: 34

چند روز می گذرد، یکی از همسایه ها نزد تو می آید و می گوید:

-- دیشب مادرتان را در خواب دیدم.

-- مادرم در چه حالی بود؟

- او در باغی سرسبز در کمال آرامش بود. به من گفت که نزد تو پیام و پیامی را به تو برسانم.

-- چه پیامی؟

-- این پیام مادر توست: «پسرم! ممنونم که سفارش مرا به حضرت فاطمه (علیها السلام) کردی، سفارش تو نتیجه خوبی داشت و حضرت فاطمه (علیها السلام) از من به خوبی پذیرایی کرد».

وقتی این سخن را می شنوی، اشکت جاری می شود و از بانوی کرامت تشکر می کنی، آری، او مادرت را به کنیزی قبول کرد...

ص: 35

Part 9 – A Mother's Wish to Be Counted Among Lady Fāṭimah's Servants

May God have mercy on your father, who guided you to this path. When you were a teenager, he took your hand and led you to the **ḥawzah ‘ilmiyyah (seminary)** so that you could become a scholar of religion and a light of guidance for the people. Now you deliver sermons in **Isfahan**, and all benefit from your knowledge.

Your father passes away, and you bring your mother to live in your home. She is elderly, yet she is the blessing of your household.

When **Muḥarram** arrives, you are engaged in sermons late into the night. When you return home, you find your mother sitting by the door waiting for you. This is her habit every night. When you arrive, she says:

— “My son, why were you so late tonight?”

You reply:

— “Mother, these nights there are gatherings, and I must deliver sermons for them.”

You kiss her forehead, hand her cane, and help her into the house.

One cold night, you return later than usual. You see your mother sitting outside in the cold, waiting. When she sees you, she says:

— “My son, tonight you were very late.”

You answer:

— “Mother dear, tonight my sermon was longer.”

With kindness she says:

— “My son, I know you were on the pulpit for Imām Ḥusayn (peace be upon him).”

You ask:

— “Mother, why do you trouble yourself every night, sitting here at the door?”

She replies:

— “My son, I have grown old; I can no longer go to the gatherings of mourning. My heart finds comfort by sitting here waiting for you at night. This is the only act I can do. Perhaps **Lady Fāṭimah (peace be upon her)** will count me among her maidservants!”

She says this and weeps.

Your mother falls ill and after some time passes away. You inform your relatives, and they all come for her funeral. When she is to be buried, you yourself step into the grave. You take her body and lay it down inside. You untie the shroud so that her face rests upon the soil. This is your moment of farewell with your mother. Remembering her kindness overwhelms you, and tears pour down your face.

Suddenly you recall her words—that in Muḥarram she would sit in the cold outside the house, longing for Lady Fāṭimah (peace be upon her) to accept her as a maidservant.

Weeping uncontrollably, you turn to the Noble Lady and implore:

— “O Fāṭimah! I am the preacher of your son Ḥusayn’s (peace be upon him) tragedy. For the sake of your Ḥusayn, help my mother and do not leave her alone in this condition.”

A few days later, one of your neighbors comes to you and says:

— “Last night I saw your mother in a dream.”

You ask:

— “How was my mother?”

He replies:

— “She was in a lush, green garden, in complete peace. She told me to come to you with a message.”

You ask:

— “What message?”

He replies:

— “This is your mother’s message: *My son! Thank you for entrusting me to Lady Fāṭimah (peace be upon her). Your request had a good outcome, and Lady Fāṭimah herself received me with honor.*”

When you hear this, your tears flow, and you thank the Noble Lady. Indeed—she accepted your mother as her maidservant.

قسمت 10

در یکی از مدرسه های علوم دینی در تهران درس می خوانی، ازدواج کرده ای و دو بچه داری، هزینۀ اجاره خانه، زیاد شده است و تو دیگر نمی توانی در آنجا منزلی اجاره کنی، برای همین دست زن و بچه ات را می گیری و به یکی از روستاهای اطراف دماوند می روی، آنجا خانه ای مناسب تهیه می کنی.

هر هفته، عصر جمعه به تهران باز می گردی و تا صبح پنج شنبه در تهران می مانی، خانواده تو در غربت و تنهایی هستند، مدتی می گذرد، وقتی جمعه ها می خواهی به مدرسه باز گردی، بچه ها گریه می کنند و می گویند: «بابا! تو را به خدا قسم می دهیم که از پیش ما نرو!»، همسرت هم گریه می کند، ولی تو چاره ای نداری، باید درس بخوانی، باسواد بشوی تا بتوانی به جامعۀ خدمت کنی.

ایام فاطمیۀ فرا می رسد، در مدرسه مجلس عزا می گیرند، در آن جلسه شرکت

ص: 36

می کنی، اشک می ریزی و به حضرت فاطمه (علیها السلام) توسّل پیدا می کنی و چنین می گویی: «بی بی جان! من از شما يك خانه می خواهم، خودت می دانی که خانواده ام چقدر در سختی هستند».

چند روز می گذرد، تو در کلاس درس هستی که مسؤول مدرسه به دنبال تو می فرستد، نزد او می روی، او می گوید: «همراه من بیا»، با هم از مدرسه بیرون می روید، هوا خیلی سرد است و برف هم می بارد، تعجب می کنی که او در این هوای سرد تو را کجا می برد، وارد کوچه ای می شوی،

او روبروی خانه نوسازی می ایستد، کلید می اندازد و در را باز می کند، همراه او وارد خانه می شوی، خانه مناسبی است، او کلید را به تو می دهد و می گوید: «این خانه در اختیار شماست، دست زن و بچه ات را بگیر و اینجا ساکن شو!».

تو مات و مبهوت می مانی، به هیچ کس مشکل خودت را نگفته بودی، کسی از راز دل تو آگاه نبود، این لطف حضرت فاطمه (علیها السلام) بود که این گونه مشکل تو حل شد.

ص: 37

Part 10 – A House Granted by Lady Fāṭimah's Grace

You study in one of the religious schools in **Tehran**. You are married and have two children. The rent of the house has become too high, and you can no longer afford to live there. So, you take your wife and children and move to one of the villages near **Damavand**, where you find a suitable house.

Every week, on Friday evening, you return to Tehran and stay there until Thursday morning. Your family remains in loneliness and hardship. Time passes, and whenever you prepare to leave on Fridays for the school, your children cry and plead:

— “Father! We swear you by God, please do not leave us!”

Your wife also weeps, but you have no choice. You must continue your studies, become knowledgeable, and serve society.

When the **days of Fāṭimiyyah** arrive, the school holds mourning gatherings. You attend one of these sessions, shedding tears, and you turn to **Lady Fāṭimah (peace be upon her)** with this plea:

— “O Noble Lady! I ask you only for one thing—a house. You know well how much hardship my family endures.”

A few days later, you are in class when the school administrator sends for you. You go to him, and he says:

— “Come with me.”

You both leave the school. The weather is freezing, and snow is falling. You are puzzled as to where he is taking you in such weather. You arrive at a newly built house. He unlocks the door, and you both enter. It is a suitable home. He hands you the key and says:

— “This house is yours. Take your wife and children and live here.”

You are left astonished. You had not told anyone of your hardship. No one knew the secret of your heart. It was surely the grace of **Lady Fāṭimah (peace be upon her)** that solved your problem in this miraculous way.

قسمت 11

نام تو «سید حسن» است و در اصفهان منبر می روی، مردم سخنرانی های تو را خیلی دوست دارند و این گونه با معارف اهل بیت (علیهم السلام) آشنا می شوند، نوجوانانی که مجلس می آیند، گاهی سر و صدا می کنند، یکی پیشنهاد می دهد که بچه ها در کنار حسینیه، تکیه ای بزنند و در آنجا عزاداری کنند. بچه ها از این پیشنهاد استقبال می کنند، همه کمک می کنند تا تکیه آنها آماده می شود و بچه ها به آنجا می روند.

يك شب که سخنرانی تو تمام می شود و از در حسینیه بیرون می آیی، بچه ها پیش تو می آیند و می گویند: حاج آقا! بیا برای ما هم روضه بخوان! به آنان می گویی: باید به مجلس دیگری بروم. آنان اصرار می کنند، پاسخ می دهی: از مجلس که برگردم، به تکیه شما می آییم.

بچه ها منتظر می مانند، تو سرانجام می آیی، روی صندلی کوچکی که در تکیه

ص: 38

گذاشته اند می نشینی و برای آنان روضه می خوانی. سپس آنها برای تو چای می آورند، چای را می گیری، ولی با خود می گویی: «معلوم نیست که تمیز باشد!»، پس فرش تکیه را کنار می زنی و چای را روی زمین می ریزی، بچه ها این کار تو را نمی بینند و خیال می کنند تو چای را نوشیده ای، سپس با آنان خداحافظی می کنی و به خانه خود می روی.

شب حضرت فاطمه (علیها السلام) را در خواب می بینی، سلام می کنی، حضرت به سردی جواب تو را می دهد، متوجه می شوی که آن حضرت از تو ناراحت است، پس چنین می گویی: «مادر! سال هاست که برای شما و فرزندان حسین (علیه السلام) نوکری می کنم، چرا شما از من ناراحت هستید؟».

حضرت فاطمه (علیها السلام) پاسخ می دهد: «سید حسن! از کارهای تو راضی هستم، ولی بگو بدانم چرا دیشب چای بچه ها را روی زمین ریختی؟ مگر آن چای روضه پسر حسین (علیه السلام) نبود؟ چرا آن کار را کردی؟».

از خواب بیدار می شوی و چنین می گویی: «بانوی من! مرا ببخش!» و سر به سجده می گذاری و گریه می کنی. فرداشب به تکیه بچه ها می روی و چای آنان را می نوشی و گریه می کنی،

امیدواری که حضرت فاطمه (علیها السلام) از تو راضی شده باشد، زیرا باور داری که خشنودی خدا در این است که حضرت فاطمه (علیها السلام) از تو راضی باشد....

ص: 39

Part 11 – The Lesson of the Children’s Tea

Your name is **Sayyid Ḥasan**, and you deliver sermons in **Isfahan**. The people love your speeches, and through them they become acquainted with the teachings of the **Ahl al-Bayt (peace be upon them)**. Sometimes the youths who attend the gatherings make noise. One of them suggests that the children should set up a **small takiyah** (mourning place) beside the ḥusainiyyah so they can perform their own mourning rituals. The children welcome the idea, and with everyone’s help, their takiyah is prepared and they begin to gather there. One night, after your sermon ends and you step out of the ḥusainiyyah, the children come to you and say:

— “Ḥājj Āqā! Please come and recite for us too!”

You reply: “I must go to another gathering.”

They insist, and you finally say: “After I return from that gathering, I will come to your takiyah.”

The children wait for you, and eventually you arrive. You sit on a small chair they have placed in their takiyah and recite a **majlis** for them. Afterwards, they bring you a cup of tea. You take the tea, but within yourself you think: “*Who knows if it’s clean?*” So you quietly move aside the carpet of the takiyah and pour the tea onto the ground. The children do not notice; they assume you drank it. You then bid them farewell and go home.

That night, you see **Lady Fāṭimah (peace be upon her)** in a dream. You greet her, but she responds coldly. You realize she is displeased with you. You say:

— “O Mother! For years I have served you and your son Ḥusayn (peace be upon him). Why are you displeased with me?”

Lady Fāṭimah (peace be upon her) replies:

— “Sayyid Ḥasan! I am pleased with your service. But tell me, why did you pour the children’s tea onto the ground last night? Was that tea not part of the majlis for my son Ḥusayn (peace be upon him)? Why did you do that?”

You wake up, deeply shaken. You cry and say:

— “O Noble Lady! Forgive me!”

You fall into prostration, weeping.

The next night, you return to the children’s takiyah. This time, you drink their tea with tears in your eyes, hoping that **Lady Fāṭimah (peace be upon her)** is once again pleased with you, for you firmly believe that God’s pleasure lies in her being pleased with you.

قسمت 12

ایام فاطمیّه نزدیک است، جمعی از مردم اصفهان از تو دعوت می کنند تا به آن شهر بروی و در مجلس آنان منبر بروی، تو دعوت آنان را قبول می کنی. شب اوّل مجلس می بینی که جمعیت زیادی آمده است، فرصت را مناسب می بینی تا درباره «فَدَاكَ» سخن بگویی، فدك همان سرزمینی بود که ابوبكر به ناحق از حضرت فاطمه (علیها السلام) گرفت.

آری، ابوبكر فاطمه (علیها السلام) را از ارث محروم کرد، پس فاطمه (علیها السلام) به مسجد آمد در حضور مردم، چنین گفت: «ای ابوبكر! چگونه است که تو از پدرت ارث می بری اما من نباید از پدرم ارث ببرم؟ این چه حکمی است که تو می دهی؟».

ابوبكر در پاسخ گفت: «من خدا را شاهد می گیرم که از پدرت شنیدم که فرمود: ما پیامبران طلا، زمین و خانه ای از خود به ارث نمی گذاریم».

این دروغ بزرگی بود که ابوبكر گفت، فاطمه (علیها السلام) در جواب به او گفت: «ای

ص: 40

ابوبكر! مگر قرآن نخوانده ای؟ سلیمان، پسر داوود بود و قرآن می گوید: سلیمان از داوود ارث می برد، اگر پیامبران ارثی از خود باقی نمی گذارند پس چرا قرآن چنین می گوید؟ ای ابوبكر! پدر من کسی نبود که بر خلاف قرآن سخن بگوید، وظیفه او این بود که احکام خدا را بیان کند و به آن عمل کند، تو دروغ می گویی و حيله ای به کار بسته ای».(1)

این ها جملاتی از «خطبه حضرت فاطمه (علیها السلام) است که برای جوانان بیان می کنی، جوانان به سخنان تو با دقت گوش می دهند، دیگر وقت آن است که سخن اصلی خود را بگویی، فریاد برمی آوری: «ای جوانان عزیز! شما مثل بقیّه نباشید که می گویند: ابوبكر صدیق. آیا می دانید صدیق به چه معناست؟ یعنی بسیار راستگو. به نظر شما آیا ابوبكر راستگو بود؟ ابوبكر دروغ بزرگی گفت و به وسیله آن دروغ توانست فدك را از حضرت فاطمه (علیها السلام) بگیرد و در حق مادر ما ظلم کند، بدانید اگر کسی اسم ابوبكر را با لقب «صدیق» ذکر کند، دل حضرت فاطمه (علیها السلام) را به درد می آورد.

جوانان این سخنان را تا به حال نشنیده اند، آنها بارها در روزنامه ها و... لقب «صدیق» را شنیده بودند و از روی عدم آگاهی، آن را برای ابوبکر ذکر می کردند، ولی آن شب حقیقت را متوجه می شوند...

مجلس تمام می شود و تو برای استراحت به خانه یکی از دوستان می روی، فردا شب فرا می رسد، به مجلس می روی، می بینی که پیرمردی کنار در

ص: 41

1- . الاحتجاج ج 1 ص 105.

ورودی، منتظر آمدن توست. او از مسوؤلان هیأت است. وقتی او تو را می بیند سلام می کند و می گوید:

-- حاج آقا! خیلی وقت است که من اینجا منتظر شما هستم.

-- من در خدمت شما هستم.

-- بگوئید بدانم «مَرْحَباً بِكُمْ» یعنی چه؟

-- این جمله است که عرب ها برای تشویق می گویند، ما در زبان فارسی وقتی می خواهیم کسی را تشویق کنیم می گوئیم: «آفرین، صد آفرین». در زبان عربی از این جمله استفاده می کنند.

وقتی این سخن را می گویی، پیرمرد منقلب می شود و گریه می کند و می گوید: «حاج آقا! من دیشب حضرت فاطمه (علیها السلام) را در خواب دیدم، او به من گفت: نزد سخنران مجلس برو و از طرف من به او بگو: مَرْحَباً بِكُمْ. وقتی بیدار شدم نمی دانستم این جمله چه معنایی دارد، اکنون فهمیدم که سخنان دیشب شما باعث خشنودی دل آن حضرت شده است».

وقتی این سخن را می شنوی، اشک می ریزی، به بالای منبر می روی، برای جوانان این ماجرا را بازگو می کنی تا آنان بدانند چقدر حضرت فاطمه (علیها السلام) به دشمنان خود غضب دارد. تو به جوانان می گویی که آن حضرت، جلوه ای روشن از «تبری» است، تبری یعنی با دشمنان خدا دشمن بودن! تولی یعنی با دوستان خدا دوست بودن! حقیقت دین چیزی جز تولی و تبری نیست، حقیقت دین یعنی این که دوستان خدا را دوست بداریم و دشمنان خدا را هم دشمن بداریم!

ص: 42

Part 12 – Fadak, Truth, and Lady Fāṭimah’s Anger

The days of **Fāṭimiyyah** are near. A group of people from **Isfahan** invite you to come to their city and deliver sermons in their gathering. You accept their invitation.

On the first night, you see a large crowd has gathered. You find the opportunity suitable to speak about **Fadak**, the land that Abū Bakr unjustly seized from **Lady Fāṭimah (peace be upon her)**.

Indeed, Abū Bakr deprived Fāṭimah (peace be upon her) of her inheritance. So she went to the mosque, and in the presence of the people said:

“O Abū Bakr! How is it that you inherit from your father, but I should not inherit from mine? What is this ruling that you issue?”

Abū Bakr replied:

“I call God as my witness that I heard your father say: ‘We, the prophets, do not leave behind gold, land, or houses to be inherited.’”

This was a great lie that Abū Bakr uttered. Fāṭimah (peace be upon her) replied to him:

“O Abū Bakr! Have you not read the Qur’an? Solomon was the son of David, and the Qur’an says: *Solomon inherited from David* (27:16). If the prophets do not leave inheritance, then why does the Qur’an say this? My father was not one to speak contrary to the Qur’an. His duty was to deliver God’s commands and act upon them. You are lying and have devised a deceit.” **[1]**

These are lines from **the sermon of Lady Fāṭimah (peace be upon her)** which you narrate to the youth. They listen attentively. Then the moment comes for you to deliver your main point, and you cry out:

“O dear youth! Do not be like others who say: ‘Abū Bakr al-Ṣiddīq.’ Do you know what al-Ṣiddīq means? It means ‘the very truthful.’ Do you think Abū Bakr was truthful? Abū Bakr uttered a great lie, and by means of that lie, he seized Fadak from Lady Fāṭimah (peace be upon her) and wronged our mother. Know that if anyone mentions Abū Bakr with the title ‘al-Ṣiddīq,’ it pains the heart of Lady Fāṭimah (peace be upon her).”

The youth had never heard such words before. They had seen in newspapers and elsewhere the title ‘al-Ṣiddīq’ used for Abū Bakr, and out of ignorance they repeated it. But that night they realize the truth.

The gathering ends, and you go to rest at the house of a friend. The next night, when you arrive at the gathering, you see an old man waiting at the entrance. He is one of the organizers of the congregation. When he sees you, he greets you and says:

— “Ḥājj Āqā! I have been waiting for you for a long time.”

— “I am at your service.”

— “Tell me, what does *marḥaban bikum* mean?”

— “It is a phrase that Arabs use for encouragement. In Persian, when we want to praise or encourage someone, we say: ‘Well done! A hundred times well done!’ In Arabic, they use this phrase.”

When you explain this, the old man is overcome with emotion, weeping, and says:

“Ḥājj Āqā! Last night I saw **Lady Fāṭimah (peace be upon her)** in a dream. She told me: ‘Go to the speaker of the gathering and from me tell him: *marḥaban bikum*.’ When I awoke, I did not know what this phrase meant. Now I understand that your words last night pleased her heart.”

When you hear this, you weep. You ascend the pulpit and narrate this incident to the youth so that they may know how much **Lady Fāṭimah (peace be upon her)** is angered with her enemies. You remind the youth that she is a shining example of **tabarrī** — enmity toward the enemies of God. **Tabarrī** means to be the enemy of the enemies of God; **tawallī** means to befriend the friends of God. The essence of religion is nothing but **tawallī** and **tabarrī**: to love the friends of God, and to hate the enemies of God.

【1】 Al-Iḥtijāj, vol. 1, p. 105

قسمت 13

مردم تو را به نام «عَلَّامَه سَيِّد مرتضی فیروزآبادی» می شناسند، نسب تو به امام سجاد(علیه السلام) می رسد، از علمای بزرگ شیعه هستی، زندگی زاهدانه ای داری و به جلوه های پرفریب دنیا توجه نداری، مجتهدی مسلم هستی و فقه اهل بیت(علیهم السلام) را درس می دادی و شاگردان زیادی را تربیت کرده ای.

مدتی است که تو به ماجرای هجوم به خانه حضرت فاطمه(علیها السلام) فکر می کنی، وقتی پیامبر از دنیا رفت، ابوبکر و عمر حکومت را به دست گرفتند و مردم را به انحرافی بزرگ مبتلا کردند، حضرت فاطمه(علیها السلام) در مقابل آن انحراف ایستادگی کرد ولی آنان به خانه او هجوم بردند، در خانه اش را آتش زدند و به صورت او سیلی زدند و ظلم های فراوان به او روا داشتند.

تو می دانی که در کتب شیعه ماجرای هجوم به خانه فاطمه(علیها السلام) به صورت مفصل ذکر شده است، تو برخی از کتاب های معتبر اهل سنت را مطالعه

ص: 43

می کنی، می خواهی بدانی که آیا در آن کتاب ها، سخنی از ماجرای هجوم به خانه فاطمه (علیها السلام) وجود دارد یا نه؟ این خواسته توست.

آن کتاب ها را با دقت بررسی می کنی، بررسی و تحقیق تو، زمان زیادی می برد، نیمه شب است، خیلی مطالعه کرده ای، خسته شده ای ولی به آنچه می خواهی نمی رسی، خسته شده ای، در کتابخانه خود به خواب می روی.

ساعتی می گذرد، حضرت فاطمه (علیها السلام) را در خواب می بینی، او تو را به اسم صدا می زند و می گوید: «پسرم سید مرتضی! می خواهی دلیلی پیدا کنی که عمر به صورت من سیلی زده است؟»، پاسخ می دهی: «آری»، در آن لحظه مادرت صورتش را به تو نشان می دهد، می بینی که صورتش نیلی است، آثار سیلی را در صورت مادر می بینی، مادر به تو می گوید: «آیا دلیلی محکم تر از این می خواهی؟». با شنیدن این سخن، گریه امانت نمی دهد، از شدت گریه از خواب بیدار می شوی، هنوز صورت نیلی مادر را به یاد داری، با صدای بلند گریه می کنی و بر مظلومیت مادرت اشک می ریزی. فردا این ماجرا را برای شاگردان خود بیان می کنی، تو دوست داری آنان بدانند که راه را باید به گونه ای دیگر رفت.

در اینجا مثالی می زنم: فرض کنید من چند سال در مؤسسه ای کار می کنم، آن مؤسسه در حق من ظلم می کند و حقوق مرا نمی دهد و من به دفتر رئیس مؤسسه می روم و به منشی او می گویم: «لطفاً برای این که ثابت کنم رئیس مؤسسه به من ظلم کرده است دلیل و شاهد برایم بیاور!». اگر من این کار را بکنم همه به من می خندند، منشی آن مؤسسه که آنجا کار می کند، از رئیس

ص: 44

حقوق می گیرد، او هرگز دلیلی برای اثبات ستم رئیس خود نمی آورد، بلکه اگر دلیلی داشته باشد، آن را مخفی می کند.

باید نویسندگان آن کتاب‌ها را به خوبی شناخت، آنان از طرف دستگاه حکومت اهل سنت تأیید شده بودند، اساس آن حکومت را چه کسی ساخته بود؟ آیا حکومت اجازه می‌دهد دلیل ظلم و ستم عمر و ابوبکر در آن کتاب‌ها ذکر شود؟ آن حکومت بر صندلی ای نشسته بود که پایه‌های آن، قداست ابوبکر و عمر بود، چگونه می‌شود حکومت، پایه‌های آن صندلی را ببرد؟

آری، چنین حکومتی تلاش می‌کند تا مسأله هجوم به خانه فاطمه (علیها السلام) مخفی بماند و به گوش مردم نرسد، چگونه انتظار دارم در کتاب‌هایی (که حکومت آن را تأیید کرده است) از هجوم به فاطمه (علیها السلام) سخن گفته شود؟

معلوم می‌شود که راه تحقیق، راه دیگری است، باید به کتاب‌های علمای شیعه مراجعه کنم، باید ببینم که امامان معصوم (علیهم السلام) در این باره چه گفته‌اند، این راهی است که باید بپیمایم. خوابی که علامه فیروزآبادی دید در واقع اشاره به این نکته دارد، نباید راه را اشتباه رفت.

* * *

سخن به اینجا که رسید باید مطلبی را ذکر کنم: همه نویسندگان اهل سنت، مثل هم نیستند، من شش نویسنده را می‌شناسم که از ماجرای هجوم به خانه فاطمه (علیها السلام) سخن گفته‌اند و حقیقت را مخفی نکرده‌اند، نام آن شش نویسنده را در اینجا ذکر می‌کنم:

1 - استاد ابن ابی شیبّه، وفات 239 هجری.

2 - استاد دینوری، وفات 276 هجری.

ص: 45

3 - استاد بلاذری وفات 270 هجری.

4 - استاد طبری، وفات 310 هجری.

5 - استاد قرطبی (ابن عبدربه)، وفات 328 هجری.

6 - استاد اندلسی (ابن عبدالبر)، وفات 463 هجری.

آری، هیچ کدام از این شش نفر از علمای شیعه نیستند، آنان از بزرگ ترین دانشمندان اهل سنت می باشند ولی حقیقت را بیان کرده اند و در بیان تاریخ، خیانت نکرده اند.

مناسب می بینم برای نمونه سخن استاد دینوری را در اینجا ذکر کنم:

استاد دینوری کیست؟

او استادی بزرگ و افتخاری برای جهان اسلام است و کتاب های زیادی نوشته است، کتاب های او مورد توجه دانشمندان اهل سنت است، اهل سنت درباره کتاب های او چنین می گویند: «در خانه ای که کتاب های استاد دینوری نباشد، در آن خانه، هیچ خیری نیست!».

او کتابی به نام «الامامة و السياسة» نوشته است. در جلد اول، صفحه 19 آن کتاب چنین می گوید:

عُمَر دستور داد تا هیزم بیاورند، وقتی هیزم ها را آوردند او فریاد زد: «به خدا قسم! اگر از این خانه بیرون نیایید، خانه و اهل آن را آتش می زنم». گروهی از مردم به عُمَر گفتند: ای عُمَر! فاطمه در این خانه است، او در جواب گفت: برای من فرقی نمی کند که چه کسی در خانه است...

وقتی فاطمه این سخن عُمَر را شنید با صدای بلند چنین گفت: «بابا! یا

ص: 46

رسول الله! ببین که بعد از تو، عُمَر و ابوبکر چه ظلم هایی در حق ما روا می دارند!».

این سخن استاد دینوری، حقیقت را آشکار می کند، اگر می خواهید از کتب دیگر اهل سنت که از ماجرای هجوم سخن گفته اند باخبر بشوید می توانید کتاب «روشنی مهتاب» را مطالعه کنید، در آن کتاب به صورت مفصل در این باره سخن گفته ام.

ص: 47

Part 13 – ‘Allāmah Sayyid Murtaḍā Fayrūzābādī’s Dream of Lady Fāṭimah (s.a.)

People know you as ‘**Allāmah Sayyid Murtaḍā Fayrūzābādī**. Your lineage goes back to **Imam al-Sajjād (peace be upon him)**. You are among the great scholars of Shī’a, you live a life of piety and renunciation of the deceptive attractions of this world. You are a confirmed mujtahid, teaching the fiqh of the Ahl al-Bayt (peace be upon them), and you have trained many students.

For a while now, you have been pondering the **attack on the house of Lady Fāṭimah (peace be upon her)**. When the Prophet (peace be upon Him and His family) passed away, **Abū Bakr** and **‘Umar** seized power and led the people into a great deviation. Lady Fāṭimah (peace be upon her) stood firmly against that deviation, but they attacked her house, set fire to its door, struck her face, and inflicted many injustices upon her.

You know that in the Shī’a books the incident of the attack on the house of Fāṭimah (peace be upon her) is mentioned in detail. You begin studying some of the reliable books of the Sunnis, wanting to know whether they also mention this event. This becomes your pursuit. Your research and investigation take a long time. It is midnight, and you are exhausted from studying without finding what you seek. You fall asleep in your library.

In your sleep, you see **Lady Fāṭimah (peace be upon her)**. She calls you by name and says: “My son, Sayyid Murtaḍā! You wish to find proof that ‘Umar struck my face with his hand?” You reply: “Yes.”

At that moment, your mother shows you her face. You see that her face is bruised, showing the marks of the slap. She says:

“Do you want any proof stronger than this?”

Hearing these words, you break down crying. You awaken in tears, still remembering the bruised face of your mother, and you weep loudly over her oppression. The next day, you narrate this dream to your students, wishing that they too understand that one must seek the truth in another way.

Here, an example is given: Suppose I work in an institution for several years, but the institution wrongs me and does not give me my salary. Then I go to the office of the head of the institution and say to his secretary: “Please bring me proof that your boss has wronged me.” If I were to do that, everyone would laugh at me. The secretary works there and is paid by that boss—would he ever bring evidence against him? If he had any, he would surely hide it.

Thus, we must understand the authors of those books. They were endorsed by the ruling governments of Ahl al-Sunnah. Who founded that government? Would such a government allow the oppression of ‘Umar and Abū Bakr to be recorded? That government was sitting on a throne whose foundation was the sanctity of Abū Bakr and ‘Umar. How could they cut the very legs of that throne?

Indeed, such a government would strive to conceal the incident of the attack on the house of Fāṭimah (peace be upon her) so that it would never reach the ears of the people. How could I expect those government-approved books to mention the assault? It is clear: the path of research must be another one. One must turn to the books of Shī’a scholars and see what the infallible Imams (peace be upon them) have said. That is the path one must take.

The dream of 'Allāmah Fayrūzābādī was, in reality, a sign pointing to this truth: one must not take the wrong path.

At this point, it is important to mention that not all Sunni authors were alike. I know **six scholars** who have spoken about the attack on the house of Fāṭimah (peace be upon her) and did not conceal the truth. Their names are:

1. Ustād **Ibn Abī Shaybah** (d. 239 AH)
2. Ustād **Dīnawarī** (d. 276 AH)
3. Ustād **Balādhurī** (d. 270 AH)
4. Ustād **Ṭabarī** (d. 310 AH)
5. Ustād **Qurṭubī (Ibn 'Abd Rabbih)** (d. 328 AH)
6. Ustād **Andalusī (Ibn 'Abd al-Barr)** (d. 463 AH)

Indeed, none of these six were Shī'a scholars; they were among the greatest scholars of Ahl al-Sunnah. Yet they narrated the truth and did not betray history.

As an example, let us cite the words of Ustād Dīnawarī.

Who was Dīnawarī?

He was a great scholar and a pride of the Islamic world. He authored many books, widely respected among Sunni scholars. They say: *"In a house where the books of Ustād Dīnawarī are not found, there is no goodness in that house!"*

He authored a book titled **al-Imāmah wa al-Siyāsah**. In volume 1, page 19, he writes:

"Umar ordered that wood be brought. When they brought the wood, he cried out: 'By God! If you do not come out of this house, I will burn the house and its people!' A group of people said to 'Umar: 'O 'Umar! Fāṭimah is in this house!' He replied: 'It makes no difference to me who is in the house...'"

When Fāṭimah heard the words of 'Umar, she cried aloud:

"O father! O Messenger of Allah! See what 'Umar and Abū Bakr are doing to us after you!"

This testimony from **Ustād Dīnawarī** reveals the truth. And if you wish to know more about other Sunni books that mentioned the attack, you may study the book **Roshani-ye Mahtab (Light of the Moon)**, in which I have spoken about this in detail.

قسمت 14

اهل علم هستی و سال ها در حوزه علمیّه درس خوانده ای، زبان انگلیسی را فرا می گیری، جمعی از شیعیان در شهر واشنگتن در کشور آمریکا زندگی می کنند، آنها در آنجا حسینیه ای تأسیس کرده اند و نیاز به کسی دارند که فعالیت های دینی را مدیریت کند، پس از تو دعوت می کنند و تو به آنجا می روی و اداره برنامه های حسینیه را به عهده می گیری.

امروز می خواهی به سمت حسینیه بروی، از خانه بیرون می آیی، سوار ماشین خود می شوی، در مسیر به چهارراه می رسی، پشت چراغ قرمز متوقف می شوی تا چراغ سبز شود، شیشه ماشین، پایین است، خانمی را می بینی که به سوی تو می آید، او با حالت گریه می گوید: «آیا شما ایرانی

هستید؟». پاسخ می دهی: «بله. ایرانی هستم»، او می گوید: «خواهش می کنم برای پسرم دعا کنید، او سرطان خون دارد و در بیمارستان بستری است، حالش خیلی وخیم است». تو

ص: 48

از او می خواهی که شب جمعه به حسینیه بیاید، در آنجا مجلس توسل به حضرت فاطمه(علیها السلام) برگزار می شود، پس آدرس به او می دهی، او تشکر می کند و می رود.

از ظاهر او تشخیص می دهی که او زنی مسیحی است، با خود فکر می کنی آیا او به مجلس شما خواهد آمد؟ شب جمعه فرا می رسد، آن زن می آید، قبل از ورود به حسینیه، چادر و روسری می گیرد. ابتدا نزد تو می آید و می گوید: «من مسیحی هستم، سال ها پیش، شوهرم مأموریتی در ایران داشت. من چند سال در آنجا زندگی کرده ام و با اعتقادات شیعیان آشنا هستم، امشب آماده ام تا شفای پسرم را بگیرم».

مجلس آغاز می شود، ابتدا «حدیث کساء» را می خوانید سپس روضه حضرت فاطمه(علیها السلام) برگزار می شود، مردم به آن حضرت توسل پیدا می کنند و اشک می ریزند، آن خانم هم گریه می کند. در پایان جلسه سفره انداخته می شود، مقداری از غذای سفره را به آن خانم می دهید تا به پسرش بدهد، او می گوید: پسرم نمی تواند غذا بخورد، به او می گویی: هر طور هست مقداری از این غذا را به او بده!

چند روز می گذرد، در حسینیه نشسته ای که آن خانم می آید، او با صدای بلند گریه می کند، همه خیال می کنند که پسرش از دنیا رفته است، او نزدیک می آید و می گوید: پسرم شفا گرفته است و حالش بهتر شده است، پزشکان وقتی شفای او را دیدند جلسه ای تشکیل دادند و گفتند: عیسی(علیه السلام) او را شفا داده است، ولی من به آنان گفتم: پسرم به برکت فاطمه(علیها السلام) شفا گرفته است.

آن خانم ارتباطش را با حسینیه ادامه می دهد، در یکی از روزها او بلند

ص: 49

می شود و به همه خبر می دهد که دین اسلام را برگزیده است و شیعه شده است.

ص: 50

Part 14 – A Christian Mother in Washington Finds Healing Through Lady Fāṭimah (s.a.)

You are a man of knowledge who has studied for many years in the ḥawzah. You also learned the English language. A group of Shī'a live in Washington, USA. They have established a ḥusayniyyah there and need someone to manage its religious programs. They invite you, and you accept. You travel to Washington and take charge of organizing the activities of the ḥusayniyyah.

One day, you leave your house to go to the ḥusayniyyah. You get into your car. On the way, you stop at an intersection, waiting at the red light. Your window is open. A woman approaches you in tears and asks:

“Are you Iranian?”

You reply: “Yes, I am Iranian.”

She says: “Please, pray for my son. He has blood cancer and is hospitalized. His condition is very severe.”

You invite her to attend the **Friday night gathering** at the ḥusayniyyah, telling her that there will be a session of **tawassul to Lady Fāṭimah (peace be upon her)**. You give her the address. She thanks you and leaves.

From her appearance, you realize she is a Christian woman. You wonder whether she will actually come. Friday night arrives, and indeed she comes. Before entering the ḥusayniyyah, she covers herself with a chador and scarf. She approaches you and says:

“I am Christian. Years ago, when my husband was on assignment in Iran, I lived there for several years and became familiar with the beliefs of the Shī'a. Tonight, I am ready to seek healing for my son.”

The gathering begins. You recite **Ḥadīth al-Kisā'**, followed by the **lamentation of Lady Fāṭimah (peace be upon her)**. People cry and call upon her. The woman also weeps. At the end of the session, food is served. You give her some to take to her son. She says: “My son cannot eat.” You tell her: “Try your best—give him some, even if only a little.”

A few days later, while you are at the ḥusayniyyah, the woman enters crying loudly.

Everyone thinks her son has passed away. But she approaches and says:

“My son has been healed! His condition has improved. When the doctors saw his recovery, they held a meeting and said: ‘Jesus (peace be upon him) has healed him.’ But I told them: ‘No, my son was healed by the blessing of Lady Fāṭimah (peace be upon her).’”

The woman continues her connection with the ḥusayniyyah. One day, she stands before everyone and announces:

“I have chosen Islam, and I have become a Shī'a.”

قسمت 15

اهل عراق هستی، زبان عربی زبان مادری توست، به زبان فارسی و انگلیسی هم سخن می گویی، در حوزه علمیه کربلا درس خوانده ای و به علوم اهل بیت (علیهم السلام) آشنایی کامل داری.

به کشورهای مختلف برای منبر سفر می کنی و شیعیان را با معارف دین آشنا می سازی. ایام محرم به کویت می روی و در حسینیه «آل یاسین» سخنرانی می کنی و روضه می خوانی.

سفری به لندن داشته ای تا برای شیعیان آنجا سخنرانی کنی، در این سفر بیمار می شوی، تو را در بیمارستان بستری می کنند، یک پزشک یهودی در فرصت مناسب به تو آمپولی می زند که باعث می شود فلج بشوی، او این کار را به خاطر دشمنی با تو انجام می دهد، زیرا می داند تو در رشد تشیع نقش مؤثری داشته ای.

رئیس بیمارستان تو را معاینه می کند، از چند پزشک حاذق دیگر دعوت

ص: 51

می کند تا به او کمک کنند، بعد از بررسی هایی که انجام می دهند به این نتیجه می رسند که راهی برای درمان تو نیست.

رئیس بیمارستان نزد تو می آید و می گوید: «متأسفانه تا آخر عمر باید در بستر باشی، ما دیگر هیچ کاری از دستان بر نمی آید».

با سخن او دلت می شکند، در خلوت خود با حضرت فاطمه (علیها السلام) این چنین سخن می گویی: «بانوی من! سال های سال، نوکری در خانه شما را کرده ام، آیا درست است که مرا بین یهودیان و مسیحیان تنها رها کنی؟». این جمله را می گویی و گریه می کنی.

بعد از لحظاتی، خواب چشم تو را می رباید، در خواب می بینی که در حسینیه آل یاسین در کویت هستی، شب اول محرم است. حضرت فاطمه (علیه السلام) را می بینی که کنار منبر نشسته است، او به تو می گوید: «شیخ! برو منبر!»، تو می گویی: «فلج هستم، چگونه منبر بروم؟»، او می گوید: «برو منبر! وقتی بدن تو به منبر فرزندم حسین (علیه السلام) برسد، شفا پیدا می کنی». می پرسی: «چه روضه ای بخوانم»، جواب می شنوی: «این شعر را بخوان: وَلِزَيْنَبٍ نَّوْحٌ لِّفَقْدِ شَقِيقِهَا...».

ترجمه این شعر چنین است: «زینب در فقدان برادرش ناله سر داد و چنین گفت: حسین جان! در عزایت جامه سیاه به تن می کنم و سیلاب اشک از دیدگانم روان می سازم، برادر جان! امروز خیمه مرا به آتش کشیدند و هر آنچه که در آن بود حتی مقنعه ام را به تاراج بردند، دست های مرا بستند و به اسیری بردند، بدنم را با تازیانه کبود کردند...».

از خواب بیدار می شوی، می فهمی که شفای تو کجاست. باید شب اول محرم به کویت بروی، همان جایی که قبلاً قول داده بودی منبر بروی)، چند ماه تا

ص: 52

محرم مانده است، برنامه ریزی می کنی، دوستان تو را با ویلچر سوار هواپیما می کنند و به کویت پرواز می کنی.

شب اول محرم به حسینیه می روی، با ویلچر کنار منبر می روی، شخصی قبل از تو روضه می خواند، بعد از آن با کمک دوستان به منبر می روی و همان روضه را می خوانی، وقتی منبر تو تمام می شود، احساس می کنی که خودت می توانی از منبر پایین بیایی، آری، تو می توانی خودت راه بروی، تو شفا گرفته ای...

ص: 53

Part 15 – The Scholar’s Healing through Lady Fāṭimah (s.a.)

You are from **Iraq**, and **Arabic** is your mother tongue, though you also speak **Persian** and **English**. You studied in the ḥawzah of **Karbala** and are fully acquainted with the sciences of the **Ahl al-Bayt** (عليهم السلام).

You travel to various countries for preaching, delivering sermons, and teaching the Shī’a about the truths of religion. During the days of **Muḥarram**, you go to **Kuwait** and deliver sermons and recite elegies in the **Ḥusayniyyah of Āl Yāsīn**.

Once, you travel to **London** to deliver sermons for the Shī’a there. During this trip, you fall ill and are admitted to a hospital. A **Jewish doctor**, out of enmity towards you—knowing that you play an influential role in the growth of Shī’ism—injects you with a drug at an opportune moment that causes you to become paralyzed.

The head of the hospital examines you and invites several expert doctors to help him. After their investigations, they conclude that there is no cure for you. The head of the hospital comes to you and says: *"Unfortunately, you will have to remain bedridden for the rest of your life. There is nothing more we can do."*

His words break your heart. In your solitude, you speak to **Lady Fāṭimah (s.a.)**, saying: *"My Lady! For so many years I have served at your house. Is it right that you leave me alone among Jews and Christians?"* You utter this and weep.

Moments later, sleep overtakes you. In your dream, you see yourself in the **Husayniyyah of Āl Yāsīn** in Kuwait; it is the first night of Muḥarram. You see **Lady Fāṭimah (s.a.)** sitting beside the pulpit. She says to you: *"Shaykh! Go up to the pulpit!"* You reply: *"I am paralyzed, how can I go to the pulpit?"* She responds: *"Go up to the pulpit! When your body touches the pulpit of my son Ḥusayn (عليه السلام), you will be healed."*

You ask: *"What elegy should I recite?"* She replies: **"Recite this verse:*

...وَلَزَيْنَب نُّوحٌ لِّفَقْدِ شَقِيْقِهَا"

Its translation is: *"Zaynab lamented the loss of her brother and said: 'O Ḥusayn! In mourning for you, I wear black garments and let floods of tears flow from my eyes. O brother! Today they set fire to my tent and plundered everything in it—even my head-covering. They bound my hands, took me captive, and bruised my body with whips...'"*

You awake, realizing where your healing lies. You must go to **Kuwait on the first night of Muḥarram**—the very place where you had previously promised to deliver sermons.

Several months remain until Muḥarram. You prepare for the journey. Your friends place you in a wheelchair and take you onto the plane bound for Kuwait.

On the first night of Muḥarram, you go to the Husayniyyah. You sit beside the pulpit in your wheelchair. Another speaker delivers his sermon before you. Afterwards, with the help of your friends, you ascend the pulpit and recite the same elegy. When your sermon ends, you feel that you can descend from the pulpit on your own. Indeed—you can walk by yourself.

You have been healed...

قسمت 16

جوان هستی و در تهران زندگی می کنی، با دوستان ناباب دوست شده ای و از گناه و معصیت دوری نمی کنی، شراب می نوشی و بد مستی می کنی، هر چه پدر و مادر تو را نصیحت می کنند، گوش نمی کنی، بارها پدر و مادرت را کتک زده ای، تو خیلی از مسیر رستگاری فاصله گرفته ای.

محرم فرا می رسد، جوان های هم سن و سال تو در حسینیه ها عزاداری می کنند ولی تو به دنبال هوس خود هستی، عیش و نوش را ترك نمی کنی. تو اصلاً با امام حسین (عليه السلام) میانه ای نداری، هرگز مجلس روضه نرفتی، اصلاً عزاداری قبول نداری.

شب عاشورا فرا می رسد، بزم گناه را آماده کرده ای که يك نفر به تو می گوید: «امشب شب عاشورا است، به احترام حضرت فاطمه (علیها السلام) گناه نکن که او به تو پاداش خواهد داد».

ص: 54

وقتی نام فاطمه (علیها السلام) را می شنوی، حسی عجیب تو را فرا می گیرد، به احترام فاطمه (علیها السلام) بزم گناه را به هم می زنی و به خانه می روی. پدر و مادرت به روضه رفته اند، در خانه تنها هستی. يك لیوان چای می نوشی. حوصله ات سر می رود، تلویزیون را روشن می کنی، در صفحه تلویزیون کربلا را می بینی، به گنبد و بارگاه امام حسین (علیه السلام) نگاه می کنی، مداحی از تلویزیون پخش می شود، دل تو به لرزه در می آید، اشکت جاری می شود...

ساعتی می گذرد، پدر به خانه می آید، وقتی تو را می بیند که حال عادی نداری به تو می گوید: «امشب دیگر چه مصرف کرده ای که این طوری شده ای؟ شب عاشورا هم حیا نمی کنی؟»، تو روی پای پدر می افتی، پایش را می بوسی و می گویی: پدر! من برای امام حسین (علیه السلام) گریه کرده ام! پدر مات و مبهوت به تو نگاه می کند، لحظاتی بعد مادر می آید، دست او را می بوسی. از آنها می خواهی تا تو را ببخشند.

فردا ساعت ده صبح صدایی به گوش می رسد، دسته زنجیرزنی در خیابان به سوی حسینیه حرکت کرده است، از مادر پیراهن مشکی پدر را می گیری و خودت را به دسته عزاداری می رسانی، يك نفر به تو زنجیر می دهد، آن را می گیری و زنجیر می زنی، نزدیک ظهر به حسینیه می رسید، نماز ظهر را به جماعت می خوانی که پیرمردی تو را صدا می زند:

-- آقا رضا! اربعین می خواهی کربلا بروی؟

-- نه گذرنامه دارم و نه پول.

-- پول و گذرنامه ات را من جور می کنم، فقط بگو با من می آیی یا نه؟

-- بله. می آیم.

ص: 55

آن پیرمرد را نمی شناسی، نمی دانی چرا او این سخن را به تو گفته است، چه کسی سفارش تو را کرده است و این مطلب همچنان راز باقی می ماند. نزدیک اربعین که می شود همراه او و گروهی از جوانان به کربلا می روی، در مسیر به دیگران کمک می کنی، مدیر کاروان رفتار نیکوی تو را می بیند. وقتی وارد حرم امام حسین (علیه السلام) می شوی، انقلابی در تو پدیدار می شود که قلم نمی تواند آن را بیان کند.

از کربلا برمی گردی، شب های جمعه در حسینیه مجلس روضه است، تو آنجا خدمت می کنی، دیگر نوکر حسین (علیه السلام) شده ای، به همه این مطلب را می گویی، پدر و مادرت خیلی خوشحال هستند و تو را دعا می کنند.

مدتی می گذرد، يك روز مدیر کاروان نزد تو می آید و می گوید:

-- ما می خواهیم به سفر عمره برویم، با ما می آیی؟

-- من که پول ندارم.

-- یکی از خدمه کاروان ما مریض شده است، می خواهیم تو را به جای او ببرم.

-- چه سعادتى بهتر از خدمت به زائران!

این گونه می شود که تو به مدینه می روی، حرم پیامبر و قبرستان بقیع را زیارت می کنی و بعد به زیارت خانه خدا می روی، تو در این سفر خیلی از حضرت فاطمه (علیها السلام) تشکر می کنی می دانی که این توفیق ها به خاطر لطف اوست.

از سفر برمی گردی، مادر به تو می گوید: «پسرم! دوست دارم حالا دیگر ازدواج کنی»، حرف او را قبول می کنی، او يك دختر نجیب را برایت پیدا کرده است، پدر آن دختر، وضع مادی خوبی دارد. قرار می شود که به خواستگاری بروید.

ص: 56

در مجلس خواستگاری، پدرِ دختر به تو می گوید: «خدا فقط به من همین يك دختر را داده است، دخترم، عزیز دل من است، من گذشته تو را می دانم، ولی دخترم را به تو می دهم چون می دانم دیگر نوکر حسین (علیه السلام) شده ای». تو از او تشکر می کنی و قول می دهی که همواره نوکر حسین (علیه السلام) باقی بمانی.

سخن به اینجا که می رسد پدر دختر می گوید: «من و همسرم با این ازدواج راضی هستیم، فقط رضایت دخترم باقی مانده است، او خودش باید برای زندگی اش تصمیم بگیرد. الان بلند شو به آن اتاق برو و با دخترم گفتگو کن، امیدوارم به تفاهم برسید». عرق سردی بر روی پیشانی تو می نشیند، اگر او از گذشته تو باخبر باشد....

از جا بلند می شوی و به سمت اتاق می روی، همین که وارد اتاق می شوی، دختر تو را می بیند، صدای شیون او بلند می شود و از هوش می رود. همه سراسیمه می شوند، چه شده است؟ دختر را به هوش می آورند، پدر از او سؤال می کند: «دخترم! چه شد؟» دختر پاسخ می دهد: «پدر! دیشب حضرت فاطمه (علیها السلام) را در خواب دیدم، او عکس شخصی را نشان من داد و به من گفت: «فردا این شخص به خواستگاری تو می آید، او گناهکار بوده است ولی توبه کرده است و نوکر پسر حسین (علیه السلام) است، مبادا او را جواب کنی!» من از خواب بیدار شدم و به کسی چیزی نگفتم، الان که رضا وارد اتاق من شد، دیدم که او همان کسی است که حضرت فاطمه (علیها السلام) سفارش او را به من کرده است»....

ص: 57

Part 16 – The Transformation of a Wayward Youth through Lady Fāṭimah (s.a.)

You are a young man living in **Tehran**, caught up in bad company, and you do not refrain from sin and disobedience. You drink wine and indulge in drunkenness. No matter how much your parents advise you, you do not listen. Many times, you have even beaten your father and mother. You have strayed far from the path of salvation.

When **Muḥarram** arrives, the youths of your age gather in ḥusayniyyahs to mourn, but you continue to chase your desires, refusing to abandon your pleasures. You have no connection with **Imām Ḥusayn** (علیه السلام); you have never attended a mourning gathering and you do not even believe in mourning.

The night of ‘**Āshūrā**’ comes. You have prepared a sinful gathering when someone says to you: *“Tonight is the night of ‘Āshūrā’. For the sake of Lady Fāṭimah (s.a.), do not sin tonight, and she will reward you.”*

When you hear the name of **Fāṭimah (s.a.)**, a strange feeling overwhelms you. Out of respect for her, you scatter the sinful gathering and return home. Your parents have gone to the mourning ceremony; you are alone in the house. You drink a glass of tea, but boredom overtakes you. You turn on the television and see **Karbala** on the screen. Your eyes fall upon the dome and shrine of **Imām Ḥusayn (عليه السلام)**. A eulogy is being recited on television, and your heart trembles—your tears begin to flow...

An hour passes. Your father returns home and sees that you are not in your usual state. He says: *“What have you consumed tonight that you look like this? Even on the night of ‘Āshūrā’, you have no shame?”* You fall at your father’s feet, kiss them, and say: *“Father! I have cried for Imām Ḥusayn (عليه السلام)!”* Your father looks at you in shock. Moments later, your mother arrives; you kiss her hand and ask both of them to forgive you.

The next day, at **10 a.m.**, you hear the sound of a mourning procession in the street heading to the ḥusayniyyah. You take your father’s black shirt from your mother and join the procession. Someone gives you a chain for chest-beating; you take it and begin mourning. Near noon, you all reach the ḥusayniyyah and pray the zuhr prayer in congregation. An old man calls out to you:

- *“Rezā! Do you want to go to Karbala for Arbaʿīn?”*
- *“I have neither a passport nor money.”*
- *“I will arrange both your passport and money. Just tell me, will you come with me or not?”*
- *“Yes, I will come.”*

You do not know this old man, nor why he has spoken to you in this way. Who recommended you to him? The matter remains a mystery. Near Arbaʿīn, you travel with him and a group of young men to **Karbala**. Along the way, you help others, and the caravan leader notices your good behavior. When you enter the shrine of Imām Ḥusayn (عليه السلام), a revolution takes place within you that no pen can describe.

You return from Karbala, and on Thursday nights, when gatherings are held in the ḥusayniyyah, you serve there. You have now become a servant of Ḥusayn (عليه السلام), and you tell everyone this. Your parents are very happy and pray for you.

Time passes. One day, the caravan leader comes to you and says:

- *“We are planning to go on an ‘Umrah pilgrimage. Will you come with us?”*
- *“I don’t have any money.”*
- *“One of our servants has fallen ill. I want to take you in his place.”*
- *“What greater fortune than to serve the pilgrims!”*

Thus, you travel to **Medina**, visit the shrine of the Prophet (صلى الله عليه وآله) and the graveyard of **Baqīʿ**, and then go on to visit the House of Allah. In this journey, you thank Lady Fāṭimah (s.a.) immensely, knowing that this success is due to her grace.

You return from the journey, and your mother says: *“My son, now I wish for you to get married.”* You agree. She finds a virtuous girl for you; her father is financially well-off. It is decided that you will go for the proposal.

During the proposal gathering, the girl’s father says to you: *“Allah has given me only this one daughter. She is the delight of my heart. I know about your past, but I will give her to you because I know you have become a servant of Ḥusayn (عليه السلام).”* You thank him and promise to always remain in the service of Ḥusayn (عليه السلام).

At this point, the girl's father adds: "My wife and I are pleased with this marriage. Only my daughter's consent remains, for she must decide for her life. Now, go into that room and speak with her. I hope you will reach an understanding."

Cold sweat runs down your forehead—if she knows about your past...

You rise and go towards the room. As soon as you enter, the girl sees you, lets out a cry, and faints. Everyone rushes in, asking what happened. They bring her back to consciousness, and her father asks: "My daughter! What happened?" She replies: "Father! Last night, I saw Lady Fāṭimah (s.a.) in my dream. She showed me the picture of a man and said: 'Tomorrow this person will come to propose to you. He was sinful, but he has repented and has become the servant of my son Ḥusayn (عليه السلام). Do not reject him!' I woke up and told no one. Now that Rezā has entered my room, I saw that he is the very one whom Lady Fāṭimah (s.a.) commended to me."

قسمت 17

به کشور آلمان مهاجرت کرده ای و در آنجا در خانه یکی از ثروتمندان کار می کنی، آنان اتاقی را به تو داده اند و به صورت ماهیانه به تو حقوق می دهند، تو نزدیک به ده سال در همان خانه می مانی، از زندگی ات راضی هستی و خدا را شکر می کنی. این خانواده دختر جوانی دارند، او را مثل دختر خودت دوست داری. او تو را «بی بی» صدا می زند. یک روز به تو خبر می دهند که آن دختر تصادف کرده است و استخوان های پهلویش شکسته است، سراسیمه همراه با پدر و مادرش به بیمارستان می روی.

پزشکان به پدر می گویند: «عمل او بسیار خطرناک است و ممکن است در زیر عمل، جان بدهد». پدر گریه می کند و ماجرا را به دخترش خبر می دهد، دختر پاسخ می دهد: «اگر در خانه بمیرم بهتر از این است که زیر عمل بمیرم». پدر

ص: 58

دخترش را به خانه می آورد.

بیشتر اوقات کنار بستر او می نشینی، گاهی به حال و روز او گریه می کنی، یک روز او به تو می گوید: «حاضر هستم همه ثروت خودم را بدهم تا سلامتی خود را بازیابم، ولی می دانم که دیگر از این بستر بلند نمی شوم». این سخن دل تو را به درد می آورد و اشکت را جاری می کند، به او می گویی: «ما شیعیان در سختی ها به حضرت فاطمه (علیها السلام) توسّل پیدا می کنیم و از خدا

می خواهیم به احترام او از ما دستگیری کند، تو هم به آن بانو توسل پیدا کن، امیدوارم شفا بگیری!».

او از تو درباره آن حضرت سؤال می کند و تو می گویی: «او دختر پیامبر ماست، فقط هجده سال در این دنیا زندگی کرد ولی ستمگران به او ظلم فراوان کردند و پهلویش را شکستند، اکنون تو با دلی شکسته چنین بگو: یا فاطمه! مرا شفا بده!».

دختر گریه می کند و از آن بانوی کرامت شفای خود را می خواهد و با صدای بلند پشت سر هم می گوید: «یا فاطمه». پدر و مادرش که سخنان شما را شنیده اند با دلی شکسته به آن بانو توسل پیدا می کنند.

تو به اتاق خودت می روی و گریه می کنی و چنین می گویی: «مادر! من این بیمار آلمانی را به در خانه شما آورده ام، شفای او را از شما می خواهم».

لحظاتی می گذرد، دیگر صدای دختر به گوش نمی رسد، تو از اتاق بیرون می آیی، می بینی که دختر شفا گرفته است، وقتی تو را می بیند می گوید: «بی بی! من شفا گرفتم، الان در خواب دیدم که بانویی کنار بستر من نشسته بود، او دست به پهلوی من کشید و گفت: تو شفا گرفتی، ناگهان همه دردهای من

ص: 59

آرام گرفت، از او پرسیدم: شما کیستید؟ او گفت: من همانم که صدایم می زدی».

دختر از جا برمی خیزد و به سمت پدر و مادرش می رود، آنها می بینند دخترشان که اصلاً نمی توانست از جایش تکان بخورد، با پای خودش راه می رود... زمانی نمی گذرد که آنان همراه تو به ایران سفر می کنند و نزد یکی از علمای بزرگ می روند، آنان تصمیم گرفته اند به شکرانه این ماجرا، مسلمان بشوند و مذهب شیعه را برگزینند.

ص: 60

Part 17 – The Healing of the German Girl through Lady Fāṭimah (s.a.)

You migrated to **Germany** and began working in the house of a wealthy family. They provided you with a room and paid you a monthly salary. You remained in that house for nearly ten years, satisfied with your life and thankful to Allah. This family had a young daughter whom you loved as your own; she used to call you “Bībī.”

One day, news reached you that this girl had been in an accident and the bones of her side were broken. Alarmed, you rushed with her parents to the hospital. The doctors told her father: *“Her surgery is very dangerous, and it is possible that she may die under the operation.”* The father wept and informed his daughter of the situation. She replied: *“If I die at home, it is better than dying under the operation.”* Thus, her father took her back home. Most of the time, you sat by her bedside, sometimes weeping over her suffering. One day, she said to you: *“I am ready to give away all my wealth if I can regain my health, but I know I will never rise from this bed.”* Her words pierced your heart and brought tears to your eyes. You said to her: *“We Shī’a, in times of hardship, seek intercession through Lady Fāṭimah (s.a.) and ask Allah to help us for her sake. You too, turn to that Lady; I hope you will be cured!”*

She asked you about that Lady, and you replied: *“She is the daughter of our Prophet (صلی الله علیه وآله). She lived only eighteen years in this world, yet the oppressors wronged her greatly and broke her side. Now you, with your broken side, should say with your heart: ‘Yā Fāṭimah! Heal me!’”*

The girl began to weep, calling out loudly and repeatedly: *“Yā Fāṭimah! Yā Fāṭimah!”* Her parents, hearing your words, also turned with broken hearts to that noble Lady. You went to your room weeping, saying: *“O Mother! I have brought this sick German girl to your doorstep; I ask her healing from you.”*

Moments later, the girl’s voice fell silent. You came out of your room and saw that she had been cured. When she saw you, she said: *“Bībī! I am healed. Just now in my dream, I saw a Lady sitting by my bed. She placed her hand on my side and said: ‘You are healed.’ Suddenly, all my pain disappeared. I asked her: ‘Who are you?’ She replied: ‘I am the one you were calling.’”*

The girl then rose from her bed and walked to her parents on her own feet. They, astonished, saw their daughter—who could not even move before—walking by herself. Not long after, they accompanied you to **Iran** and visited one of the great scholars. They decided, in gratitude for this miracle, to **embrace Islam and choose the Shī’a faith**.

قسمت 18

در یکی از کشورهای حاشیه خلیج فارس زندگی می کنی، در خانواده ای بزرگ شده ای که با شیعیان دشمن اند و با اهل بیت (علیهم السلام) بیگانه اند، پدر تو یکی از علمای وهابی است و

کشتن شیعه را جایز می داند، او می گوید: «شیعیان به خاطر این که به اهل بیت (علیهم السلام) توّسل می جویند کافرند». تو این سخنان را باور کرده ای و با شیعیان دشمن هستی.

در یکی از ادارات دولتی کارمند هستی، دولت به تو مأموریت می دهد تا به شهر دیگری بروی، زندگی ات را جمع می کنی و همراه با همسر و دختر کوچکت به آنجا مهاجرت می کنی. در آن شهر يك خانه در مرکز شهر تهیّه می کنی، بعد از مدّتی، خانه ای دیگر در منطقه ای ساحلی اجاره می کنی تا روزهای تعطیل با خانواده ات به آنجا بروی.

مدّتی از سکونت شما در آنجا می گذرد، یکی از شیعیان در همسایگی شما

ص: 61

ساکن می شود، آنها دختر کوچکی دارند که هم سن و سال دختر توست. وقتی به مأموریت چند روزه می روی، دخترت بهانه می گیرد، مادرش او را به خانه آن همسایه می برد تا با دختر آنان بازی کند. کم کم دوستی دخترت با آن خانواده بیشتر می شود.

يك روز که در خانه نشسته ای می بینی که دخترت در دنیای خود چنین زمزمه می کند: «یا فاطمه! یا فاطمه»، تعجّب می کنی، او این سخن را از کجا یاد گرفته است؟ مادرش را صدا می زنی، از او سؤال می کنی، متوجّه می شوی که این زمزمه را از دوستش فرا گرفته است، خیلی عصبانی می شوی و به همسرت می گویی که دیگر حقّ ندارد با آن خانواده ارتباط داشته باشد.

این عادت توست که هر سه ماه، يك بار به دیدار پدر می روی، همه تلاش خود را به کار میبری تا دختر نام «فاطمه» را فراموش کند، ولی موفق نمی شوی، دختر شما این نام را از یاد نمی برد.

مدّتی می گذرد، قرار است فردا به دیدار پدر بروید، خیلی عصبانی هستی، می دانی که پدر خیال خواهد کرد شما شیعه شده اید. فکری به ذهنت می رسد، ساعتی طول می کشد تا همسرت را با خودت موافق کنی، او چاره ای نمی بیند و نظر تو را قبول می کند، شب که فرا می رسد دختر خودتان را سوار ماشین خودت می کنید و به خانه ای که در منطقه ساحلی دارید می برید، او را در قسمت پذیرایی کنار اسباب بازی ها می گذارید و خارج می شوید، تو در ورودی ساختمان را محکم قفل می کنی و کلید اصلی برق را از بیرون قطع می کنی. سوار ماشین می شوید و برمی گردید.

تو می خواهی دخترت از تشنگی و گرسنگی جان بدهد تا از شرّ او خلاص

ص: 62

بشوی. تو شیعه را کافر می دانی، دختر هم راهی را رفته است که پایانش، شعیه شدن است، اعراب جاهلی از ترس فقر دختران خود را زنده به گور می کردند، تو هم از ترس جان خویش با دخترت، این گونه رفتار می کنی، پدرت کسی است که فرمان قتل شیعیان را داده است، تو او را به خوبی می شناسی...

با سرعت از خانه دور می شوید، خانه در جایی قرار گرفته است که از فاصله دور هم می شود آن را دید، همسرت نگاهی به پشت سر می کند، می بیند که چراغ های خانه روشن است، توقف می کنی و از ماشین پیاده می شوی، از دور به خانه ات نگاه می کنی، تعجب می کنی! چراغ ها روشن است! آخر چطور چنین چیزی ممکن است؟ تو کلید اصلی برق را خاموش کردی، همه چراغ ها خاموش شد، تو صدای گریه دخترت را شنیدی که از تاریکی ترسیده بود، پس چرا الان خانه روشن است؟

به سوی خانه باز می گردید، در خانه قفل است، قفل را باز می کنید، سریع وارد خانه می شوید، می بینید که دخترتان در وسط پذیرایی نشسته است و جلوی او سفره ای پهن است، سفره ای که پر از غذاست، عطر غذا به مشام تو می رسد، آب گوارا هم در وسط سفره هست، دخترت هم در کمال آرامش بازی می کند و زیر لب چنین زمزمه می کند: «یا فاطمه! یا فاطمه!».

اینجا چه خبر شده است؟ چه کسی آب و غذا برای دختر شما آورده است؟ چه کسی چراغ ها را روشن کرده است؟ دخترتان وقتی شما را می بیند لبخند می زند، مادرش او را در آغوش می گیرد و او را می بوسد و از او می پرسد: «دخترم! وقتی ما رفتیم چه کسی پیش تو آمد؟»، او جواب می دهد: «وقتی شما رفتید خانمی آمد و برای من آب و غذا آورد، من از او پرسیدم: خانم جان! شما

ص: 63

کیستید؟ او گفت: من همان کسی هستم که صدایم می زدی. من فاطمه ام! او خیلی مهربان بود، به من گفت: به زودی پدر و مادرت برمی گردند، او پیش من بود تا این که شما آمدید».

همسرت وقتی این سخنان را می شنود، منقلب می شود و شروع به گریه می کند، بغض تو می ترکد، با صدای بلند گریه می کنی و می گویی: «یا فاطمه! مرا ببخش!». شما راه خود را انتخاب می کنید و شیعه می شوید و همه خطرات آن را به جان می خرید زیرا می دانید فاطمه (علیها السلام) دوستان خود را رها نمی کند...

ص: 64

Part 18 – Saved by Lady Fāṭimah (s.a.)

You lived in one of the **Gulf countries**, raised in a family hostile to the Shī'a and unfamiliar with the Ahl al-Bayt (علیهم السلام). Your father was a **Wahhābī cleric** who declared the killing of Shī'a permissible, saying: *"The Shī'a are disbelievers because they seek intercession through the Ahl al-Bayt (علیهم السلام)."* You believed his words and carried hatred in your heart against the Shī'a.

You worked as a government employee. The state transferred you to another city. You moved there with your wife and young daughter, bought a house in the city center, and later rented a seaside home for weekends and holidays.

After some time, a **Shī'a family** became your neighbors. They had a young daughter the same age as yours. Whenever you went on official trips, your wife would leave your daughter with them so she could play with their child. Gradually, a close friendship formed. One day at home, you heard your daughter softly whispering: *"Yā Fāṭimah, Yā Fāṭimah."* Shocked, you demanded from your wife where she had learned this. You discovered she had picked it up from her Shī'a playmate. Furious, you forbade any further contact with that family.

Every three months you would visit your father. Despite your efforts, your daughter never forgot the name "Fāṭimah." You became increasingly anxious. Tomorrow you were due to visit your father, and you feared he would suspect you had turned Shī'a.

An evil idea came to you. After much argument, you persuaded your wife to agree. That night, you took your daughter to your seaside house. Leaving her in the living room among her toys, you locked the main door from outside and even cut off the electricity. You intended for her to die of hunger and thirst so that you could be rid of her, believing that her path would lead to becoming Shī'a.

You drove away. From a distance, your wife looked back and saw the house glowing with light. You stopped in shock. *How could that be?* You had cut the power and left your child crying in darkness.

You rushed back. Unlocking the door, you found your daughter sitting calmly in the living room. Before her was spread a **tablecloth filled with food** and fresh water, the air perfumed with fragrance. She played happily, softly repeating: *"Yā Fāṭimah, Yā Fāṭimah."*

Her mother embraced her, asking: *"My child, who came to you after we left?"*

The little girl answered: *"A Lady came. She gave me food and water. I asked her: 'Who are you?' She replied: 'I am the one you were calling— I am Fāṭimah.' She was so kind. She told me: 'Soon your parents will return.' She stayed with me until you arrived."*

Hearing this, your wife broke down in tears. Your own heart shattered; you too wept loudly, crying: *"Yā Fāṭimah, forgive me!"*

From that moment, you chose your path. You embraced the **Shī'a faith**, accepting all the risks, because you now knew with certainty that Lady Fāṭimah (s.a.) never abandons those who call upon her.

قسمت 19

در شهر یزد زندگی می کنی، همه تو را به تقوا و درستکاری می شناسند، امانت دار مردم و گره گشای مشکلات آنها هستی، شکرگزار خدا هستی ولی يك چیز تو را آزار می دهد و آن هم رفتار برادرت است، او باعث اذیت و آزار مردم می شود و از گناه دوری نمی کند، بارها عده ای نزد تو آمده اند و از رفتار او به تو شکایت کرده اند، تو هر چه برادرت را نصیحت می کنی، فایده ای ندارد و او راه خودش را می رود.

يك روز تصمیم می گیری تا به مشهد سفر کنی، دوستان باخبر می شوند و آنها هم آماده سفر می شوند، (در آن زمان با اسب و شتر به سفر می رفتند) قرار می شود که روز جمعه حرکت کنید، همه به دنبال فراهم کردن مقدمات سفر هستند، این سفر نزدیک به سه ماه طول خواهد کشید.

روز جمعه فرا می رسد، با همه خداحافظی می کنید و به سمت دروازه شهر

ص: 65

می روید، ناگهان برادرت را می بینی که سوار بر اسب، آنجا ایستاده و آماده سفر است، رو به او می کنی و می گویی:

-- کجا می خواهی بروی؟

-- با شما می خواهم به مشهد بیایم.

-- می ترسم در طول سفر مردم را اذیت و آزار کنی!

-- من به شما کاری ندارم، پشت سر شما می آیم، می خواهم امام رضا(علیه السلام) را زیارت کنم تا مرا شفاعت کند.

سفر را آغاز می کنید، راه طولانی در پیش دارید، سختی های سفر را به جان می خرید و به پیش می روید، از شهر نیشابور عبور می کنید، چند منزل تا مشهد نمانده است که برادرت بیمار می شود، در وسط آن بیابان، نه دکتري هست و نه دارویی.

شب در منزلی می مانید، تب برادرت زیاد و زیادتري می شود، چند ساعت بعد او از دنیا می رود. پیکرش را غسل و کفن می کنی و نماز بر او می خوانی، می خواهی او را در وسط آن بیابان دفن کنی که يك دفعه با خود می گویی: «برادرم می خواست امام رضا(علیه السلام) را زیارت کند، از یزد تا اینجا آمد، خوب است پیکر او را به حرم آقا ببرم و طواف بدهم و بعد به خاک بسپارم».

این مطلب را به دوستان می گویی، آنها نظر تو را می پسندند، پیکر او را داخل تابوتی می گذارید و بر روی اسب، بار می کنید و به سوی مشهد می روید.

وقتی به حرم می رسید پیکر برادرت را دور ضریخ مطهر طواف می دهی و سپس به خاک می سپاری. بعد از آن، به فکر فرو میوری که سرانجام برادرت چه شد؟ او به امید شفاعت امام رضا(علیه السلام) این همه راه آمد، او از خطاهای خود

ص: 66

توبه کرده بود....

چند روز می گذرد، هنوز هم به فکر برادرت هستی، شب او را در خواب می بینی که جایگاه خوبی دارد، در باغی سرسبز و خرم است. از او می پرسی که بعد از مرگ چه کردی. او چنین جواب می دهد:

برادر جان! وقتی از دنیا رفتم در آتشی سوزنده قرار گرفتم، همه جا آتش بود، هر چه فریاد می زدم کسی نبود مرا نجات بدهد، مرا داخل تابوت نهادید، آن تابوت هم سراسر آتش شد، در مسیر همین طور می سوختم تا این که مرا به حرم بردید، آنجا که رسیدید ناگهان آتش ناپدید شد و من خودم را در کمال آرامش یافتم.

وقتی مرا نزدیک ضریح بردید، دیدم که امام رضا (علیه السلام) آنجا ایستاده است و سر را پایین گرفته است و به من اعتنایی ندارد. مرا دور ضریح طواف می دادید، پیرمردی را دیدم که به من گفت: «به آقا التماس کن تا تو را شفاعت کند»، من رو به آقا کردم و گفتم: «آقای من! دستم بگیر و مرا نجات بده!»، ولی آقا به من توجهی نکرد، شما پیکر مرا دور ضریح می چرخانید، دوباره آن پیرمرد را دیدم که به من گفت:

-- از آقا کمک بخواه! از او بخواه تا تو را شفاعت کند.

-- چه کنم؟ آقا جواب مرا نمی دهد.

-- وقتی تو را از حرم بیرون ببرند، همان عذاب و آتش در انتظار توست و دیگر چاره ای نخواهی داشت.

-- به من بگو چه کنم که آقا به من توجه کند و مرا شفاعت کند؟

ص: 67

-- او را به مادرش فاطمه (علیها السلام) قسم بده! مگر نمی دانی که آقا، مادرش را خیلی دوست دارد؟

وقتی این سخن را شنیدم به گریه افتادم، یاد مظلومیّت فاطمه (علیها السلام) دلم را به درد آورد، اشک ریختم و در آن حالت رو به آقا کردم و گفتم: «فدایت شوم! تو را به حقّ مادرت فاطمه (علیها السلام) قسم می دهم نگاهی به من کن و مرا ناامید نکن!».

وقتی این سخن را گفتم، آقا به من نگاهی کرد، گویا برای مادرش اشک ریخته بود و گریه، راه گلویش را بسته بود، آقا به من گفت: «اگر چه برای ما جای شفاعت کردن باقی نگذاشته ای ولی چه کنم؟ مرا به حقّ مادرم قسم دادی!». بعد دیدم که دست هایش را به سوی آسمان گرفت و لب های خود را حرکت داد، گویا زبان به شفاعت من گشود و برای من دعا کرد.

وقتی این منظره را دیدم از آقا تشکر کردم، شما پیکر مرا از حرم بیرون بردید، دیگر از آتش و عذاب خبری نبود، من در کمال آرامش بودم، بعد مرا به این باغی که می بینید آوردند.

Part 19 – The Brother Who Found Salvation through Lady Fāṭimah (s.a.)

You lived in the city of **Yazd**. Everyone knew you for piety and uprightness. You were a trustworthy keeper of people's trusts and a solver of their problems. You were grateful to God, but one matter troubled you deeply—your brother's behavior. He harmed people and did not refrain from sin. Many had come to you complaining of him. Despite your repeated advice, he did not change and continued on his path.

One day you decided to travel to **Mashhad**. When your friends heard, they too prepared for the journey. (At that time, travel was by horse and camel.) It was arranged that you would set out on Friday. Everyone busied themselves with preparations, for the journey would take about **three months**.

Friday arrived. After bidding farewell to everyone, you headed to the city gate. There you suddenly saw your brother on horseback, ready to travel.

You asked him:

— *"Where are you going?"*

He replied:

— *"I want to go with you to Mashhad."*

You said:

— *"I fear that during the journey you will trouble people."*

He answered:

— *"I will not disturb you. I will ride behind you. I only wish to visit Imam Riḍā (عليه السلام) so that he may intercede for me."*

The journey began. It was long and difficult, but you pressed on. After passing through **Neyshabur**, only a few stages remained before reaching Mashhad when your brother fell ill. In the middle of the wilderness, there was neither doctor nor medicine.

That night you stopped at a lodging place. His fever worsened until, within hours, he died.

You washed his body, shrouded him, and prayed over him. You were about to bury him there in the desert when suddenly a thought struck you:

"My brother came all this way from Yazd to visit Imam Riḍā (عليه السلام). Let me carry his body to the shrine, circumambulate it around the blessed tomb, and then bury him."

You shared the idea with your companions, and they agreed. You placed his body in a coffin, loaded it onto a horse, and continued towards Mashhad.

Upon reaching the **holy shrine**, you circumambulated your brother's body around the **blessed ḍarīḥ** and then buried him. But you kept wondering about his fate. He had come with the hope of Imam Riḍā's intercession. He had repented of his sins... What became of him?

A few days later, you saw him in a dream—resting in a lush green garden, looking content. You asked him what had happened after death. He replied:

“My brother! When I died, I was cast into a blazing fire. Everywhere was fire, and no one came to rescue me. You placed me in the coffin, but even the coffin became engulfed in fire. As you carried me along the road, I continued to burn. But when you brought me to the shrine, the fire vanished suddenly, and I found peace. When my body was taken near the ḍarīḥ, I saw Imam Riḍā (عليه السلام) standing there, his head lowered, turning away from me without attention. As you circumambulated me around the shrine, an old man appeared and said: ‘Implore the Imam to intercede for you.’ I cried out: ‘My master! Save me and intercede for me!’ But the Imam did not respond. As you continued to circle, the old man again urged: ‘Beg the Imam for help, or once you are taken from the shrine, the fire will return and there will be no escape.’ I said: ‘Tell me what I should do so that the Imam will turn to me.’ He answered: ‘Entreat him by his mother Fāṭimah (s.a.). Do you not know how much he loves her?’ When I heard this, I broke down in tears. The memory of Lady Fāṭimah’s oppression pierced my heart, and I cried bitterly. In that state, I turned to the Imam and pleaded: ‘I sacrifice myself for you! I beg you by the right of your mother Fāṭimah (s.a.), do not turn me away!’ At once, the Imam looked at me. Tears for his mother had choked his throat. He said: ‘Though you left us with little ground to intercede for you, what can I do? You have pleaded by my mother’s right.’ Then I saw him raise his hands to the heavens and move his lips in prayer on my behalf. From that moment, the fire was gone. You took my body from the shrine, and there was no more torment. I was brought here, to this tranquil garden where you now see me.”

قسمت 20

مغازه ای در بازار تهران داری، کسب و کار خوب است و زندگی خوبی داری، فصل زمستان است و برف هم باریده است، نماز ظهر را در مسجد خوانده ای و اکنون در مغازه خود نشسته ای.

یکی از دوستانت پیش تو می آید و می گوید: «سید آبرومندی را می شناسد که حال و روز خوبی ندارد، او تا دیروز در خانه ای زندگی می کرد، حالا آن شخص به خانه اش نیاز پیدا کرده است و آن سید مجبور شده است از آنجا بیرون بیاید. او زن و بچه اش را به اتاقی برده است که سرد است و هیچ اثاثیه ای ندارد».

وقتی سخن دوستت تمام می شود از جا برمی خیزی، از دوستت می خواهی تا تو را نزد آن سید ببرد، وقتی وارد اتاق می شوی می بینی اتاق خیلی سرد است، نه بخاری دارند و نه فرش. فقط يك گلیم کهنه آنجا هست.

سریع به بازار می روی، فرش، بخاری و وسایل دیگر را خریداری می کنی،

ص: 69

همه آنها را به خانه آن سید می بری، چند بشکه نفت هم به آنجا می آوری (آن زمان، همه بخاری ها نفت سوز بود).

فرش را پهن می کنی، بخاری را روشن می کنی، سپس برای آنان میوه، گوشت و... خریداری می کنی، صبر می کنی اتاق گرم شود، وقتی خاطر جمع می شوی که آنها چیزی کم ندارند با آنها خداحافظی می کنی و به سوی منزل خودت می روی.

دیگر هوا تاریک شده است، تو از ظهر تا آن وقت برای آن سید و خانواده اش زحمت می کشیدی، خسته شده ای، به خانه می رسی، نماز می خوانی و شام می خوری و به خواب می روی.

وقت سحر در خواب می بینی که پیامبر، علی، فاطمه، حسن و حسین (علیهم السلام) به خانه تو آمده اند، حضرت فاطمه (علیها السلام) رو به پیامبر می کند و می گوید: «پدرجان! این شخص به فرزندان من رسیدگی کرد، دعایی در حق او بنمایید»، پیامبر رو به حسین (علیه السلام) می کند و می گوید: «حسین جان! تو دعایش کن!». حسین (علیه السلام) دست به دعا برمی دارد و می گوید: «خدایا! از خطاهای او درگذر و او را بیامرز!».

پیامبر می گوید: «حسین جان! این دعا کم است، باز هم دعایش کن!»، حسین (علیه السلام) بار دیگر دست به دعا برمی دارد و می گوید: «خدایا! زیارت مرا نصیب او کن!».

از خواب بیدار می شوی، خیلی خوشحال می شوی که کار دیروز تو، باعث خوشحالی حضرت فاطمه (علیها السلام) شده است، بعد از مدتی توفیق پیدا می کنی که به کربلا سفر کنی، آن زمان سفر به کربلا به آسانی ممکن نبود، خیلی ها آرزوی

ص: 70

کربلا داشتند ولی امکان این سفر را نداشتند اما تو معجزه آسا به این سفر می روی...

ص: 71

Part 20 – Serving the Sayyid and the Reward of a Dream

You owned a shop in the Tehran bazaar. Business was good, and life was comfortable. It was winter, and snow had fallen. After praying **ẓuhr** in the mosque, you sat in your shop.

One of your friends came to you and said:

“There is a respectable Sayyid who is in a very bad condition. Until yesterday he lived in a house, but now the owner has demanded it back, and the Sayyid was forced to leave. He has taken his wife and children to a bare, cold room. They have no furniture at all.”

As soon as your friend finished, you stood up and asked him to take you to the Sayyid. When you entered the room, you saw it was freezing cold. There was no heater, no carpet—only an old worn-out rug.

You immediately went to the bazaar and purchased a carpet, a heater, and other necessities. You delivered all of them to the Sayyid’s house. You also brought several barrels of kerosene (for at that time, all heaters were kerosene-based).

You spread the carpet, lit the heater, and then bought them fruit, meat, and other provisions. You waited until the room warmed up and ensured they lacked nothing. Only then did you bid them farewell and return home.

By then it was dark. From noon until nightfall, you had been working for the sake of that Sayyid and his family. Tired, you reached home, prayed, ate dinner, and went to sleep.

Before dawn, you saw a dream:

The **Prophet** (ص), **Imam ‘Alī** (ع), **Lady Fāṭimah** (s.a.), **Imam Ḥasan** (ع), and **Imam Ḥusayn** (ع) came to your house. Lady Fāṭimah (s.a.) turned to the Prophet (ص) and said:

“Father! This man took care of my children. Please pray for him.”

The Prophet (ص) turned to Ḥusayn (عليه السلام) and said:

“My son Ḥusayn, you pray for him.”

Ḥusayn (عليه السلام) raised his hands and said:

“O Allah! Forgive him his sins and have mercy on him.”

The Prophet (ص) said:

“My son Ḥusayn, this prayer is not enough. Pray for him again.”

So Ḥusayn (عليه السلام) once again raised his hands and said:

“O Allah! Grant him the blessing of visiting me.”

You awoke from your dream overjoyed, realizing that your action yesterday had pleased Lady Fāṭimah (s.a.). Not long after, you were granted the **miraculous opportunity to visit Karbala**. At that time, such a journey was very difficult—many longed for it but could not achieve it. Yet, through this blessing, you were able to go.

در شهر مشهد زندگی می کنی، نظامی هستی، سال 1350 هجری شمسی است، در پادگان ارتش، مسؤول اسلحه خانه هستی، يك روز صبح که به محل کار خود می آیی، متوجّه می شوی که پنج قبضه تفنگ از انبار به سرقت رفته است. بسیار نگران می شوی، چند روز دیگر قرار است بازرسان از تهران بیایند، وقتی بفهمند که پنج اسلحه کم شده است، مجازات سختی در انتظار تو خواهد بود، از قوانین ارتش باخبری، یا حکم اعدام یا حبس ابد برای تو صادر خواهد شد.

بسیار مضطرب می شوی، پشت پادگان، کوهی است، شب ها به آنجا می روی، در کنار سنگ بزرگی می نشینی و گریه می کنی و از امام زمان (علیه السلام) یاری می طلبی که تو را از این گرفتاری نجات بدهد، يك ساعت در آنجا می مانی و بعد به خانه می روی.

ص: 72

چند روز می گذرد، خبری نمی شود، بازرسان به زودی می آیند، نگران می شوی، شب به همان کوه می روی، خیلی گریه می کنی، با چشمان گریان به حضرت فاطمه (علیها السلام) توسّل پیدا می کنی و می گویی: «ای فاطمه! از پسر مهدی (علیه السلام) بخواه که به داد من بیچاره برسد!»، خیلی به آن حضرت التماس می کنی... .

آن شب به خانه بر نمی گردی و همانجا می خوابی، در خواب حضرت فاطمه (علیها السلام) را می بینی که به تو می گوید: «به فرزندم مهدی (علیه السلام) سفارش تو را کردم، در خیابان تهران، قهوه خانه ای کوچکی است، فردا به آنجا برو».

از خواب بیدار می شوی، صدای اذان به گوش می رسد، به سمت خانه می روی، نماز صبح را می خوانی. منتظر می شوی تا هوا روشن شود، با روشن شدن هوا، خودت را به خیابان تهران که در نزدیکی حرم امام رضا (علیه السلام) است می رسانی، قهوه خانه را پیدا می کنی، پیرمردی را آنجا می بینی که چای به مردم می دهد، مقداری صبر می کنی، سپس نزد او می روی و خودت را معرفی می کنی و می گویی: «آیا کسی سراغ مرا نگرفته است؟» پیرمرد پاسخ می دهد: «بله. سید جوانی سراغ تو را از من گرفته است، باید صبر کنی تا او بیاید».

خیلی خوشحال می شوی، تا ظهر صبر می کنی، اما خبری نمی شود، به قلبت خطور می کند که من لیاقت دیدار آقا را ندارم، بهتر است خواسته خودم را در کاغذی بنویسم و به این پیرمرد بدهم. کاغذی تهیه می کنی و چنین می نویسی: «سلام بر تو ای آقای من! فدای شما بشوم! به حق مادرت فاطمه (علیها السلام) یاری ام کن و مرا از این گرفتاری نجات بده».

کاغذ را درون پاکت نامه می گذاری و آن را به پیرمرد می دهی و می گویی:

ص: 73

«وقتی آن سید جوان آمد، این نامه را به ایشان تقدیم کن!». از قهوه خانه بیرون می آیی و بعد از يك ساعت برمی گردی. وقتی پیرمرد تو را می بیند صدایت می زند و می گوید: «آن سید آمد، من نامه تو را به او دادم، او مطلبی را در آن نوشت و به من گفت آن را به تو بدهم».

پیرمرد پاکت نامه را به تو می دهد، آن را می بوسی و بر روی چشم می گذاری و در آن چنین می خوانی: «دزدها آن پنج تفنگ را در پارچه ای پیچیده اند و آن را در همان کوهی که پشت پادگان است زیر خاک پنهان کرده اند، تفنگ ها کنار همان سنگ بزرگی است که شب ها در آنجا گریه می کردی، دزدها می خواستند آن تفنگ ها را ببرند، ولی چون تو شب ها آنجا بودی نتوانسته اند این کار را بکنند، هر چه زودتر به آنجا برو و اسلحه ها را از زیر خاک بیرون بیاور».

نامه را بار دیگر می بوسی و سریع خودت را به پشت پادگان می رسانی و کنار همان سنگ می روی، خاک ها را کنار می زنی و تفنگ ها را پیدا می کنی و آنها را به پادگان میبری و در انبار قرار می دهی و این گونه از آن گرفتاری بزرگ نجات پیدا می کنی.

ص: 74

Part 21 – Five Rifles and the Rescue Through Lady Fāṭimah (s.a.)

You lived in **Mashhad**, serving in the military. The year was **1350 A.H. Shamsi** (1971/72 CE). You were responsible for the armory in the army barracks. One morning when you arrived at your workplace, you discovered that **five rifles had been stolen** from the storage. You were extremely worried. In a few days, inspectors from Tehran

were due to arrive. Once they learned that five rifles were missing, a severe punishment awaited you. You knew the laws of the army—either **execution** or **life imprisonment** would be the sentence.

You were deeply distressed. Behind the barracks there was a mountain. At night you would go there, sit beside a large rock, weep, and beg the **Imam al-Mahdī (عليه السلام)** to rescue you from this calamity. You would remain there for an hour and then return home.

Days passed, but nothing changed. The inspectors were soon to arrive, and your worry grew heavier. One night you went again to the mountain, weeping profusely. With tearful eyes you turned to **Lady Fāṭimah (s.a.)** and prayed:

“O Fāṭimah! Ask your son, the Mahdī (عليه السلام), to come to my aid and save me, the helpless one!”

You pleaded intensely until sleep overcame you there on the mountain.

That night you saw **Lady Fāṭimah (s.a.)** in your dream. She told you:

“I have entrusted your request to my son, the Mahdī (عليه السلام). Tomorrow, go to the small coffeehouse on Tehran Street.”

You awoke to the sound of the **adhan**. Returning home, you prayed **Fajr**, and as the morning light spread, you went to **Tehran Street**, near the shrine of **Imām Riḍā (عليه السلام)**. You found the coffeehouse. An elderly man was there, serving tea to people. You waited a while, then approached him and introduced yourself, asking:

“Has anyone inquired about me?”

The old man replied:

“Yes, a young Sayyid asked about you. You must wait for him to come.”

Overjoyed, you waited until noon. But no one came. A thought struck your heart: perhaps you were unworthy of meeting the Master. It was better to **write down your request** and leave it with the old man.

You wrote:

“Peace be upon you, my Master! May I be your ransom! By the right of your mother Fāṭimah (s.a.), help me and rescue me from this calamity.”

You sealed the letter in an envelope and handed it to the old man, saying:

“When that young Sayyid comes, please give him this letter.”

You left the coffeehouse and returned an hour later. The old man saw you and called out:

“That Sayyid came. I gave him your letter. He wrote something in it and told me to give it back to you.”

You kissed the envelope, placed it upon your eyes, and opened it. Inside it read:

“The thieves wrapped the five rifles in a cloth and buried them under the earth in the same mountain behind the barracks. They are beside the very large stone where you used to sit and weep at night. The thieves wanted to carry them away, but because you were present there nightly, they could not. Go quickly, uncover them, and take the rifles back to the armory.”

You kissed the letter again and rushed to the mountain. Beside the large rock, you removed the soil and found the rifles exactly as described. You returned them to the barracks and placed them in storage—**thus you were saved from a great calamity.**

نام تو «شیخ کاظم اُزری» است، شاعری بلندآوازه هستی، در قرن دوازدهم در شهر بغداد زندگی می کنی، اشعار تو در دفاع از اهل بیت (علیهم السلام) زبانزد همه است.

در بازار بغداد قدم می زنی، برای خرید آمده ای، یکی از بازاری ها که دشمن اهل بیت (علیهم السلام) است تو را می بیند، او نزدیک تو می آید و به حضرت فاطمه (علیها السلام) ناسزا می گوید، تو بسیار ناراحت می شوی ولی کاری نمی توانی بکنی. حکومت در دست اهل سنت است و تو هیچ شاهی نداری تا این موضوع را ثابت کنی، (تو می دانی که عده ای از ناصبی ها در قدرت نفوذ کرده اند و سیاست های خود را اعمال می کنند، ناصبی ها ناسزا گفتن به اهل بیت (علیهم السلام) را روا می دانند).

چند ساعت می گذرد، فکری به ذهنت می رسد، صبح وقتی که او می خواهد مغازه اش را باز کند، کنارش می روی و دو نفری را که به حضرت فاطمه (علیها السلام) ظلم

ص: 75

کردند نام می بری و آنها را لعنت می کنی و با سرعت دور می شوی.

آن تاجر از شنیدن سخن تو، بسیار ناراحت می شود، تو کسانی را لعن می کنی که او آنها را بسیار مقدّس می داند، این برنامه هر روز توست، تو این گونه دلش را به درد می آوری، وقتی او لعن تو را می شنود خیلی ناراحت می شود، این از هر چیزی برای او سخت تر است!

چهل روز می گذرد، این کار هر روز توست، سرانجام او نزد قاضی بغداد می رود و به او گزارش می دهد، قاضی تو را می شناسد، درست است که تو شیعه هستی ولی شاعری مشهور هستی، او نمی تواند بدون دلیل، تو را زندانی کند، برای همین دستور می دهد تا فردا صبح خیلی زود، دو مأمور به مغازه آن تاجر بروند و در گوشه ای مخفی شوند و موضوع را بررسی کنند و گزارش آن را بیاورند. اگر ثابت شود که تو عُمَر و ابوبکر را لعنت کرده ای، زندان و شکنجه در انتظار توست.

شب فرا می رسد، وقت سحر حضرت فاطمه (علیها السلام) را در خواب می بینی و به تو چنین می گوید: «یا شیخ! غَیْر کَلَامَکَ: ای شیخ! سخن خود را تغییر بده!». از خواب بیدار می شوی، متوجّه می شوی رازی در میان است که تو از آن بی خبری.

صبح زود، مثل همیشه به سمت مغازه آن تاجر می روی، وقتی به در مغازه اش می رسی به جای آن کلمات، چنین می گویی: «ای تاجر! چرا چهارصد دینار مرا نمی دهی؟ آخر من چه گناهی کردم که به تو اعتماد کردم و پول به تو قرض دادم؟». تاجر می گوید: «ای شیخ! حرف هر روزت را بزن!»، تو جواب می دهی: «مدتی است که همین را می گویم ولی تو از رو نمی روی و قرض مرا

ص: 76

نمی دهی!».

پرده ای که در آخر مغازه است کنار می رود، آن دو مأمور از آنجا بیرون می آیند و به تاجر می گویند: «تو می خواهی به این بهانه، مال مردم را بخوری!»، پس دست او را می گیرند و نزد قاضی می برند و ماجرا را برای او می گویند، قاضی بسیار عصبانی می شود، او می گوید: «در شهری که من قاضی آن هستم چطور جرأت کردی به این بهانه، مال مردم را بخوری؟ حساب تو را می رسم!». او دستور می دهد تا تاجر را چند ساعتی، زندان و مقداری شکنجه کنند. سپس چهارصد دینار را از او می گیرد و به تو تحویل می دهد. (چهارصد دینار تقریباً با سیصد مثقال طلا برابری می کند).

فردا صبح که می شود، دوباره به سمت مغازه تاجر می روی و آن دو نفری را که حضرت فاطمه (علیها السلام) ستم کردند لعن می کنی و می گویی: «ای بر فلان و فلان لعنت!». تاجر رو به تو می کند: «ای صد هزار بار بر فلان و فلان لعنت!». تو از این سخن او تعجب می کنی و به او می گویی: «چه شده است که آنها را لعنت می کنی؟»، او جواب می دهد: «من از آنها دفاع کردم ولی این دفاع آنان چیزی جز ضرر برایم نداشت، فهمیدم که ناحق هستند».

ص: 77

Part 22 – The Dream That Saved Shaykh Kāẓim Uzri

Your name was **Shaykh Kāẓim Uzri**, a renowned poet. You lived in Baghdad in the twelfth century. Your poems in defense of the Ahl al-Bayt (علیهم السلام) were famous everywhere.

One day you were walking in the Baghdad market to purchase something. A shopkeeper—an enemy of the Ahl al-Bayt (عليهم السلام)—saw you. He approached and openly cursed Lady Fāṭimah (s.a.). You were extremely hurt, but you could do nothing. The government was under Sunni rule, and you had no witnesses to prove his crime. (You knew well that certain *Nāṣibīs* had infiltrated power and enforced their policies. These *Nāṣibīs* considered cursing the Ahl al-Bayt permissible).

Hours passed. An idea came to your mind: the next morning, when he would open his shop, you would pass by and loudly curse the two who had oppressed Lady Fāṭimah (s.a.), then quickly leave.

The merchant was enraged at hearing you curse those whom he held sacred. You repeated this act daily. Every day, when he heard your words, it cut his heart with pain. For him, this was harder than anything else.

Forty days passed in this manner. At last, he went to the judge of Baghdad and lodged a complaint. The judge knew you. Though you were a Shia, you were a famous poet. The judge could not imprison you without evidence. So he ordered two guards to secretly hide in the merchant's shop early the next morning. They would observe, and if it was proven that you cursed 'Umar and Abū Bakr, then prison and torture awaited you.

That night, at dawn, you saw Lady Fāṭimah (s.a.) in your dream. She said to you:

“Yā Shaykh! Ghayyir kalāmak – O Shaykh! Change your words!”

You awoke, realizing there was a hidden secret you did not know.

The next morning, as usual, you approached the shop. But instead of cursing, you cried out:

“O merchant! Why do you not give me my four hundred dinars? What sin did I commit by trusting you and lending you money?”

The merchant, surprised, replied:

“O Shaykh! Say your daily words!”

You said:

“For days I have been saying this, yet you still do not repay my debt!”

At that moment, the curtain at the back of the shop was pulled aside, and the two guards emerged. They turned to the merchant and said:

“So you wished to devour people's wealth under this pretense!”

They seized him and brought him before the judge, narrating the incident. The judge was furious:

“In a city where I am the judge, how dare you attempt to consume people's wealth under false pretenses? I will deal with you!”

He ordered the merchant imprisoned and tortured for several hours, then forced him to pay the four hundred dinars, which was handed to you. (Four hundred dinars equaled about three hundred *mithqāl* of gold).

The following morning, once again you passed by his shop and cursed those two who had oppressed Lady Fāṭimah (s.a.), saying:

“May the curse of Allah be upon so-and-so!”

This time, the merchant himself cried out:

“Yes! A hundred thousand curses upon so-and-so!”

You were astonished and asked:

“What has happened that you now curse them yourself?”

He replied:

“I once defended them, but such defense brought me nothing but harm. I realized they were in the wrong.”

در کشور الجزایر زندگی می کنی، از اهل سنت هستی. تنها دختر خانواده ای، وقت ازدواج توست، پسری که همه خوبی ها را دارد به خواستگاری تو می آید و تو با او ازدواج می کنی. تو احساس خوشبختی می کنی و از زندگی ات راضی هستی.

چهار سال می گذرد، شما بچه دار نمی شوید، به چند پزشک مراجعه می کنید و آنها می گویند تو نازا هستی. پدرت وقتی این ماجرا را می شنود، پول هایش را جمع می کند و تو را به فرانسه می فرستد، چند ماه در آنجا می مانی، هزینه زیادی می کنی ولی سرانجام ناامید به کشور خودت باز می گردی.

يك روز مادرشوهرت به تو می گوید: «پسرم نباید بیش از این صبر کند، باید تو را طلاق بدهد و با دختر دیگری ازدواج کند». این سخن، دل تو را به درد می آورد.

ص: 78

يك روز، برای خرید به بازار می روی، آنچه لازم داری خریداری می کنی و سوار اتوبوس می شوی تا به خانه برگردی، آخر اتوبوس دو صندلی خالی است، روی یکی از صندلی ها می نشینی، کنار خودت، کتابی را می بینی که باز است، از اطرافیان می پرسی: این کتاب مالِ شماست؟ آنها می گویند: نه.

آن کتاب را برمی داری، همان صفحه ای که باز است را مطالعه می کنی، شعری را می خوانی این شعر به زبان عربی است: «فَجَاءَ بِحَمْدِ اللَّهِ مَا كُنْتُ أَبْتَغِي...».

ترجمه آن چنین است: «خدا را شکر می کنم به آنچه می خواهم رسیدم تا از کسی سخن بگویم که روح و جان پیامبر است، او اُمّ ابیها است... ای دشمن! چرا این گونه به او ظلم کردی؟ چرا در خانه اش را آتش زدی؟ چرا او را بین در و دیوار قرار دادی؟ چرا بدنش را با تازیانه کبود کردی؟ ای قاتل! چرا بچه ای را که در رحم داشت کشتی؟ ای کسی که او را دوست داری هرگز مصیبت های او را از یاد نبر!...».

با خواندن این اشعار، حال تو منقلب می شود، اشك از چشمانت جاری می شود، این بانو کیست که به او این قدر ظلم شده است؟ تو «اُمّ ابیها» را نمی شناسی. (در کشورهای مثل الجزایر تلاش شده است تا مردم با خاندان پیامبر بیگانه باشند، تا کسی در آن کشورها زندگی نکند این حقیقت را نمی تواند باور کند، مردم واقعاً از دختر پیامبر خود، چیز زیادی نشنیده اید و این دسیسه بزرگ دشمنان حقیقت است).

کتاب را با خود به خانه میبری، آن اشعار را می خوانی و گریه می کنی، مظلومیت آن بانو، دل تو را می سوزاند، تو در حسرت يك فرزند هستی، با خود

ص: 79

می گویی: چرا بچه آن خانم را کشتند؟ چرا او را میان در و دیوار قرار دادند؟

خیلی گریه می کنی، در این میان به خواب می روی، در خواب می بینی که روی صخره ای نشسته ای که همانند آتش داغ است و نمی توانی از روی آن بلند شوی، ناگهان خانمی به سمت تو می آید که چهره ای نورانی دارد، او دست تو را می گیرد و تو را از آن صخره بلند می کند و سپسمی گوید: «امروز تو را از هر غم و غصّه ای نجات می دهم». سؤال می کنی: «تو کیستی؟» پاسخ می شنوی: «من اُمّ ابیها هستم».

از خواب بیدار می شوی، بوی عطری، همه جا را فرا گرفته است، غم و غصّه هایت را از یاد برده ای، صدای درِ خانه به گوش می رسد، همسرت از سر کار برگشته است، در را باز می کنی، همسرت وارد خانه می شود و می پرسد: «این بوی خوش از کجاست؟ آیا عطر جدیدی خریده ای؟»، به او می گویی: «شاید بوی خوش از کوچه به اینجا آمده است...».

فردا از همسایه ها سؤال می کنی که «اُمّ ابیها» کیست، یکی از آنها به تو می گوید: این یکی از لقب های فاطمه (علیها السلام) است، همان که دختر پیامبر ماست، «اُمّ ابیها» یعنی «مادر پدرش»، فاطمه (علیها السلام) به پیامبر، مهربانی زیادی نمود و برای همین، پیامبر این لقب را به او داد.

تصمیم می گیری درباره فاطمه (علیها السلام) تحقیق کنی، می خواهی بدانی که حکایت او چیست، چه کسی به او ظلم کرده است، به کتابخانه شهر خود می روی، در آنجا کتابی در این موضوع نمی یابی، ناچار می شوی در اینترنت جستجو کنی، با سایت های شیعه آشنا می شوی، کتاب های زیادی را می خوانی و کم کم با حقیقت آشنا می شوی، تو می فهمی کسانی که بعد از پیامبر به حکومت رسیدند

ص: 80

در حق فاطمه (علیها السلام) ظلم زیادی کردند، آنها باطل بودند و به دروغ ادّعی خلافت کرده اند.

تحقیق تو چند ماه طول می کشد و سرانجام به برکت فاطمه (علیها السلام) شیعه می شوی. روزی از روزها دردی در شکم خود احساس می کنی، به نزد پزشک می روی، او به تو خبر می دهد که تو دو ماه است حامله هستی، مات و مبهوت می شوی، با عجله به خانه می روی تا به شوهرت خبر بدهی، وقتی به خانه می رسی ماجرا را به او می گویی سجده شکر به جا می آوری. بعد از هفت ماه، پسر تو به دنیا می آید و اسم او را «علی» می گذاری.

ص: 81

Part 23 – From Barrenness to Blessing Through Lady Fāṭimah (s.a.)

You lived in Algeria and were from a Sunni family. You were the only daughter in your family. The time of your marriage arrived, and a young man with all the good qualities proposed to you. You married him and felt happiness and contentment in your life.

Four years passed, and you remained without children. You both consulted several doctors, and they all declared you infertile. When your father heard this, he gathered his savings and sent you to France for treatment. You stayed there for months, spent a great deal of money, but in the end, returned to your country disappointed.

One day, your mother-in-law told you: *“My son cannot wait any longer. He must divorce you and marry another woman.”* This pierced your heart with pain.

One day while shopping in the market, you bought what you needed and boarded a bus to return home. At the very back of the bus, there were two empty seats. You sat on one, and next to you lay an open book. You asked those around you if it belonged to them. They replied: “No.”

You picked up the book and began to read the page that was open. It was poetry in Arabic:

«...فَجَاءَ بِحَمْدِ اللَّهِ مَا كُنْتُ أَبْتَغِي»

Its translation was:

"I thank Allah that I have attained what I sought: to speak about the one who is the spirit and soul of the Prophet. She is Umm Abīhā. O enemy! Why did you wrong her so much? Why did you set fire to her door? Why did you crush her between the door and the wall? Why did you bruise her body with the whip? O killer! Why did you murder the child in her womb? O lover of her! Never forget her sufferings!"

Reading these lines shook you deeply. Tears flowed from your eyes. Who was this lady who suffered such oppression? You did not know who "Umm Abīhā" was. (In countries like Algeria, deliberate efforts had been made to keep people ignorant of the Prophet's family. Without living there, one cannot imagine how people truly had heard so little about the Prophet's own daughter. This was a major plot of the enemies of truth.)

You took the book home and read those poems again, weeping. The oppression of that Lady burned your heart. You longed for a child of your own, and you kept thinking: *"Why did they kill the child in her womb? Why did they crush her between the door and the wall?"*

You wept so much that eventually you fell asleep. In your dream, you saw yourself sitting on a burning rock, unable to rise. Suddenly, a luminous woman approached you. She held your hand and lifted you up from the burning rock and said: *"Today, I free you from all grief and sorrow."* You asked: *"Who are you?"* She replied: *"I am Umm Abīhā."*

You awoke to find a fragrance filling the entire room. Your sorrows had lifted. Just then, the door opened—your husband had returned from work. He smelled the fragrance and asked: *"Where is this beautiful scent coming from? Did you buy a new perfume?"* You answered: *"Perhaps the scent came in from the street..."*

The next day, you asked your neighbors who "Umm Abīhā" was. One of them told you: *"That is one of the titles of Fāṭimah (s.a.), the daughter of the Prophet. Umm Abīhā means 'the mother of her father,' for she cared for the Prophet with such deep love that he gave her this title."*

You resolved to research more about Lady Fāṭimah (s.a.)—to discover who she was and why she was wronged. You went to your city's library but found no books on the subject. So you turned to the internet. There, you discovered Shia websites, read many books, and gradually came to know the truth: that those who seized power after the Prophet had grievously oppressed Lady Fāṭimah (s.a.), and that their claim to the caliphate was false.

Your research lasted months, but in the end, through the blessing of Lady Fāṭimah (s.a.), you embraced Shī'ism.

Then one day, you felt pain in your stomach and went to the doctor. He told you: *"You are two months pregnant."* You were stunned. You rushed home to tell your husband the good news. Both of you fell in prostration of gratitude.

Seven months later, your son was born, and you named him 'Alī.

قسمت 24

در شهر قم زندگی می کنی و در آنجا مشغول تحصیل علوم دینی هستی، ایام فاطمیه که فرا می رسد تو برای اقامه عزای حضرت فاطمه (علیها السلام) به یکی از شهرها سفر می کنی و برای مردم منبر می روی و روضه می خوانی.

ایام فاطمیّه تمام می شود، تصمیم می گیری تا به شهر خود بروی، مدّتی است که پدر و مادر خود را ندیده ای، با همسر و دو فرزند خردسال خود حرکت می کنی، فصل زمستان است، چند ساعت که رانندگی می کنی به مسیر کوهستانی می رسی، برف شدید می شود، دیگر جاده به سختی دیده می شود، کمی که می گذرد می بینی که جاده بسته شده است، ماشین ها پشت سر هم ایستاده اند، تو هم پشت سر آنها متوقّف می شوی، کودکان تو در ماشین هستند، بخاری ماشین روشن است.

چهار ساعت می گذرد، غروب آفتاب نزدیک است، بنزین ماشین در حال تمام

ص: 82

شدن است، هوا بسیار سرد است، برف با شدّت می بارد. هوا رو به تاریکی می رود، می دانی که نیم ساعت دیگر بنزین تمام می شود، کمی جلو می روی که ناگهان ماشین در برف ها گیر می کند، نگرانی تو بیشتر می شود.

نگاهی به دو کودک خود می کنی، نگرانی تو برای آنهاست، نه پتویی در ماشین هست و نه غذایی. پشت فرمان نشسته ای، ناگهان ماجرای «اُمّ ایمن» به یادت می آید، اُمّ ایمن زنی بود که خدا به افتخار داد تا خدمت فاطمه (علیها السلام) را بنماید، زمانی در بیابان گرفتار شد، تشنگی بر او غلبه کرد، پس رو به آسمان کرد و گفت: «خدایا! من کسی هستم که خدمت فاطمه (علیها السلام) را کرده ام، چگونه راضی می شوی از تشنگی در اینجا جان بدهم؟»، خدا فرشته ای را فرستاد تا در آن بیابان به او ظرف آبی بدهد و او این گونه نجات پیدا کرد. (1)

این ماجرا در ذهنت خطور می کند و می گویی: «خدایا! من در ایام فاطمیّه نوکری حضرت فاطمه (علیها السلام) را می کنم...». بعد از لحظاتی به دلت می افتد از ماشین پیاده شوی، برف همه جا را فرا گرفته است، جز سفیدی و باد شدید چیزی به چشم نمی آید که ناگهان صدایی به گوشت می رسد: «حاج آقا! حاج آقا!»، چه کسی تو را صدا می زند؟ جوانی را می بینی که بیل در دست دارد و به سوی تو می آید، او از روستایی که در آن اطراف است به اینجا آمده است، او نزدیک می آید و تو را در آغوش می کشد زیرا او به روحانیونی که سیّد هستند، علاقه زیادی دارد. او از تو می خواهد تا به خانه اش بروید. سریع مسیر ماشین را با بیلی که همراه دارد باز می کند تا بتوانی

ماشین را در کناری پارک کنی. او به خانه می رود و پتو می آورد، یکی از کودکان را داخل پتو می پیچد و به خانهمی برد، بعد از لحظاتی باز می گردد، کودک دیگر تو را در پتو می پیچد و تو و همسرت همراه او حرکت می کنید.

ص: 83

1- . یا ربّ انا خادمة فاطمة، تقتلني عطشا: الخرائج ج 2 ص 520، بحار الانوار ج 43 ص 28.

وارد خانه او می شوید، خانه ای بزرگ و مجلل در دل روستا که بسیار گرم است، بچه ها چقدر خوشحال می شوند، آنها شروع به بازی می کنند، همسر او شام را آماده می کند.

هوا تاریک شده است، دیگر وقت آن است که نماز مغرب را بخوانی، با آب گرم وضو می گیری و به نماز می ایستی.

سفره را می اندازند، شام خوشمزه ای برای شما آماده شده است، سر سفره که می نشینی، ناگهان به یاد آن می افتی که ساعتی پیش چقدر نگران بودی، اما به لطف حضرت فاطمه (علیها السلام) اکنون در کمال آرامش هستی.

ص: 84

Part 24 – Stranded in the Snow and Rescued by the Grace of Lady Fāṭimah (s.a.)

You lived in Qom, studying the religious sciences. When the days of Fāṭimiyyah arrived, you would travel to different cities to hold mourning gatherings and recite majālis for Lady Fāṭimah (s.a.).

When the Fāṭimiyyah period ended, you decided to return to your hometown. It had been some time since you had seen your parents. You set off with your wife and two small children. It was winter. After driving for several hours, you reached a mountainous road. Heavy snow began to fall, the road became barely visible, and before long, the way was completely blocked. Cars lined up one after another. You too stopped your car. Inside, your children sat close by, and the heater was running.

Four hours passed. Sunset was near. The fuel was running out. The weather was bitterly cold, and the snowstorm continued. Darkness was falling, and you knew that within half an

hour the petrol would finish. You tried to move forward a little, but the car became stuck in the snow. Anxiety overwhelmed you.

You looked at your two children—your worry was only for them. There were no blankets in the car, no food either. Sitting behind the wheel, suddenly the story of **Umm Ayman** came to your mind. She was the woman honored by Allah to serve Lady Fāṭimah (s.a.). Once, when she was stranded in the desert and thirst overcame her, she raised her hands to the sky and said: *“O Allah! I am the one who served Fāṭimah (s.a.). Will You let me die of thirst here?”* Then Allah sent an angel who gave her a container of water, and she was saved. This story filled your thoughts, and you said: *“O Allah! In the days of Fāṭimiyyah I serve Lady Fāṭimah (s.a.)...”*

Moments later, your heart prompted you to step out of the car. Snow covered everything—nothing could be seen except white snow and strong winds. Suddenly, a voice called out: *“Ḥājj Āqā! Ḥājj Āqā!”* Who was calling you?

You saw a young man approaching with a shovel in his hand. He had come from a nearby village. He came close and embraced you warmly, for he deeply loved scholars—especially those who were Sayyids. He invited you and your family to his home. He quickly cleared a path with his shovel so you could park your car safely.

He returned with blankets, wrapped one of your children in a quilt, and carried him home. A little later, he came back and carried the other child wrapped in another quilt. You and your wife followed him.

You entered his house: a large, warm, beautiful home in the heart of the village. The children were delighted and began playing happily. His wife prepared dinner for you.

It was now dark. Time for the Maghrib prayer had arrived. With warm water, you made wuḍū' and stood for prayer. Then the meal was laid out before you—delicious food.

As you sat down, you suddenly remembered how anxious and helpless you had been only an hour earlier. And now, by the grace of Lady Fāṭimah (s.a.), you were safe, warm, and at peace.

قسمت 25

نزدیک به بیست سال در حوزه علمیه درس خواندی، بعد از آن تصمیم گرفتی برای دفاع از اهل بیت (علیهم السلام) کتاب بنویسی، خدا را شکر می کنی که به تو این توفیق را عطا کرد و توانستی در این راه گام برداری، چند کتاب درباره حضرت فاطمه (علیها السلام) نوشتی، در این مسیر، شش ماجرا برای تو پیش آمده است (ماجرای شماره 25 تا 30) در اینجا به ترتیب، ذکر می شود:

ماه رمضان است، نماز ظهر را خوانده ای، یکی از آشنایان به تو زنگ می زند و خبر می دهد پدرت را به بیمارستان برده اند و باید هر چه زودتر به آنجا بروی، سریع حرکت می کنی و به بیمارستان می روی.

می خواهی سمت تخت پدر بروی که یکی از دوستان نزد تو می آید، اشك در چشمان او جمع شده است، او می گوید: «پدر سخته مغزی کرده است و حالش مساعد نیست».

ص: 85

کنار تخت پدر می روی، فقط چشمان پدر باز است ولی نمی تواند سخن بگوید، به آرامی صورتش را می بوسی، خودت را کنترل می کنی، مبادا پدر اشك تو را ببیند!

تنها پسر خانواده ای، سریع به خواهرانت زنگ می زنی و ماجرا را به آنان می گویی، از آنان می خواهی هر چه زودتر خود را به بیمارستان برسانند، آنها همراه با دیگر بستگان به بیمارستان می آیند، وقتی پدر را می بینند، گریه می کنند، آنان را آرام می کنی....

خیلی دلت می خواهد تو هم گریه کنی، پدر تکیه گاه بزرگی برای توست، از کودکی پدر برای تو زحمت فراوان کشیده است، او با تمام وجود به تو یاری می رساند تا بتوانی برای اهل بیت (علیهم السلام) قلم بزنی، اکنون او روی تخت بیمارستان است و نمی تواند سخن بگوید، به چشمانش نگاه می کنی. نگاه او، دل تو را به درد می آورد، سخته نیمی از بدن و زبان او را فلج کرده است، چه آینده ای در انتظار اوست؟

پدر را به سمت سالنی می برند تا از مغز او، عکس بگیرند، تو همراه او هستی، اینجا دیگر کسی کنارت نیست، سرت را روی قلب پدر می گذاری، اشك از چشمانت جاری می شود، آرام اشك می ریزی و با حضرت فاطمه (علیها السلام) سخن می گویی...

این سخنان از صمیم قلب توست: «بانوی من! بی پدر شدن برای من زود است، از تو شفای پدرم را می خواهم! خودت می دانی که چند کتاب برایت نوشته ام، خیلی ها آن کتاب ها را خواندند و بر مظلومیت تو اشك ریختند، به اشك آنان، تو را قسم می دهم و از تو می خواهم پدر مرا شفا بدهی!».

ص: 86

پیشانی پدر را می بوسی، پدر را به اتاق مخصوص می برند، وقت نماز نزدیک است، برای خواندن نماز باید به مسجد بروی، ماه رمضان است، مردم منتظر تو هستند.

نماز را می خوانی، زود از محراب برمی خیزی و راهی بیمارستان می شوی، در مسیر به تو زنگ می زنند و خبر می دهند که پدر شفا گرفته است و می تواند سخن بگوید، خودت را کنار او می رسانی، او را می بینی که روی تخت نشسته است، سلام می کنی و او جواب سلام تو را می دهد...

دو روز بعد، پدر از بیمارستان مرخص می شود، او با پای خود به خانه می آید، تو نمی دانی چگونه از حضرت فاطمه (علیها السلام) تشکر کنی، آن روز که پدر بستری بود چهار بیمار دیگر هم سخته کرده بودند ولی آن چهار نفر، هیچ کدام از بستر بیماری بلند نشدند، سه نفر آنان از دنیا رفته است، ولی پدر تو سالم و سرحال به زندگی عادی خود باز می گردد و دوباره پشت و پناه تو در مسیر نویسندگی می شود.

ص: 87

Part 25 – A Father’s Illness and a Son’s Plea

For nearly twenty years you had studied in the seminary. After that, you resolved to dedicate your pen to defending the Ahl al-Bayt (علیهم السلام). You thanked Allah for granting you this success, and you had already written several books about Lady Fāṭimah (s.a.). Along this journey, six events happened to you (numbered 25 to 30). Here begins the first of them. It was the month of Ramaḍān. After finishing the noon prayer, you received a call from an acquaintance: your father had been taken to the hospital, and you must come quickly. You rushed at once.

As you approached your father’s bed, a friend came toward you with tears in his eyes and said: *“Your father has had a stroke, his condition is not good.”*

You stood beside your father’s bed. His eyes were open, but he could not speak. You kissed his face gently, holding back your tears—lest he see them.

You were the only son of the family. Quickly you phoned your sisters and told them the news, urging them to come at once. Soon they arrived with other relatives. When they saw their father, they wept. You tried to calm them.

In your heart, you too longed to cry. Your father had been your great support, working tirelessly since your childhood so that you could dedicate yourself to writing for the Ahl al-Bayt (علیهم السلام). Now he lay on the hospital bed, unable to speak. His gaze pierced your heart with pain. Half his body and his tongue had been paralyzed by the stroke. What future awaited him?

They wheeled him toward the radiology room for a brain scan. You walked beside him. Now, with no one else near, you laid your head on your father's chest. Tears streamed from your eyes, and you whispered to Lady Fāṭimah (s.a.):

"My Lady! It is too soon for me to lose my father. I beg you for his healing. You know how many books I have written for you, and how many have read them and shed tears for your مظلومية (oppression). I beseech you by their tears—grant my father health."

You kissed his forehead as they wheeled him into the special ward. It was nearly prayer time. It was Ramaḍān, and the people awaited you at the mosque. You went, led the prayer, and then left quickly for the hospital.

On the way, you received a call: *"Your father has recovered; he can speak again."* You rushed to him and found him sitting up in bed. You greeted him, and he replied to your greeting.

Two days later, your father was discharged from the hospital, walking home on his own feet. You could not find words enough to thank Lady Fāṭimah (s.a.). That day, four other patients had also suffered strokes, yet none of them recovered. Three of them passed away, while your father returned to life healthy and strong—once again your support in the path of writing.

قسمت 26

به خلوت خویش پناه برده بودی تا درباره حضرت فاطمه (علیها السلام) بنویسی، از دنیا همان گوشه اتاق خودت را می خواهی تا بتوانی قلم بزنی، خلوت برای تو، چیزی شبیه به بهشت است.

آن روز، پسر هفت ساله ات در خانه بود و بازی می کرد، شخص دیگری پیش شما نبود، همسرت به مهمانی رفته بود، تو می نوشتی و صفحه های کتاب را یکی بعد از دیگری شکل می دادی.

به دل تاریخ سفر کرده بودی و از مظلومیّت فاطمه (علیها السلام) می نوشتی، از ظلم و ستمی که بر آن بانو روا داشتند سخن می گفتی، در دنیای خودت بودی که صدای افتادن چیزی به گوشت می رسد، لحظه ای به صدا دقت می کنی، چیز دیگری نمی شنوی، برای همین به نوشتن ادامه می دهی، خیال می کنی که صدا از بیرون خانه است.

ص: 88

لحظاتی می گذرد، دیگر سر و صدای پسرت به گوش نمی رسد، يك لحظه نگران می شوی، از جا برمی خیزی و به اتاق دیگر می روی، پسرت را نمی بینی، به سمت آشپزخانه می روی می بینی که پسرت وسط آشپزخانه افتاده است و در یخچال باز است، او می خواسته چیزی را بالای یخچال

بردارد به بالای یخچال رفته است ولی نتوانسته خودش را کنترل کند و محکم از سر به زمین افتاده است.

سریع می دوی، صورت بچه ات سیاه شده است، او را در آغوش می گیری و بلند صدایش می زنی، ولی جوابی نمی شنوی، خیلی مضطرب می شوی، قلبت فرو می ریزد، او را بلند می کنی و به سمت کوچه حرکت می کنی تا بچه را به بیمارستان ببری. (در خانه با لباس راحتی بودی، با همان حال به بیرون خانه می روی، آن قدر مضطرب هستی که فکر نمی کنی يك روحانی با آن حال به کوچه نمی رود).

وقتی می خواهی از خانه بیرون بروی از اتاق خودت عبور می کنی، همان جایی که داشتی کتاب می نوشتی ناخودآگاه چنین می گویی: «یا فاطمه! من داشتم برای تو می نوشتم...».

چند قدم از خانه دور می شوی که ناگهان بچه ات چشمان خود را باز می کند و می گوید: «بابا!». تو آن قدر نگرانی که دقت نمی کنی چه شده است، پسرت به دنیا باز گشته است! هدف تو این است که هر چه زودتر به بیمارستان برسی، یکی از همسایه ها تو را می بیند، بچه را از تو می گیرد، تو سریع می روی و لباس خودت را برمی داری و به سمت بیمارستان می روی...

اکنون پسرت روی تخت نشسته است و لبخند می زند، پزشك او را به دقت

ص: 89

معاینه می کند، هیچ مشکلی در او نمی بیند، او می گوید: «اگر امشب حالت تهوع به او دست داد او را بیاورید تا عکس از سر او بگیریم، ولی فکر نکنم نیازی به این کار باشد».

به سوی خانه برمی گردی، پسرت مشغول بازی می شود، کامپیوتر تو هم روشن است، پشت میز خودت می روی و مشغول نوشتن می شوی، زیرا می دانی که بهترین شکرگزاری این است که آن کتاب را تمام کنی و جوانان را با مظلومیّت حضرت فاطمه (علیها السلام) آشنا سازی.

همسرت به خانه می آید، همه چیز عادی است، نیازی نمی بینی چیزی به او بگویی، سال های سال این ماجرا را بیان نکردی ولی سرانجام تصمیم گرفتی آن را بازگو کنی، دوست داشتی مردم

بدانند اگر کسی قدمی کوچک برای حضرت فاطمه (علیها السلام) برداشت، آن حضرت آن را فراموش نمی کند....

ص: 90

Part 26 – A Writer’s Plea and a Mother’s Mercy

You had secluded yourself to write about Lady Fāṭimah (s.a.). From the world, you desired nothing more than that small corner of your room where you could put pen to paper. That solitude was, for you, like a glimpse of paradise.

That day, your seven-year-old son was at home, playing. No one else was there—your wife had gone to a gathering. You wrote steadily, filling one page after another, journeying deep into history, recording the oppression and suffering inflicted upon Lady Fāṭimah (s.a.). You were immersed in your work when suddenly you heard the sound of something falling. For a moment you paused, listening carefully, but then, hearing nothing more, you assumed it came from outside and returned to your writing.

Moments passed, and then you realized you could no longer hear your son’s playful noises. Concerned, you rose and went to the other room—he was not there. You rushed to the kitchen and found him lying unconscious on the floor, the refrigerator door wide open. He had tried to reach something on top of the fridge but had lost his balance and fallen, striking his head hard on the ground.

You ran quickly to him—his face had turned dark, and you lifted him into your arms, calling his name loudly, but there was no response. Panic filled your heart, your chest tightened, and you hurried toward the street, intent on rushing him to the hospital. You were still in your house clothes, but your desperation left no thought for appearances—how could a clergyman appear like that in public? Yet nothing mattered now except your son.

As you passed your study—the very room where you had been writing—you instinctively cried out: *“O Fāṭimah! I was writing for you...”*

You had only taken a few steps outside when suddenly your son opened his eyes and softly said: *“Baba!”* You were so overwhelmed that you did not even stop to reflect on what had just happened—you only wanted to reach the hospital as soon as possible. A neighbor saw you and quickly took the boy from your arms, giving you a chance to change your clothes. Together, you went to the hospital.

Now your son was sitting upright on the hospital bed, smiling. The doctor examined him carefully and found no injury. He said: *“If he feels nausea tonight, bring him back for a head scan, though I don’t think it will be necessary.”*

You returned home. Your son was already back to playing. Your computer still glowed on the desk, and you sat again to write—for you knew the best way to show gratitude was to finish that book, to let young people learn of Lady Fāṭimah’s مظلومية (oppression).

When your wife came home, everything seemed normal, and you saw no reason to burden her with what had happened. For many years you kept this story to yourself. But eventually,

you decided to share it—for you wished people to know: if anyone takes even a small step for Lady Fāṭimah (s.a.), she never forgets it.

قسمت 27

راه نویسندگی را انتخاب کرده ای و بیشتر وقت خود را صرف نوشتن می کنی، ولی گاهی به عنوان «روحانی کاروان» همراه کاروان های حج و عمره به عربستان سفر می کنی، عشق عجیبی به شهر مدینه داری و لحظه شماری می کنی که چه زمانی به آن شهر می روی.

مدیر یکی از کاروان های تهران به تو زنگ می زند، قرار است دو ماه دیگر همراه او به سفر عمره بروی، از طرف دیگر، یکی از کتاب های عربی تو در مسابقه ای به رتبه برتر دست پیدا می کند و برگزارکنندگان آن مسابقه به تو جایزه نقدی می دهند، خیلی خوشحال می شوی و تصمیم می گیری با آن همسرت را به این سفر ببری زیرا او تا به حال به این سفر نرفته است.

مقدمات سفر را فراهم می کنی، همه چیز آماده می شود، فقط دو روز به پرواز مانده است، روز جمعه است، برای سخنرانی در جلسه کاروان به تهران

ص: 91

می روی، همسرت در خانه است، بچه شما كوچك است و گوشه ای از فرش خانه نیاز به شستن پیدا می کند، همسرت صبر نمی کند تا تو برگردی و با هم فرش را بشوید، خودش فرش را به داخل حیاط می برد، وقتی آب روی فرش می ریزد، سنگینی آن چند برابر می شود، می خواهد آن را کناری بکشد که ناگهان کمرش به شدت درد می گیرد.

وقتی از تهران برمی گردی می بینی که همسرت از درد به خود می پیچد، وقتی نزد پزشك می روید متوجه می شوی دیسك كمر او آسیب دیده است و باید يك ماه، استراحت کند و ده روز هم نباید اصلاً از جای خود بلند بشود.

به خانه برمی گردی، تختی برای او تهیه می کنی تا روی آن استراحت کند، با كوچك ترین حرکت، درد ناحیه كمر شدید می شود، با خود فکر می کنی که دیگر همسرت نمی تواند همراه تو به این

سفر بیاید، می خواهی با مدیر کاروان تماس بگیری و به او ماجرا را بگویی، ولی نگاه به ساعت می کنی، دیر وقت است، بهتر است صبح تماس بگیری.

با خود فکر می کنی که با این شرایط شاید خودت هم نتوانی به سفر بروی، صد و پنجاه نفر به این سفر می آیند و نیاز به راهنمایی تو برای انجام اعمال عمره دارند، در این دو روز، دیگر نمی شود جایگزینی پیدا کنند، ویزای عربستان يك هفته وقت لازم دارد، اینجاست که به حضرت فاطمه (علیها السلام) توسّل پیدا می کنی و از او می خواهی تو را کمک کند.

خیلی خسته ای، از ساعت پنج صبح تا الان استراحت نکردی، سرت را روی زمین می گذاری و خواب چشمان تو را می رباید، بانویی رشید را می بینی که با چادر سیاه کنار تخت همسرت ایستاده است و به او دعا می کند....

ص: 92

صدایی به گوشت می رسد، این همسرت است که به نماز صبح ایستاده است، تعجب می کنی، او به رکوع و سجده می رود، عجب! او که دیشب نمازش را به زحمت نشسته خواند و نمی توانست از تخت بلند بشود، چه شده است؟ بلند می شوی و نماز خودت را می خوانی، می بینی که همسرت با فنجان چای نزد تو می آید، به سجده شکر می روی و سپس از حضرت فاطمه (علیها السلام) تشکر می کنی، قطره های اشك از گوشه چشمت بر سجّاده ات می غلطد....

دو روز بعد همراه با همسرت روبروی گنبد سبز پیامبر ایستاده اید و زیارت نامه می خوانید، بعد از مدّتی برای انجام اعمال عمره به مکه می روید و او اعمال را خودش انجام می دهد، سعی بین صفا و مروه، چهار کیلومتر است، همه این مسیر را خودش راه می رود و دردی را احساس نمی کند....

ص: 93

Part 27 – Healing Before the Journey

You had chosen the path of writing and devoted most of your time to it, but sometimes you would also travel as a *rūḥānī kārvān* (religious guide of the caravan) to Hajj and 'Umrah. You

had an extraordinary love for the city of Madinah, always counting the moments until you could visit it again.

One day, the manager of a Tehran caravan called you—it was decided that in two months you would accompany them on an 'Umrah trip. Around the same time, one of your Arabic books won a top position in a competition, and the organizers awarded you a cash prize. Overjoyed, you decided to take your wife along for this journey since she had never been before.

You began preparing for the trip. Everything was ready—only two days remained before the flight. On Friday, you went to Tehran to deliver a speech at a caravan gathering. Meanwhile, at home, your wife was alone with your small child. A corner of the carpet needed washing, and she did not wait for you to return so that you could wash it together. She dragged the carpet into the yard. When she poured water over it, its weight multiplied. As she tried to move it aside, suddenly her back was struck with excruciating pain.

When you returned from Tehran, you found your wife writhing in agony. The doctor informed you that she had damaged a spinal disc and needed a full month of rest—ten days of which she could not rise from bed at all.

You returned home and arranged a bed for her to rest on. With the slightest movement, her pain would intensify. You thought to yourself that she would no longer be able to accompany you on the journey. You wanted to call the caravan manager and explain, but when you looked at the clock, it was too late at night. You decided to call in the morning. Another worry pressed upon you: perhaps you yourself could not go either. One hundred and fifty people depended on you to guide them through the 'Umrah rituals. With only two days left, it was impossible to find a replacement—after all, the visa for Saudi Arabia took a week to process. In that moment, you turned in *tawassul* to Lady Fāṭimah (s.a.), begging her for help.

You were utterly exhausted—you hadn't rested since five in the morning. Laying your head on the ground, sleep overtook you. In your dream, you saw a noble Lady dressed in a black chador standing beside your wife's bed, raising her hands in supplication for her.

Then, a sound reached your ears—it was your wife, standing in prayer at dawn! Amazed, you watched as she performed *rukū'* and *sujūd*. Just last night she had struggled to pray while sitting and could not rise from the bed. What had happened? You stood and prayed your own *ṣalāh*, and then she came to you carrying a cup of tea. You fell in prostration, tears streaming down your face, thanking Lady Fāṭimah (s.a.).

Two days later, you and your wife stood before the Green Dome of the Prophet (ﷺ), reciting the *ziyārah*. Later, you both traveled to Makkah to perform the rituals of 'Umrah. She walked the entire distance of *sa'ī* between Ṣafā and Marwah—four kilometers—without pain.

قسمت 28

بار دیگر به سفر حجّ می روی، وقتی به مدینه می رسی، چند نفر از دوستانت که کتاب های تو را خوانده اند تو را می بینند، قرار می شود فردا صبح با هم به قبرستان بقیع بروید، فردا که می شود در بقیع با صدایی آرام چنین زمزمه می کنی:

یا فاطمه من عقده دل واکردم***گشتم ولی قبر تو را پیدا نکردم

سپس زیارت نامه حضرت فاطمه (علیها السلام) را می خوانی و دوستان با تو، آن را زمزمه می کنند، ناگهان مأمور وهابی به سراغت می آید و از تو می خواهد همراهش بروی، وقتی دوستان این منظره را می بینند، اعتراض می کنند، مأمور، مشت محکمی به پهلوی تو می زند و دست تو را محکم می گیرد و تو را همراه خود می برد، از دوستان می خواهی که آرامش خود را حفظ کنند و بهانه ای به دست وهابی ها ندهند.

ص: 94

ساعتی می گذرد، تو در بازداشت موقت هستی، گوشی همراه تو را گرفته اند و اصلاً اجازه نمی دهند به کسی خبر بدهی. تشنه هستی ولی از آب خبری نیست، لحظه ای می خواهی بنشینی که مأمور بر سرت فریاد می زند: «بایست! حق نداری بنشینی! حق نداری به دیوار تکیه بدهی». پهلوی تو هنوز درد می کند، آن مأمور، ضربه اش را بسیار محکم زده است، او گاهی با پوزخند می گوید: «تو را روانه دادگاه می کنیم. زندان در انتظار توست».

ساعتی می گذرد، تو هنوز سرپا ایستاده ای، تشنگی هم بر تو غلبه کرده است، لحظه ای به بانوی کرامت متوسل می شوی و از او یاری می خواهی، تو زائر قبر گمشده او هستی...

در اتاق باز می شود، جوانی که چپیه قرمزی بر سر دارد وارد می شود، مأمور از جای خود بلند می شود و به او احترام می گذارد و سپس درباره تو سخنانی می گوید. آن جوان نزدیک می آید و می گوید: «اسم هتل؟».

متوجه می شوی که می خواهند تو را به دادگاه بفرستند، پرسیدن نام هتل، نشانه آن است که می خواهند گذرنامه ات را از آنجا بگیرند و تو را روانه دادگاه کنند، شنیده ای که اگر کسی در دادگاه به جرم اخلال در نظم محکوم شود حداقل سه ماه زندان در انتظار اوست.

تو در جواب چنین می گویی: «أنوار الزَّهراء» این نام هتلی است که در آن اقامت داری، وقتی نام هتل را می بری آن جوان می گوید: «رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الزَّهراء». یعنی «خدا از زهرا (علیها السلام) خشنود باشد». عرب ها «رَضِيَ الله» را وقتی می گویند که می خواهند کسی را که از دنیا رفته

است، احترام بگیرند. وقتی این سخن را از او می شنوی بی اختیار سر خود را جلو آوری و سینه او را

ص: 95

می بوسی، (وقتی او نام حضرت فاطمه (علیها السلام) را احترام کرد، تو او را بوسیدی، دقیقاً روی قلب او را بوسیدی). خودت هم نمی دانی چطور شد که این کار را کردی، به راستی چه کسی به ذهن تو این را انداخت؟

وقتی آن جوان این کار تو را می بیند، مات و مبهوت می شود، او اصلاً انتظار چنین رفتاری را نداشته است، سه ساعت تو را بازداشت کرده بودند، به پهلویت ضربه زده بودند، تشنگی ات داده بودند، ولی تو در این میان او را بوسیده بودی، برای همین آن جوان، مات و مبهوت شده بود. (معلوم است در میان هزاران وهابی، یکی مانند آن جوان پیدا نمی شود، او يك استثناء بود که این گونه به نام فاطمه (علیها السلام) احترام گذاشت).

جوان از آن مأمور می خواهد اتاق را ترك کند، مأمور می رود، بعد از مدتی، آن جوان درِ اتاق را باز می کند و تو را از راهرویی باریک عبور می دهد، مقداری راه که می روید، به درِ اصلی می رسید، او در را باز می کند، تو گنبد سبز پیامبر را می بینی، آن جوان داخل می شود و در را می بندد، اکنون تو آزاد و رها هستی، بار دیگر به سوی پنجره های بقیع می روی و با صدایی آرام، بقیه زیارت نامه را می خوانی...

ص: 96

Part 28 – Arrest in al-Baqī‘

Once again, you set out for Hajj. When you reached Madinah, a few of your friends who had read your books met you. It was agreed that the next morning you would all go together to the graveyard of al-Baqī‘.

The next day, in al-Baqī‘, you whispered softly:

*“Yā Fāṭimah, I have not been able to release the knot of my heart;
I searched, but I could not find your grave.”*

Then you recited the *ziyārah* of Lady Fāṭimah (s.a.), and your friends recited it quietly with you. Suddenly, a Wahhābī guard approached you and demanded that you come with him.

When your friends saw this, they protested. The guard struck you with a hard punch to your side, seized your hand tightly, and dragged you away. You asked your friends to remain calm and not give the Wahhābīs any excuse.

An hour passed. You were in temporary detention. They had taken your phone and would not allow you to contact anyone. You were thirsty, but no water was given. When you tried to sit for a moment, the guard shouted at you: “*Stand up! You are not allowed to sit! You are not allowed to lean against the wall!*” Your side still hurt from the blow—he had struck you very hard. From time to time, he sneered: “*We will send you to court. Prison awaits you.*”

Another hour passed—you were still forced to stand. Thirst overwhelmed you. For a moment, you turned in *tawassul* to the Noble Lady (عليها السلام), seeking her help—you were, after all, a pilgrim visiting her lost grave...

The door opened. A young man wearing a red *shemāgh* entered. The guard stood up quickly and showed him respect, then spoke about you. The young man came closer and asked: “*Hotel name?*”

You realized they were planning to send you to court. Asking your hotel name meant they wanted to take your passport from there and move you toward trial. You had heard that if someone was convicted of “disturbing order” in court, a minimum of three months’ imprisonment awaited them.

You replied: “*Anwār al-Zahrā’*.” This was the name of the hotel where you were staying. When he heard it, the young man said: “*Raḍiya’Allāhu ‘an al-Zahrā’*”—“May Allah be pleased with al-Zahrā’ (عليها السلام).” Arabs usually say *Raḍiya’Allāh* when they wish to show respect for someone who has passed away.

When you heard this, you instinctively leaned forward and kissed his chest—exactly over his heart. (When he showed respect to the name of Lady Fāṭimah (s.a.), you kissed him; you yourself didn’t even know how it happened, or who placed the idea in your heart.)

When the young man saw what you had done, he was stunned. He had not expected such an act. For three hours, they had detained you, struck your side, and deprived you of water—yet in the middle of all that, you kissed him. He was left astonished. (It was clear that among thousands of Wahhābīs, there was this one young man who was different—an exception who showed respect for the name of Fāṭimah (s.a.)).

The young man asked the guard to leave the room. The guard left. After some time, the young man opened the door and led you through a narrow corridor. Walking a short distance, you reached the main door. He opened it, and you saw the Green Dome of the Prophet. The young man went inside and closed the door. You were now free. Once again, you walked toward the windows of al-Baqī and quietly completed the recitation of the *ziyārah*...

قسمت 29

آن زمان فقط پنج کتاب نوشته بودی، تو در آغاز راه نویسندگی بودی. شبی از شب ها، پارچه ای سبز را برداشتی و روی آن چنین نوشتی: «وقف بر اهل بیت (علیهم السلام)»، و آن را به پیشانی خود بستی، تو این گونه خودت را وقف کردی... .

آن شب از سفر مگه باز می گشتی، در فرودگاه «جده» بودی، خدا را شکر کردی که توانستی در این سفر، وظیفه خود را انجام بدهی و راهنمای خوبی برای کسانی باشی که می خواستند اعمال عمره را انجام بدهند.

ساعت هشت شب است، همراه با کاروان به گیت کنترل گذرنامه می روید، گذرنامه خود را تحویل مأمور فرودگاه می دهی، او مهر خروج از عربستان را به روی گذرنامه می زند، نیم ساعت بعد وارد هواپیما می شوی، مهماندار به فارسی «خوش آمد» می گوید، پرواز شما با يك هواپیمای ایرانی است.

ص: 97

وقتی همه سوار هواپیما می شوند، کمر بند ایمنی خود را می بندی و منتظر می مانی. دیگر هواپیما آماده پرواز است، صدای موتور هواپیما به گوش می رسد، هواپیما سرعت می گیرد، دیگر وقت آن است که هواپیما از زمین بلند شود که ناگهان صدای هولناکی به گوش می رسد، هواپیما از باند منحرف می شود، فریادها بلند می شود، ترس و اضطراب همه را فرا می گیرد، از زیر هواپیما آتش بلند می شود، آتش فقط چهار متر با مخزن بنزین فاصله دارد، هواپیما تکان های شدید می خورد... اینجا دیگر جای توّسل است: «یا فاطمه...».

لحظاتی می گذرد، هواپیما متوقّف می شود، ماشین های آتش نشانی به سرعت به سوی هواپیما می آیند، صدای آژیر به گوش می رسد، آنان تلاش می کنند آتش را خاموش کنند، بوی دود همه جا را فرا گرفته است، درهای هواپیما باز می شود، مهمانداران، مسافران را با عجله خارج می کنند.

وارد سالن انتظار می شوید، عده ای روی صندلی ها می نشینند، عده ای هم با گوشی همراه سخن می گویند و خبر سلامتی خود را به خانواده های خود می دهند، سر و صدا زیاد است، بعضی ها هنوز گریه می کنند...

سراغ یکی از مهمانداران هواپیما می روی و با او سخن می گویی، او برایت می گوید امشب تا مرگ فقط پنج ثانیه فاصله داشته اید و از چه خطر بزرگی، نجات یافته اید، آری، هنگامی که هواپیما می

خواسته از زمین بلند شود چرخ آن آتش گرفته است، اگر این حادثه فقط چند ثانیه دیرتر اتفاق می افتاد، هواپیما دیگر قابل کنترل نبود و معلوم نبود چه پیش می آمد!

گذرنامه خود را تحویل مأمور سعودی می دهید بار دیگر مهر ورود به

ص: 98

عربستان به آن می زنند. سپس سوار اتوبوس می شوید و به سوی هتل حرکت می کنید. در اتوبوس، کنار تو یکی از همسفرانت (که سیّد و اهل علم است) نشسته است، تو سخن مهماندار را بازگو می کنی، او لحظه ای به فکر فرو می رود و سپس می گوید: «در جمع ما، چند نفر، کار نیمه تمام داشته اند، آنها کاری را شروع کرده اند و باید آن را به پایان برسانند، خدا امشب به آن ها و به همه ما مهلت داد...».

به هتل می رسید، سریع کلید اتاق ها را تقسیم می کنند، چای و شام آماده است. بعد از شام به اتاق خود می روی و به فکر فرو می روی، به توسلّی که در آن لحظه هولناک به حضرت فاطمه (علیها السلام) داشتی فکر می کنی، تو به آینده می اندیشی... .

ص: 99

Part 29 – Five Seconds from Death

At that time, you had written only five books. You were just at the beginning of your journey as a writer. One night, you took a green cloth and wrote on it: “Dedicated to the Ahl al-Bayt (علیهم السلام),” then tied it around your forehead. In this way, you dedicated yourself to them...

That same night you were returning from a trip to Mecca. You were at Jeddah airport, thanking Allah that you had been able to fulfill your duties on this journey and serve as a good guide for those performing the rites of ‘Umrah.

It was eight o’clock in the evening. Together with your caravan, you went to the passport control gate. You handed your passport to the airport officer, who stamped your exit from Saudi Arabia. Half an hour later, you boarded the plane. The flight attendant greeted you in Farsi, “Welcome.” Your flight was on an Iranian plane.

Once everyone was seated, you fastened your seatbelt and waited. The plane was ready for takeoff, the engines roaring. The plane picked up speed—it was the moment for it to lift off the ground—when suddenly a terrifying sound was heard. The plane swerved off the runway. Screams rose all around. Fear and panic engulfed everyone. Flames rose from

beneath the aircraft—only four meters away from the fuel tank. The plane shook violently. At that moment, there was nothing left but *tawassul*: “*Yā Fāṭimah...*”

Moments passed. The plane finally came to a stop. Fire trucks rushed toward it, sirens blaring. They worked quickly to put out the fire. The smell of smoke filled the air. The plane doors opened, and the flight attendants hurried the passengers out.

You entered the waiting hall. Some sat down on the benches, others spoke on their phones to tell their families they were safe. The noise was overwhelming; some people were still crying.

You approached one of the flight attendants and spoke with him. He told you that tonight you were only five seconds away from death, and that you had been saved from a great disaster. When the plane had tried to take off, its wheel caught fire. If this had happened only a few seconds later, the plane would have been uncontrollable, and no one knows what would have happened!

Once again, you handed your passport to the Saudi officer, who stamped it with re-entry into the country. Then you boarded a bus heading back to the hotel.

On the bus, one of your companions—a Sayyid and a man of knowledge—was sitting next to you. You told him what the flight attendant had said. He fell into thought for a moment and then replied: “*Among us are some who have unfinished tasks. They began work that still needs to be completed. Tonight Allah granted them—and all of us—more time.*”

You reached the hotel. Room keys were quickly distributed, tea and dinner were prepared. After dinner, you went to your room, deep in thought. You remembered that moment of terror when you called upon Lady Fāṭimah (s.a.). You reflected on your future...

قسمت 30

خود را وقف اهل بیت (علیهم السلام) کرده بودی، عهد و پیمانی داشتی و قرار بود که فقط در راه آنان قلم بزنی، ولی انسان جایز الخطا است، گاهی زرق و برق دنیا در چشم انسان جلوه گر می شود و او را به شكّ و اوهام می دارد.

یکی از همکلاسی هایت به دیدارت آمد، کلاس سوم راهنمایی با هم بودید، تو شاگرد اوّل کلاس بودی و او شاگرد آخر. همیشه به او کمک می کردی تا بتواند نمره قبولی بیاورد، او همیشه حسرت هوش تو را می خورد.

سی سال از آن زمان گذشت، يك شب او با ماشینی که بیش از دویست میلیون قیمت داشت به خانه تو آمد، او از تهران آمده بود تا بعد از سال ها از تو تشکر کند، هدیه ای هم همراه خود آورده بود.

ساعتی با هم گفتگو کردید، او مدام از ثروتش سخن می گفت، فهمیدی که او بیست آپارتمان گران قیمت در شمال تهران دارد، شرکتش چقدر درآمد دارد و...

ص: 100

همه حرف های او از جنس دنیا بود و محبت به دنیا را در دل تو نشاند.

وقتی او رفت سیاهی سخنانش تو را گرفتار کرد، تو راه نویسندگی را برگزیده بودی ولی او راه دنیا را انتخاب کرده بود، فقط ماشین او به اندازه همه زندگی تو ارزش داشت، صبح که می خواستی برای کاری بیرون بروی سوار «پراید» خودت شدی (پرایدی که ده سال کار کرده بود)، لحظه ای خودت را با او مقایسه کردی، اگر تو هم راه او را می رفتی اکنون مثل او....

چند روزی در این حال و هوا بودی ولی سرانجام توانستی با آن وسوسه ها مقابله کنی و تصمیم گرفتی تا راه خودت را ادامه بدهی و به خلوت خودت برگردی و برای اهل بیت (علیهم السلام) قلم بزنی، ولی آن فکر سیاه خطایی بود که اثرش دامن گیر تو می شود و توفیق نوشتن را از تو می گیرد، آری، قلبی که به دنیا عشق ورزید دیگر توفیق ندارد برای اهل بیت (علیهم السلام) بنویسد! چقدر عجیب بود، بعد از نوشتن صد کتاب، قلم تو قفل شده بود، آن هم به خاطر علاقه به دنیا!

چند ماه می گذرد، سخت ترین روزهای زندگی ات را سپری می کنی، روزهایی که هویت خود را از دست داده ای... سرانجام تصمیم می گیری به کربلا بروی و کنار ضریح امام حسین (علیه السلام) دعا کنی.

وقتی به کربلا می رسی خیلی گریه می کنی، از امام حسین (علیه السلام) می خواهی تا به تو نظری کند و توفیق نوکری اش را از تو نگیرد، در آنجا روضه حضرت فاطمه (علیها السلام) را می خوانی، وقتی که به پهنای صورت اشک می ریزی، دلت آرام و قرار می یابد، متوجه می شوی که امشب دعايت مستجاب شده است. به هتل باز می گردی و نزدیک اذان صبح در خواب، حضرت فاطمه (علیها السلام) را می بینی که به خانه تو آمده است، او با مهربانی به تو نگاه می کند و لبخند

ص: 101

می زند، (مادربزرگ تو، سیّده بوده است و تو به حضرت فاطمه (علیها السلام) محرم هستی)، آن حضرت به کتاب های تو اشاره می کند، سپس به تو خبر می دهد که از میان کتاب های تو، یک کتاب را بیشتر از همه می پسندد.

از خواب بیدار می شوی، مشخصّات و نام آن کتاب و حتّی طرح جلد آن را به یاد داری، ولی در میان کتاب هایی که تا به حال نوشته ای کتابی با آن نام و آن مشخصّات نیست! به راستی چه رازی در این خواب نهفته است؟

تو می فهمی که حضرت فاطمه (علیها السلام) توبه تو را قبول کرده است، پس سجده شکر به جا می آوری، به شهر خود باز می گردی، بعد از مدّتی، قفل قلم تو باز می شود و بار دیگر شروع به نوشتن می کنی، چهل روز می گذرد، دقیقاً همان کتابی که در خواب دیده بودی (با همان نام و همان مشخصّات) چاپ می شود....

ص: 102

Part 30 – The Writer’s Test of Worldly Temptation

You had dedicated yourself to the Ahl al-Bayt (علیهم السلام). You had a covenant and a pledge that you would write only in their cause. Yet, man is prone to error. At times, the glitter of the world dazzles the eyes and throws one into doubt.

One of your old classmates came to visit you. You were in the third year of middle school together. You had always been the top student in class, while he was always at the bottom. You used to help him so he could pass his exams, and he would always envy your intelligence.

Thirty years passed. One night, he came to your home in a car worth more than two hundred million (toman). He had come from Tehran, after so many years, to thank you, bringing along a gift.

You spoke together for an hour. He kept talking about his wealth—how he owned twenty luxury apartments in the north of Tehran, how much income his company generated, and so forth. All his words were about worldly matters, and they planted a love for the world in your heart.

When he left, the darkness of his words engulfed you. You had chosen the path of writing, but he had chosen the path of worldly life. Just his car alone was worth more than your entire life’s possessions. The next morning, when you got into your old *Pride* car (which had already been used for ten years) to go out, you couldn’t help but compare yourself to him. If only you had followed his path, then today you would have been like him...

For a few days, you remained in that state of mind. But in the end, you managed to resist those temptations. You resolved to continue on your path, return to your solitude, and dedicate your pen to the Ahl al-Bayt (عليهم السلام). But that dark thought had been a mistake—the trace of it clung to you and deprived you of the divine grace (*tawfīq*) to write. Indeed, a heart that becomes enamored with the world no longer has the blessing to write for the Ahl al-Bayt (عليهم السلام). How strange it was: after having written one hundred books, your pen suddenly became locked, all because of love for the world!

Months passed. You endured the hardest days of your life, days when you felt you had lost your very identity. Eventually, you decided to go to Karbalā' and pray beside the shrine of Imām Ḥusayn (عليه السلام).

When you arrived in Karbalā', you wept profusely, begging Imām Ḥusayn (عليه السلام) not to take away the blessing of serving him. There, you recited *ruḍā'* of Lady Fāṭimah (s.a.). As tears streamed down your face, your heart found calm and assurance. You realized your prayer had been answered that very night.

You returned to your hotel. Near the call of Fajr, you saw Lady Fāṭimah (s.a.) in your dream. She came to your house, looked at you with kindness, and smiled. (Your grandmother was a *sayyida*, so you are considered related to Lady Fāṭimah (s.a.).) She pointed to your books, then informed you that among all your works, there was one book she loved the most. You awoke from the dream, remembering the name and even the cover design of that book. But among all the books you had written so far, there was no book by that name or with those specifications! What was the secret behind this dream?

You understood then that Lady Fāṭimah (s.a.) had accepted your repentance. You performed a prostration of thanks. When you returned to your city, after some time, the lock on your pen was removed, and you began to write again. Forty days later, the exact book you had seen in your dream—with the same title and design—was published.

فصل دوم

ص: 103

ص: 104

مناسب می بینم تا در اینجا درباره «اعتبار خواب» سخن بگویم و این موضوع را بررسی کنم، پس
چهار نکته می نویسم:

* نکته اول

خدا در قرآن در سوره یوسف، ماجرای خواب حضرت یوسف (علیه السلام) را بیان می کند و خواب او را تأیید می نماید زیرا خواب او «رؤیای صادق» بود، این نشان می دهد که «رؤیای صادق» جزئی از حقیقت است و نمی شود آن را انکار کرد.

خواب را به می توان سه نوع تقسیم کرد:

* نوع اول: خوابی که روشن و واضح است و نیاز به تعبیر ندارد، مانند کسی که در خواب می بیند به او می گویند تو شفا گرفته ای. او بیدار می شود و می بیند شفا گرفته است. این خواب، نیاز به تعبیر ندارد، واضح و روشن است.

ص: 105

* نوع دوم: خوابی که نیاز به تعبیر دارد، مثلاً کسی در خواب می بیند که اذان می گوید، تعبیر آن این می شود که به سفر مکه خواهد رفت و خانه خدا را زیارت خواهد کرد. این نوع خواب ها را باید افرادی که در تعبیر خواب، آگاهی دارند تعبیر کنند.

* نوع سوم: خوابی که «أضغاث أحلام» است، یعنی «خواب پریشان». این خواب ها اساسی ندارد، گاهی شیطانی است و گاهی زائیده افکار شخص. به این خواب ها نباید توجه کرد (مثل خواب کسانی که بیماری روانی دارند یا شام، غذای سنگین می خورند و سر شب، خواب می بینند).

بیشتر خواب هایی که ترس و وحشت به دل مؤمن می اندازد، خواب شیطانی است، شیطان این گونه مؤمن را اذیت و آزار می کند، در این هنگام، انسان باید شیطان را لعنت کند و صدقه ای کنار گذارد و دیگر نگرانی به خود راه ندهد.

* نکته دوم

در اینجا حدیثی از پیامبر را نقل می کنم، آن حضرت فرمود: «خواب، يك جزء از هفتاد جزء پیامبری است»، امام صادق (علیه السلام) نیز فرموده است: «خواب مؤمن در آخر الزمان، يك جزء از هفتاد جزء پیامبری است».⁽¹⁾ این حدیث امام صادق (علیه السلام) در کتاب «اصول کافی»

نقل شده است، اصول کافی، کتابی است که همه علمای شیعه به آن اطمینان زیادی دارند و آن را معتبرترین کتاب شیعه می دانند.

ص: 106

1- . بحار الانوار ج 58 ص 192، الکافی ج 8 ص 90، بحار الانوار ج 58 ص 177.

اکنون این سؤال را می پرسیم: آیا ما می توانیم خوابی را که «رؤیای صادقه» است، انکار کنیم؟ برای مثال، در این کتاب (در ماجرای شماره 13) خواب علامه فیروزآبادی را نقل کردم، او مجتهدی بزرگ و عالمی وارسته بوده است، اگر خواب او را رؤیای صادقه ندانم، پس کدام خواب، طبق حدیث پیامبر و امام صادق (علیه السلام)، يك جزء از هفتاد جزء نبوت است؟ اگر خواب او را هم قبول نکنم، باید آن احادیث را انکار کنم و هرگز چنین کاری پسندیده نیست.

Chapter Two

I find it appropriate here to speak about the *credibility of dreams* and to examine this subject. Therefore, I will write four points:

Point One

In the Qur'an, in Sūrat Yūsuf, God relates the story of the dream of Prophet Yūsuf (peace be upon him), and confirms his dream because it was a *true vision (ru'yā ṣādiqa)*. This shows that a true vision is part of reality and cannot be denied.

Dreams can be divided into three types:

- **First type:** A dream that is clear and evident and requires no interpretation. For example, someone sees in a dream that they are told: "*You have been cured.*" Then they wake up and find that they have indeed been cured. Such a dream needs no interpretation; it is obvious and straightforward.
- **Second type:** A dream that requires interpretation. For instance, someone dreams that they are calling the adhān. The interpretation of this dream is that the person will travel to Mecca and visit the House of God. These kinds of dreams should be interpreted by people who have knowledge in the science of dream interpretation.
- **Third type:** Dreams that are *aḍghāth ahlām* — "*confused and disturbed dreams.*" These dreams have no foundation. At times they are satanic, and at times they are the result of a person's own thoughts. Such dreams should not be given attention

(for example, the dreams of those with mental illness, or dreams after eating heavy food in the evening).

Most dreams that bring fear and anxiety into the heart of a believer are satanic dreams; Satan troubles the believer in this way. At such times, a person should curse Satan, set aside some charity, and not allow worry to enter their heart.

Point Two

Here I will narrate a hadith from the Prophet (peace be upon him and his family). He said: *“Dreams are one part out of seventy parts of prophethood.”* Imam al-Ṣādiq (peace be upon him) also said: *“The dream of a believer in the last era is one part out of seventy parts of prophethood.”* (1)

This hadith of Imam al-Ṣādiq (peace be upon him) is narrated in *Uṣūl al-Kāfī*. *Uṣūl al-Kāfī* is a book that all Shia scholars hold in great trust, and they regard it as the most reliable book of Shia tradition.

Now I ask this question: Can we deny a dream that is a *true vision (ru’yā ṣādiqa)*? For example, in this book (in Story No. 13) I narrated the dream of Allāmah Fīrūzābādī. He was a great mujtahid and a devout scholar. If we do not consider his dream to be a true vision, then which dream can be considered, according to the hadith of the Prophet and Imam al-Ṣādiq (peace be upon him), as one part out of seventy parts of prophethood? If we do not accept his dream, then we must deny those hadiths themselves — and such a thing would never be acceptable.

(1) *Biḥār al-Anwār*, vol. 58, p. 192; *al-Kāfī*, vol. 8, p. 90; *Biḥār al-Anwār*, vol. 58, p. 177.

* نکته سوم

همه شنیده ایم که می گویند: «خواب، حجت نیست»، به راستی منظور از این سخن چیست؟ ما به عنوان يك مسلمان شیعه، برای انجام هر کاری در زندگی خود باید دلیلی از قرآن یا حدیث اهل بیت (علیهم السلام) داشته باشیم. فقه، همان دستور زندگی ماست. فقه، مجموعه بایدها و نبایدها است.

يك فقیه برای این که حکم خدا را در يك مسأله به دست بیاورد به قرآن و حدیث مراجعه می کند، قرآن و حدیث، «حجت» است و در روز قیامت می توان آن را در پیشگاه خدا عرضه داشت.

ما نماز صبح را دو رکعت می خوانیم، این چیزی است که در حدیث آمده است، حدیث حجت است، پس ما به آن عمل می کنیم. هیچ کس نمی تواند با خواهرزن خود ازدواج کند چرا که این عمل در قرآن، نهی شده است و ما باید به آن عمل کنیم.

به این ماجرا دقت کنید: علامه حلی از علمای بزرگ شیعه در قرن هشتم

ص: 107

هجری است. او روزی در مسجد نشسته بود و برای شاگردانش درس می گفت، ناگهان شخص دیوانه ای وارد مسجد شد، علامه حلی دستور داد تا آن دیوانه را از مسجد بیرون کنند، زیرا در حدیث آمده است که شخص دیوانه نباید وارد مسجد بشود، چون ممکن است به مسجد که خانه خداست، بی احترامی کند.

شب علامه حلی در خواب دید که کسی به او می گوید: «چرا آن دیوانه را از مسجد بیرون کردی؟». فردا دوباره هنگام درس، همان دیوانه وارد مسجد شد و علامه دستور داد او را بیرون کردند. شب دوم و سوم نیز علامه همان خواب را دید، ولی باز هم آن دیوانه را از مسجد بیرون کرد.

شب چهارم شد، علامه در خواب دوباره آن شخص را دید که به او می گوید: «چرا به حرفم گوش نمی کنی؟ من چند بار از تو خواستم آن دیوانه را بیرون نکنی». علامه پاسخ می دهد: «اگر هزار بار هم مرا از این کار نهی کنی، من آن دیوانه را از مسجد بیرون می کنم». این ماجرا چه پیامی برای ما دارد؟ علامه حلی، فقیه و مجتهد بود، می دانست که حکم خدا چیست، وارد شدن دیوانه به مسجد مکروه است، این را اهل بیت (علیهم السلام) در سخنان خود بیان کرده اند، این دستور فقه شیعه است، هیچ خوابی نمی تواند در مقابل این دستور فقهی، ایستادگی کند.

«خواب، حجت نیست»، یعنی این که وقتی من خوابی می بینم باید بعد از آن فکر کنم، اگر آن خواب مخالف فقه و دستورات دین است، نباید به آن عمل کنم، اگر کسی در خواب می بیند که نماز صبح را باید سه رکعت بخواند، یا خواب می بیند که می تواند با خواهرزن خویش، ازدواج کند. اینجاست که چنین خوابی، حجت نیست. در واقع، هرگز خواب نمی تواند دلیلی بر انجام کاری

ص: 108

بشود که در فقه و شرع اسلام، آن کار تأیید نشده است. کلمه «حجّت» معنای واضحی دارد، یعنی من نمی توانم کاری را که در فقه، دلیلی ندارد با اعتماد به يك خواب انجام بدهم، (همین طور کاری را که در فقه، گناه است نمی توانم به خاطر يك خواب انجام بدهم).

اکنون که مطلب واضح شد چنین می گویم:

در ماجرای شماره 23 آن خانم الجزایری که نازا بود، در خواب حضرت فاطمه (علیها السلام) را می بیند که به او می گوید: «امروز تو را از هر غم و غصّه ای نجات می دهم»، و او از غصّه ها نجات پیدا می کند و بعد از مدّتی بچه او به دنیا می آید، به راستی در این خواب، چه حکم شرعی بیان شده است که من بخواهم بگویم آن خواب، حجّت نیست؟ اصلاً در این خواب، امر به کاری نشده است، کلمه «حجّت» برای وقتی است که يك خواب، آن خانم را به انجام کاری فرمان داده باشد.

اگر با دقّت در ماجراهای این کتاب، دقّت کنید متوجّه می شوید که بیشتر آنها، این گونه است، شخصی بیمار بوده است و در خواب به او گفته می شود تو شفا می گیری، شخص دیگری گرفتاری داشته است و در خواب به او راه حلّ مشکلش را می گویند.

Point Three

We have all heard it said: “*Dreams are not proof (hujjah)*.” But what does this really mean? As Shia Muslims, for every action in our lives we must have evidence from the Qur’an or the hadith of the Ahl al-Bayt (peace be upon them). Fiqh is our manual for life. Fiqh is the collection of obligations and prohibitions.

A jurist, in order to derive the ruling of God on an issue, refers to the Qur’an and the hadith. The Qur’an and hadith are *hujjah* — binding proofs. On the Day of Judgment, they can be presented before God.

For example: We perform the morning prayer as two rak’ahs — this is because it is established in hadith. The hadith is a proof, therefore we act upon it. Or: No one can marry his wife’s sister, because this is forbidden in the Qur’an, and we must act upon that.

Pay attention to this story:

‘Allāmah Ḥillī, one of the great Shia scholars of the 8th century Hijri, was once sitting in a mosque teaching his students when suddenly a madman entered the mosque. ‘Allāmah Ḥillī ordered that the madman be removed from the mosque, because it is narrated in hadith that a madman should not enter the mosque, lest he show disrespect to the House of God. That night, ‘Allāmah saw in a dream that someone said to him: “*Why did you drive that madman out of the mosque?*”

The next day during class, the same madman came in, and ‘Allāmah again ordered him removed. The same dream repeated the second and third night. Yet still, ‘Allāmah removed him each time.

On the fourth night, in his dream, that same person said to him again: *“Why do you not listen to me? I have told you several times not to expel the madman.”*

‘Allāmah replied: *“Even if you forbid me a thousand times, I will still remove him from the mosque.”*

What message does this story give us? ‘Allāmah Ḥillī was a jurist and a mujtahid. He knew the ruling of God: that it is *makrūh* (disliked) for a madman to enter the mosque. This ruling had been stated by the Ahl al-Bayt (peace be upon them). This is the law of Shia fiqh. No dream can stand against a clear legal ruling of Islam.

So the meaning of *“Dreams are not proof”* is this: when I see a dream, I must reflect on it afterwards. If the dream contradicts fiqh and the rulings of religion, then I should not act upon it. For example, if someone dreams that the morning prayer should be three rak‘ahs, or dreams that he can marry his wife’s sister — in such cases, such a dream is not proof. In fact, a dream can never serve as a basis to do something that fiqh and the Islamic law have not endorsed. The word *hujjah* has a clear meaning: I cannot do something that has no evidence in fiqh, simply because of a dream. (Nor can I commit a sin because of a dream.)

Now that the point is clear, let me say this:

In Story No. 23, the Algerian woman who was infertile saw in a dream Lady Fāṭimah (peace be upon her), who told her: *“Today I will deliver you from every sorrow and grief.”* Then she was indeed freed from her sorrows, and in time, she bore a child.

Now truly, what religious ruling was given in that dream, that I should say: *“This dream is not proof”*? In that dream, she was not commanded to perform any action. The phrase *hujjah* applies only when a dream commands someone to do something.

If you look closely at the stories in this book, you will realize that most of them are of this type: someone was ill, and in a dream they were told they would be cured. Someone else was in difficulty, and in a dream they were shown the solution to their problem.

به اصطلاح علمی این خواب ها «تخصّصاً» از موضوع «حجّیت» خارج است، چرا که اصلاً نمی خواهد امر یا نهی را بیان کند. برای روشن شدن این اصطلاح مثالی می زنم: فرض کنید من درباره زمستان سخن می گویم و شما به من بگویید: «تابستان گرم است»، شما غافل شده اید که موضوع سخن درباره زمستان است و ربطی به تابستان ندارد، وقتی من درباره سردی زمستان

ص: 109

سخن بگویم و شما درباره گرمی تابستان سخن بگویید، من به شما می گویم: «موضوع تابستان، تخصّصاً از موضوع سخن من خارج است».

بله، در ماجرای 15 به آن منبری که در بیمارستان لندن بود گفته می شود باید در حسینیّه آل یاسین در کویت منبر بروی تا شفا بگیرد. این خواب، دو دستور دارد که باید آن را بررسی کرد، اول: «رفتن به حسینیّه» این کاری بسیار پسندیده است، همه علمای شیعه اتفاق نظر دارند که حضور در مجالس روضه امام حسین (علیه السلام) ثواب زیادی دارد، حضور در حسینیّه هم ثواب دارد، اما امر دوم: «منبر رفتن»، اگر کسی که سواد دینی ندارد این خواب را می دید، نباید به آن خواب عمل می کرد زیرا او شایستگی منبر رفتن را ندارد، اما این خواب را کسی می بیند که سال های سال در حوزه علمیّه درس خوانده است و مردم او را برای منبر رفتن به آن حسینیّه دعوت کرده اند. منبر رفتن کسی مانند او، کار بسیار پسندیده ای است، این وظیفه عالم است که علم خود را نشر بدهد.

سخن را کوتاه کنم: بحث خواب، بحث دقیق و بسیار حسّاسی است، متأسفانه عدّه ای به بهانه ای این که خواب حجت نیست، سخن از هر خوابی را درست نمی دانند، گروه دیگری هم به هر خوابی اعتماد می کنند و دقت نمی کنند این خواب را چه کسی بیان کرده است، خیلی مهم است که ما اطمینان به راستگویی آن شخصی که خواب را نقل می کند داشته باشیم، خواب باید «شواهد صدق و راستی» را داشته باشد و در این زمینه باید سخت گیری کرد.

وقتی می خواستم این کتاب را بنویسم نزدیک به 150 ماجرا را بررسی کردم ولی فقط 30 ماجرا را در این کتاب نقل کردم و در این امر، بسیار سخت گیری کردم، اگر دقت کنید می بینید که بیشتر خواب های این کتاب را اهل علم دیده اند،

ص: 110

اهل علم تا به خوابی که دیده اند یقین نداشته باشند، آن را نقل نمی کنند.

* نکته چهارم

عدّه ای از افراد، خواب را بهانه ای می کنند تا برای خود، فضیلت تراشی کنند، این آفت بزرگی است و می تواند خطراتی را در جامعه به بار آورد، ما باید نسبت به این آفت، هشیار باشیم و از آن غافل نماییم.

بسیاری از افرادی که من ماجرای آنان را در این کتاب ذکر کرده ام، اعتراف داشته اند که از خود چیزی ندارند، آنان فقیر درگاه اهل بیت (علیهم السلام) بوده اند و ادعایی هم نداشته اند، اگر ماجرای خود را نقل کرده اند خواسته اند تا جلوه هایی از مهربانی ها حضرت فاطمه (علیها السلام) را برای جامعه بازگو کنند، آنان می خواستند مردم بدانند توّسل به آن حضرت، چقدر می تواند رهگشا باشد.

در زمانی که وهابیت تلاش فراوان می کند تا جوانان ما را از فرهنگ توّسل دور کند نقل این ماجراها می تواند مقداری از تلاش های وهابیت را بی اثر کند، با انصاف باشیم، به بهانه این که عده ای ممکن است برای خود فضیلت تراشی کنند، از این حقایق چشم پوشی نکنیم! جوانان ما باید بدانند پشت پرده خبرهایی است....

من وقتی این کتاب را می نوشتم به این نکته چهارم خیلی فکر کردم، سرانجام راه حلی به ذهنم رسید، تصمیم گرفتم در بیشتر ماجراها، اسم افراد را ذکر نکنم (البته در چند ماجرا که آن اشخاص از دنیا رفته بودند، اسم آنها را ذکر کردم). می خواستم توجه شما به کرامت های حضرت فاطمه (علیها السلام) باشد (نه این که فلان شخص در ذهن شما بزرگ جلوه کند).

ص: 111

همه این افراد محترم هستند، ولی من با نهایت احترام، آنها را گمنام گذاشته ام، ولی یقین داشته باشید که آن افراد گمنام، مورد اعتمادند.

در اینجا مثالی می زنم: فصل بهار، باران می بارد، در مناطق کوهستانی، همه جا سرسبز می شود، این سرسبزی از باران است، اگر من از سرسبزی کوهستان سخن می گویم، در واقع از لطف آسمان سخن گفته ام، این فضیلت باران است و گرنه وقتی باران نبارد، کوهستان هم خشک می شود.

آری، خیلی ها مورد لطف حضرت فاطمه (علیها السلام) قرار گرفته اند ولی این فضیلتی برای خود آنها نیست، آنها، يك انسان معمولی هستند و فضیلتی نسبت به دیگران ندارند، در گرفتاری به حضرت فاطمه (علیها السلام) توّسل پیدا کرده اند و لطف آن حضرت، شامل حال آنها شده است.

Here's the full English translation of the passage you shared (pp. 109–112 of *Mehr-e Mahtab*):

In scholarly terminology, these kinds of dreams are “*specialized exclusions*” (takhasusan) from the subject of *hujjiyyah* (being proof), because they are not meant to command or prohibit any action. To make this clearer, let me give an example: Suppose I am talking about winter, and you say to me, “*Summer is hot.*” You have overlooked the fact that my subject is winter, which has no relation to summer. When I speak about the coldness of winter and you speak about the heat of summer, I will tell you: “*Summer is, by definition, outside the subject of my discussion.*”

Yes, in Story No. 15, the preacher who was in the London hospital was told in his dream that he must go to the *Husayniyyah Āl-Yāsīn* in Kuwait and deliver a sermon there in order to be cured. This dream contains two instructions which must be analyzed:

1. *Going to the Husayniyyah* — This is a very commendable action. All Shia scholars are unanimous that attending gatherings of mourning for Imam Ḥusayn (peace be upon him) carries immense reward. Attending a Ḥusayniyyah is also a meritorious deed.
2. *Delivering a sermon* — If someone without religious knowledge saw this dream, they should not act upon it, because they would not be qualified to preach. But this dream was seen by someone who had studied many years in the seminary, and who had in fact been invited by the people to speak from the pulpit of that Ḥusayniyyah. For such a person, delivering a sermon is a very praiseworthy act — indeed the duty of a scholar is to share his knowledge.

To keep it brief: the subject of dreams is subtle and very sensitive. Unfortunately, some people, under the pretext that “*dreams are not proof,*” dismiss every dream. Others, on the contrary, accept every dream without discernment. Yet it is crucial that we trust the honesty of the person who narrates the dream, and that the dream should bear “*signs of truthfulness.*” In this matter, we must exercise caution.

When I wanted to write this book, I reviewed nearly 150 accounts, but I chose only 30 to include here — I was very strict in selection. If you look carefully, you will notice that most of these dreams were seen by people of learning. And people of learning will not narrate a dream unless they are convinced of its truth.

Point Four

Some people use dreams as a pretext to invent virtues for themselves. This is a serious affliction, and it can bring dangers to society. We must be alert to this danger and not neglect it.

Many of the individuals whose stories I have narrated in this book have themselves admitted that they possessed nothing of their own. They were poor at the threshold of the Ahl al-Bayt (peace be upon them), and they made no claims. When they narrated their stories, they only wished to reveal glimpses of Lady Fāṭimah’s kindness, so that society might understand how powerful her intercession can be. They wanted people to know that turning to her can open doors in the most difficult times.

At a time when Wahhabism is working tirelessly to distance our youth from the culture of *tawassul* (seeking intercession), narrating such accounts can diminish some of their efforts.

Let us be fair: should we, on the pretext that some people may fabricate self-glorification through dreams, turn away from these truths? No! Our youth must know that behind the veil, there are realities...

When I was writing this book, I thought long and hard about this fourth point. In the end, a solution came to me: I decided to leave most individuals unnamed. (Of course, in some cases where the person had already passed away, I mentioned their names.) My intention was that your focus remain on the blessings of Lady Fāṭimah (peace be upon her), not that such-and-such a person become prominent in your mind.

All of these individuals are respectable, but I deliberately left them anonymous, with the utmost respect. Yet you may be sure that these anonymous individuals are trustworthy. Let me give an example: In spring, the rain falls, and in the mountainous areas everything becomes green. This greenness is from the rain. If I speak of the greenness of the mountains, in reality I am speaking of the blessing of the sky. This is the virtue of the rain, because when there is no rain, the mountains also dry up.

Yes, many have been recipients of Lady Fāṭimah's grace. But this is not a virtue of theirs; they are ordinary people, no different from others. In times of hardship they turned to her, and her kindness encompassed them.

سخن آخر

ص: 112

بانوی من! اکنون می خواهم با تو سخن بگویم، در آسمان ها فرشتگان تو را «حنّانه» خطاب می کنند، «حنّانه» به معنای «بسیار دلسوز و مهربان» است، فرشتگان، مهربانی های تو را نسبت به فرزندان و شیعیانت دیده اند و این اسم را برای تو برگزیده اند. (1)

این کتاب را نوشتم تا نسل جوان با مهربانی های تو بیشتر آشنا بشوند و بدانند که شیعه، مادر مهربانی دارد که فرشتگان هم به مهربانی او اعتراف کرده اند.

اکنون به یاد روزی می افتم که با دوستانم از مهربانی های تو سخن می گفتم، آن روز ماجرای «شیخ علی یزدی» را بازگو کردم، (ماجرای شماره 8)، او همان

ص: 113

1- . مناقب ابن شهرآشوب، ج 3 ص 357.

کسی بود که به سفر مکه رفت و گرفتار وهابی ها شد و آنها تصمیم گرفتند او را به قتل برسانند، او به تو توسل پیدا کرد و از تو یاری طلبید و معجزه ای روی داد و خودش را در خانه اش در یزد دید.

آن روز، سعید که از دوستانم بود از من پرسید: «حاج آقا! اگر واقعاً حضرت فاطمه (علیها السلام) این قدر نزد خدا مقام دارد و می تواند این معجزات را انجام بدهد، پس چرا خودش بین در و دیوار قرار گرفت؟ چرا آن وقت از این قدرت استفاده نکرد؟».

سعید جوان خوبی بود، ولی این سؤال ذهنش را درگیر کرده بود، من به او چنین گفتم: «سعید! فرض کن رمضان به تیرماه افتاده است، وقت ظهر به خیابان می روی، بچه ای پیش تو می آید و آب می طلبد، آیا به او آب می دهی؟ معلوم است که این کار را می کنی، روزه که بر بچه واجب نیست. تو که خودت تشنه هستی، چطور قدرت داری به این بچه آب بدهی؟ روشن است تو به خاطر دستور خدا بر تشنگی صبر می کنی ولی به بچه تشنه آب می دهی».

سعید خیلی باهوش بود، از این مثال من جواب را فهمید، او دانست که من چه می خواهم بگویم...

بانوی من! خدا به تو، مقام بزرگی داده است، تو اسم اعظم خدا را می دانی، وقتی دشمنان به خانه تو هجوم آوردند، قدرت بر خیلی از کارها داشتی، ولی به خاطر خدا صبر کردی، خدا از تو خواسته بود در آن مصیبت ها صبر کنی، اکنون وقتی شخص گرفتاری به تو توسل می جوید از آن قدرت خود استفاده می کنی و گرفتاران را نجات می دهی.

در اینجا به یاد زیارت نامه تو می افتم، امام جواد (علیه السلام) به ما یاد داده است که تو را

ص: 114

این گونه زیارت کنیم و چنین بگوییم:

«يَا مُتَحَنُّنُ امْتَحَنِكَ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكَ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَكَ فَوَجَدَكَ لِمَا امْتَحَنَكَ صَابِرَةً...» «ای آزموده شده! تو همان کسی هستی که در امتحانی که خدا از تو گرفت، سربلند بیرون آمدی. تو بر همه سختی ها صبر کردی».

تو گوهر این جهان بودی و چند روزی، مهمان این دنیا بودی، ولی افسوس که قدر تو را نشناختند و به تو ظلم ها روا داشتند، نام تو با مظلومیّت عجین شده است، چگونه می توان از تو نوشت و شرح مظلومیّت تو را نگفت؟

لحظه ای با پای دل به مدینه سفر می کنم، کنار خانه تو ایستاده ام... صدایی به گوشم می رسد، يك نفر به این سو می آید، شعله آتشی در دست گرفته است، او فریاد می زند: «این خانه و اهل آن را در آتش بسوزانید». او می آید و هیزم ها را آتش می زند، آتش زبانه می کشد.

با خود می گویم: چرا او می خواهد اهل این خانه را بسوزاند؟ مگر اهل این خانه چه کرده اند که سزایشان سوختن در آتش است؟

صدای گریه بچه ها از این خانه به گوش می رسد، چرا همه فقط نگاه می کنند؟! چرا هیچ کس اعتراضی نمی کند؟ در این میان یکی جلو می آید، به آن مردی که هیزم ها را آتش زد می گوید:

-- ای عُمَر! داخل این خانه، فاطمه، حسن و حسین هستند .

-- باشد ، هر که می خواهد باشد ، من این خانه را امروز آتش می زنم .

مادر مظلومم! اینجا چه خبر است؟ چه شده است؟ آتش زبانه می کشد، تو

ص: 115

پشت در ایستاده ای. تو برای یاری حقّ و حقیقت قیام کرده ای، در خانه نیم سوخته می شود ، عُمَر جلو می آید، او می داند که تو پشت در ایستاده ای.

وای بر من! او لگد محکمی به در می زند. تو بین در و دیوار قرار می گیری، صدای ناله ات بلند می شود. عُمَر در را فشار می دهد، صدای ناله تو بلندتر می شود. میخ در که از آتش داغ شده در سینه تو فرو می رود.

با صورت به روی زمین می افتی، سریع از جا برمی خیزی، خاک روی صورت تو نشسته است، رو به قبر پیامبر می کنی، صدای تو در شهر طنین انداز می شود، تو پدر را صدا می زنی: «بابا! یا رسول الله! ببین با دخترت چه می کنند».

به علی (علیه السلام) نگاه می کنی، او هیچ یار و یآوری ندارد، او مأمور به صبر است، خدا از او چنین خواسته است، می خواهند علی (علیه السلام) را به مسجد ببرند، از جا برمی خیزی و در چارچوبه در خانه می ایستی، با دستان خود راه را می بندی تا آن ها نتوانند علی (علیه السلام) را به مسجد ببرند.

عُمَر به قُنْفُذ اشاره ای می کند، با اشاره او، قُنْفُذ با غلاف شمشیر به تو حمله می کند، خود عُمَر هم با تازیانه می زند. بازوی تو از تازیانه ها کبود می شود... عُمَر می داند تا زمانی که تو هستی، نمی توان علی (علیه السلام) را برای بیعت برد، برای همین لگد محکمی به تو می زند، صدای تو بلند می شود، تو خدمتکار خود را صدا می زنی: «ای فَضَّة! مرا دریاب! به خدا محسن مرا کشتند...» (1).

ص: 116

1- راجع تفسیر العیاشی ج 2 ص 307، دلائل الإمامة ص 134، ذخائر العقبی ص 160، روح المعانی ج 3 ص 124، سیر أعلام النبلاء ج 15 ص 578 کامل الزیارات ص 548، الأمالی للصدوق ص 176، المحتضر ص 197.

Here is the English translation of the “Final Word” (Sokhan-e Ākhar) from *Mehr-e Mahtab: Karāmāt Ḥaḍrat Fāṭimah (s.a.)* by Dr. Mehdi Khuddamiyan Ārānī:

Final Word

My Lady! Now I wish to speak with you. In the heavens, the angels call you *Hannāna* — meaning “abundantly compassionate and tender.” The angels have witnessed your kindness toward your children and your Shī’a, and so they chose this name for you. (1)

I wrote this book so that the younger generation may become more familiar with your kindness, and know that the Shī'a have a compassionate mother, a mother whose mercy is acknowledged even by the angels.

Now I recall a day when I was with my friends speaking about your kindness. That day I narrated the story of *Shaykh 'Alī Yazdī* (Story No. 8) — the one who traveled to Mecca, was seized by the Wahhābīs, and they resolved to kill him. He sought your intercession, called upon you, and a miracle occurred — suddenly he found himself back in his own home in Yazd.

That day, Sa'īd, one of my friends, asked me:

"Ḥājj Āqā! If Lady Fāṭimah (s.a.) truly has such a high station with God and can perform such miracles, then why was she herself trapped between the door and the wall? Why did she not use her power at that time?"

Sa'īd was a good young man, but this question troubled his mind. I told him:

"Sa'īd! Imagine that Ramaḍān falls in the middle of July. At noon you go out into the street, and a child comes to you asking for water. Will you give him water? Of course, you will — because fasting is not obligatory for a child. But you yourself, though thirsty, refrain from drinking, because God has commanded you to be patient in thirst. Clearly, you have the power to drink, but you restrain yourself for God's sake. Yet you quench the thirst of a child."

Sa'īd was very intelligent. From this example, he understood my answer. He realized what I meant...

My Lady! God has granted you a great station. You know the *Ism al-A'ẓam* (Greatest Name of God). When the enemies attacked your house, you had power to do many things. Yet, for the sake of God, you chose patience. God had willed that you endure those tribulations. But now, when the afflicted turn to you, you use that God-given power and deliver them from hardship.

At this point, I recall your *Ziyārah-nāma* that Imam al-Jawād (a.s.) taught us, in which we are to say to you:

"Yā Mumtaḥanah! Imtaḥanaki' Llāh alladhī khalaqaki qabla an yakhlūqaki fawajadaki limā imtaḥanaki ṣābirah..."

"O Tested One! You are she whom God tested before He created you, and He found you patient in that trial."

You were the jewel of this world, a guest in it for only a few days. Alas, they did not recognize your worth, and they wronged you greatly. Your very name is intertwined with oppression. How can one write about you and not speak of your suffering?

For a moment, with the feet of my heart, I travel to Madinah. I stand beside your house... A sound reaches my ears: a man approaches, holding a torch of fire. He cries out: *"Burn this house and all who are in it!"* He comes forward and sets the wood ablaze. The fire roars upward.

I ask myself: Why does he wish to burn this house? What have the people of this house done, that their punishment should be fire?

I hear the cries of children from within the house. Why does everyone only watch? Why does no one protest? Among them, someone steps forward and says to the one who ignited the fire:

— *"O 'Umar! Inside this house are Fāṭimah, Ḥasan, and Ḥusayn."*

— *"So what? Whoever is inside, today I will burn this house."*

My oppressed mother! What is happening here? The flames rage. You stand behind the door. You have risen to defend truth and justice. The half-burnt door stands between you and them. 'Umar advances, knowing well that you are behind the door.

Woe to me! He kicks the door with force. You are crushed between the door and the wall. Your cry of pain rises. He presses the door harder. Your moan grows louder. The nail of the burning door pierces your chest.

You fall, face to the ground. Quickly you rise again, dust upon your blessed face. You turn toward the grave of your father. Your cry resounds through the city as you call out:

"Father! O Messenger of God! See what they are doing to your daughter!"

You look toward 'Alī (a.s.) — he is without helper or supporter. God has commanded him to endure. They want to drag 'Alī (a.s.) to the mosque. You rise and stand in the doorway, blocking them with your own body, preventing them from taking him.

'Umar signals to Qunfudh. At his gesture, Qunfudh strikes you with the sheath of his sword.

'Umar himself lashes you with his whip. Your arm becomes bruised from their blows. 'Umar knows that as long as you live, they cannot force 'Alī (a.s.) to pledge allegiance. For this reason he kicks you again with violence. Your cry pierces the air. You call your servant:

"O Fiddah! Help me! By God, they have killed my son Muḥsin..." (1)

(1) References: *Tafsīr al-'Ayyāshī* vol. 2 p. 307; *Dalā'il al-Imāmah* p. 134; *Dhakhā'ir al-'Uqbā* p. 160; *Rūḥ al-Ma'ānī* vol. 3 p. 124; *Siyar A'lām al-Nubalā'* vol. 15 p. 578; *Kāmil al-Ziyārāt* p. 548; *Amālī al-Ṣadūq* p. 176; *al-Muḥṭaḍar* p. 197.
